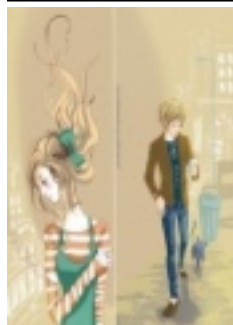

Cuộc So Tài Học Đường

Contents

Cuộc So Tài Học Đường	1
1. Chương 1: Begin	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3: Thách Đấu	11
4. Chương 4: Đêm Giáng Sinh	19
5. Chương 5: So Tài Ở Đấu Trường ‘magic’	26
6. Chương 6: Sự Xuất Hiện Bất Ngờ	67
7. Chương 7: Lãnh Địa Của Quỷ	77
8. Chương 8: Ngôi Sao Sáng Nhất Trên Bầu Trời	89
9. Chương 9: Bạn Gái Một Ngày	98
10. Chương 10: Kẻ Theo Dõi Công Chúa Mỹ Lan	103
11. Chương 11: Hạnh Phúc Bất Ngờ	111

Cuộc So Tài Học Đường

Giới thiệu

Em, một cô gái thông minh mà ngang ngược Có bao giờ em nghĩ đến một ác quỷ đội lốt thiên thần L

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-so-tai-hoc-duong>

1. Chương 1: Begin

Làm sao có chuyện như thế xảy ra chứ? Thật điên rồ!!! Nó không tin chức vô địch bất khả di của nó trong nhiều năm lại bị một tên mới chuyển trường chiếm lấy một cách dễ dàng. Hãy nhắm mắt lên mà xem đi! ờ Bíp bíp...bíp bíp

“ Sáng rồi, sáng rồi!!!”

Bíp bíp

“ Mày có thấy tao dậy không nổi không? ”

Nó cố loay hoay ngồi dậy cầm chắc cái đồng hồ đang kêu điên cuồng.

“ Trời! 8 giờ rồi!!!”

OÁI...LÀM SAO ĐÂY!!!

Một kẻ đần độn, một người huyết áp thấp...Sáng nào cũng nặng trĩu cả lên.

“ Đồng phục, đồng phục...đâu rồi? ”

Nó chạy như tên bay lao từ lầu 3 xuống dưới nhà, từng bậc thang như đang rung chuyển dữ dội.

“ Mẹ có thấy đồng phục của con không? ”

“ Mỹ Lan à, con phiền phức quá đấy! ”

“ Ôi! Con chết chắc rồi! Hôm nay là ngày khai giảng đầu năm học mới, mẹ à.”

“ Thế sao? Mẹ tưởng con không nhớ chứ! Nằm ì ra trên giường ngủ như chết ấy.”

“ Sao mẹ không đánh thức con dậy, thật là...”. Nó cảm thấy tóc nó như đang bốc khói, máu đã chạy lên đến đỉnh đầu.

“ Dạ, thưa tiểu thư. Để tôi đi tìm”. Nó muốn nói thêm điều gì đó với mẹ thì một giọng nói ầm ập nhẹ nhàng cất lên, phá tan cơn thịnh nộ sắp trào ra của nó. Đó là anh Khanh-lúc trước là quản gia của gia đình, giờ trở thành quản gia riêng của nó; lúc này nó mới nhận ra sự có mặt của anh. Vừa dứt lời, anh đã đi nhanh ra khỏi phòng còn nó thì không thốt lên được hai tiếng ‘ cảm ơn’, người vẫn còn ngơ ngác nhìn bóng anh đi xa dần.

“ Được rồi, ngồi xuống đi! Mẹ sẽ kêu người đem đồ ăn sáng lên cho con.” Mẹ nó thở ra một hơi dài rồi ấn nó xuống cái ghế trước mặt.

“ Không, không kịp đâu mẹ ơi. Mẹ, tìm dùm con đôi vớ đi...!” Nó la lên, giọng nói hơi run vì lo lắng.

“ Hừ..Lại nữa, đồ đạc đi về lại để lung tung. Con gái gì mà lấm tạt xấu thế hả?” Mẹ nó còn la to hơn nó một cách bức bối khiến nó phải bịt cả hai tai lại.

“ Mẹ à, con sẽ sửa lại nó nhưng trước hết mẹ giúp con đi, nếu không con trễ giờ mất.”

“Ồ hay, mẹ sẽ không giúp con đâu. Con tự mà lo liệu đi.” Mẹ nó cũng đi ra khỏi phòng và đóng cửa lại một cái RẦM, khi đi thoáng qua nó, nó có thể thấy vẻ mặt của mẹ thật tệ hại, trông y như cái bánh bao chiên.

Sau đó khoảng vài giây thì cánh cửa lại mở lần nữa và lần này, anh Khanh bước vào với bộ đồng phục, vớ, giày cầm trên tay, tất cả đều mới toanh. Nó nhìn thứ trên tay anh rồi lại nhìn anh, giờ nó có thể nói được:

“ Cảm ơn anh, may là có anh giúp em.”

“ Đó là nhiệm vụ của tôi, thưa tiểu thư. Để tôi đi chuẩn bị xe.”. Anh đặt tất cả lên tay nó và lại ra ngoài, mặt anh vẫn lạnh lùng như mọi ngày. Nó cũng không để ý, giờ nó đang hí hục chạy về phòng mình trên lầu 3 để thay bộ đồng phục.

... “ Phù...Xong rồi. Cuối cùng thì cũng chỉnh tề ”.

Dương Mỹ Lan là cô con gái độc nhất của gia tộc họ Dương, một trong những gia tộc lớn, rất nổi tiếng và giàu có trong nước.

Ba nó là chủ tịch một tập đoàn đá quý- E.S- sản phẩm chỉ dành riêng cho những người thuộc tầng lớp quý tộc, còn mẹ nó là nhà tạo mẫu cũng nổi tiếng không kém trong giới chuyên ngành..và nó cũng ‘rất nổi tiếng’.

Nó luôn khốn khổ vì cái điều này. Nó luôn bị đem ra so sánh với những người anh họ của nó, họ đều mang phong cách cao quý, thông minh, tài giỏi và lại là những người điển trai, đẹp như diễn viên điện ảnh ấy...

Nó phải ra sức hướng mình đến những thứ đó, từ ngoại hình, cách ăn mặc sang trọng, cách đi đứng và nói năng từ tốn, uyển chuyển, nhanh nhẹn, thông minh, cầm kì thi họa...mọi thứ đều phải hoàn hảo để không làm mất danh tiếng của gia tộc.

Nhưng khổ nỗi, nó không được gọn gàng cho lắm, đó là điều tối kị nhất trong bộ luật gia tộc nó và nó cũng đang đấu tranh nội tâm dữ dội với cái điều tệ hại này.

Và cũng cần chỉnh đốn lại bộ não quá ư thông minh nhưng lại hay quên giờ giấc của nó nữa...

“ Dương Mỹ Lan”. Một ánh mắt nảy lửa>.

“ Bà lại trễ rồi, này giờ tui tui đợi bà dài cả cổ đấy!”. Một khuôn mặt tối sầm.=.=

“ Hix, tui xin lỗi. Tui hẹn nhầm giờ, báo hại đến 8h cái quý đó mới kêu lên”. Một sự biết lỗi vô vụn vặt, ánh mắt ngây thơ vô tội***

“Thôi đi. Tui tui cũng quen rồi. Từ hồi cấp I đến giờ lúc nào bà chả vậy.”

“Ừk. Có lẽ chờ đợi là ‘nghề’ của tui tui rồi”.

Bốn mắt hai bà bạn thân của nó từ hồi nào hồi nào – Ái Tử Ân và La Tổ Tổ – nhìn nhau một lúc rồi nhìn lại nó với vẻ chê trách. Nó bây giờ cũng tự trách mình ghê lắm: “ Tui hứa đây là lần cuối cùng, ok.”

“Được rồi, đi vào đi. Buổi lễ sắp được bắt đầu rồi”. Tổ Tổ vừa nói vừa ra sức kéo lê nó và Tử Ân đi vào trong.

Khi ba đứa vừa vào trong đã thấy một khối hàng loạt người với người đang chen lấn, nhón nháo cả lên. Tui nó phải vật lộn với họ đến khoảng năm phút mới có thể thoát được vòng người đang bao quanh, đến chỗ ba cái ghế trống được bố trí cao hơn những ghế còn lại, đó là ba cái ghế dành riêng cho ba người đạt điểm cao nhất lớp. Tui nó thuộc lớp F.M viết tắt của Famous Members – những thành viên có tiếng và hầu hết gia đình họ đều là quý tộc...

Năm phút nữa trôi qua...không khí bắt đầu căng thẳng, tất cả học sinh đều im lặng và chờ đợi...cuối cùng thì cũng đến giờ...

“ Chào tất cả các em. Sau đây, buổi lễ khai giảng xin được phép bắt đầu” – Khi một ông thầy giáo trẻ vừa dứt lời thì dưới khán đài rộ lên những tràng vỗ tay nhiệt liệt nhất. Ông vẫn gào to đủ để lấn át những tiếng gáo thét phía dưới “ Vâng, xin mời hiệu trưởng trường Noble, cô Nhã lên phát biểu đôi lời”. Đám đông lại vỗ tay to hơn nữa.

Cô Nhã từ phía bên kia dãy bàn giáo viên bước lên sân khấu, trông cô tươi tắn hơn ngày thường, cô nhìn đảo xuống bên dưới khán đài một lúc rồi cô nói:

“ Chào tất cả các em, rất vui mừng chào đón các em trở lại trường. Chắc các em đều đã biết trường chúng ta – Noble, luôn luôn dành vị trí đầu bảng xếp hạng các trường danh tiếng trong nước, một ngôi trường dành riêng cho những người thuộc tầng lớp quý tộc và những gia đình giàu có...”

Nghe đến đây, nó biết cô lại giở bài diễn văn cũ từ hồi nào hồi nào ra, nghe nhiều đến nỗi nó đã nắm gọn từng lời từng chữ trong đó và giọng oanh vàng của cô vẫn tiếp tục:

“ Trường Noble luôn là nơi đào tạo nên những học sinh ưu tú, những học sinh luôn mang lại niềm tự hào cho trường...”. Nó nhận thấy ánh mắt của cô này giờ cứ đảo dọc khắp trường chợt dừng lại ngay chỗ nó, gần như một phút nó nín thở, mặt nó nóng hơn bao giờ hết mặc dù thời tiết lúc này cũng đã tẻ tẻ lắm rồi.

Nó chuyển mình nhìn sang chỗ khác, tránh ánh mắt thăm dò của cô. Nó gặp lớp R.M – Rich Members, những người có gia đình giàu có ở mức trung, cũng có một chút danh tiếng nhưng không phải là một quý tộc.

Lớp này được đánh giá là lớp thấp chỉ số IQ hơn các lớp khác, những hoạt động của trường đều ít tham gia, luôn ôm mình giữ vị trí cuối bảng xếp hạng thành tích nhiều năm liền. Chẳng bù với lớp của nó – F.M, luôn dành vị trí đầu bảng với số điểm rất cao và gần như tuyệt đối.

Nó nhìn hàng ba dẫn đầu lớp R.M, tò mò xem năm nay ba người nào sẽ đại diện thi đấu với các lớp khác và ba cái đầu của ba đứa con trai cứ chụm vào nhau nói chuyện một cách say sưa, nó chả nhìn thấy rõ khuôn mặt đứa nào. Mấy đứa con gái phía sau thì đưa mắt nhìn chăm chú rồi cười khúc khích như điên, nó nhận thấy trong mắt tụi kia hiện rõ những hình trái tim to đùng đập ‘phập phình phập phình’ như sắp nổ, có vài tiếng thốt lên vui sướng “ Ba người họ đẹp trai quá xá hen!!!”.Sax, nó muốn ọe ra một tiếng, dù là bất cứ thứ gì trong bụng, ‘đồ mê gái’, ‘những đứa vô tích sự chả có việc gì làm hay sao, cứ lo mà điệu đà đi’.một ý nghĩ rằng ‘năm nay thế nào lịch sử cũng lặp lại’ đột nhiên thoáng lên trong đầu nó và nó cũng tự cười inh một nụ cười khoái trá trước khi ném cho chúng những cái nhìn đáng thương hại nhất... “sẽ thật là nhục nếu năm nay tụi bây cũng lại đứng bết hạng...xí, ráng mà chịu, ai biểu tụi bây không dành thời gian ra mà học cho tốt thay vì phẩn son đây người, hướng vào những tên hôi cú chỉ dựa vào chút xíu “tài hoa” mà đã nổ văng đầy cả miêng, xạo không chớp mắt,..hừm, tụi bây phải học theo chị đây này...”

“ Vâng, sau đây xin một tràng pháo tay giòn giã hơn nữa, nồng nhiệt hơn nữa để chào đón bạn Dương Mỹ Lan – người đã đạt số điểm trung bình cả năm vừa rồi với số điểm rất cao: 9,9...Xin mời em bước lên sân khấu ” Sau lời nói của cô Nhã thì dường như cả sân trường đang bùng nổ, làm ngắt dòng suy nghĩ miên man của nó, nó vội đứng phắc dậy theo phản xạ tự nhiên.

Những tiếng vỗ tay chợt vang lên như sấm rền, chút xíu nữa có thể làm thủng màng nhĩ của nó. Nó tự chỉnh đốn trang phục cho gọn gàng, vuốt ve những lọn tóc dài đen óng đầy quyến rũ của mình vào trong một cách then thùng, mở to cặp mắt sáng như sao, nhìn xa thì có thể tưởng ra cả một vùng trời đầy sao trong đó. Nó vẫy tay chào mọi người và không quên nở một ‘nụ cười thiên thần’.

Mọi người đang say sưa nhìn nó như một nữ thần với ánh mắt tràn đầy vẻ ngưỡng mộ và thán phục, nó kêu hân hức bước đi uyển chuyển theo kiểu quý tộc, ngang qua dòng người đang chen lấn, một số đã đứng dậy khỏi chỗ ngồi để có thể ngắm nó rõ hơn...những tiếng lách tách của điện thoại, máy chụp hình đang nhá lên điên cuồng khiến nó hoa hết cả mắt..đây là giây phút nó mong chờ nhất trong buổi lễ từ lúc bắt đầu luôn chán ngắt. Những lời tán thưởng, những lời khen không biết nó đã nghe bao nhiêu là lần, nghe không biết chán, bây giờ lại rộ lên, nó không lấy làm ngạc nhiên đến ‘vỡ mũi’ đâu:

“ Bạn ấy lại đạt kỷ lục nữa rồi, ghê thật!”

“VẬY là lớp F.M lại đứng đầu bảng nữa sao?”

“Nếu lớp mình có Mỹ Lan làm trưởng chỉ huy, thành tích sẽ tốt hơn nhiều”...

“Người không những học giỏi lại đẹp như tiên ấy, năm sau nhất định mình sẽ xin chuyển qua lớp F.M”

“Cậu có mơ cũng không vô được đâu”

Hahahahaha, nó thầm cười to trong bụng, chút xíu nữa là vỡ tung ra thành từng mảnh rồi nhưng nó phải hết sức tự kiềm chế, nếu không hình tượng cô nữ sinh xinh đẹp, dịu dàng, khiêm tốn của nó sẽ tan tành mất.

Đứng trên sân khấu cỡ lớn được trang hoàng hết sức lộng lẫy càng tôn lên vẻ đẹp ‘ngiên nga nghiêng thành’ của nó, với bộ đồng phục màu đỏ chói chang, nó cảm thấy hào quang quanh mình.

“Em có thể chia sẻ cho các bạn biết, em đã làm cách nào hay có lí do nào thúc đẩy em, có được thành tích đáng ngạc nhiên như vậy không ?” Cô Nhã mỉm cười với nó rồi đưa micro chìa thẳng vào nó, nó như cứng họng.

“Dạ,...” Nó chưa thể nghĩ ra câu trả lời rằng nó cũng không hiểu tại sao lại được như vậy, không lẽ nó phải nói thật là do mẹ nó với cả gia tộc nó ép buộc nó nhồi đầu vô đồng sách vở, nó phải chịu đựng cuộc sống như địa ngục, không có thời gian để mà đi chơi hay ‘chatchit’ và nó không ‘mún’ thua thiệt những người anh họ nó, nó ‘mún’ nổi tiếng...Không thể được!!!

Nó hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh, với sự thông minh vốn có, vấn đề như thế không thể làm khó nó được:

“Em nghĩ đơn giản chỉ là vì mình, vì lớp F.M và vì trường Noble. Đã là học sinh của trường Noble danh tiếng, như cô đã nói, thì phải là những người có bản lĩnh, có đủ trí tuệ, thông minh, xứng đáng là niềm tự hào của trường..và với em, càng cố gắng học tập ngay từ bây giờ thì cánh cửa trường đại học, tương lai phía trước sẽ càng rộng mở hơn...Em luôn coi đó là mục tiêu phấn đấu của mình.” Cuối lời, nó lại nở ‘nụ cười

thiên thần' khiến cho những cái mồm há hốc của đám học sinh bên dưới phải đớp đớp, mắt thì giật giật đang chăm chú nhìn nó nãy giờ.

Và như thường lệ, mỗi lời vàng ngọc của nó nói ra đều khiến cho 'trời long đất lở', một loạt tiếng vỗ tay rầm lên như sấm dậy làm nụ cười của nó càng nở rộng thêm để lộ bộ răng trắng tinh. Hô hô!!

"Nói hay lắm"

"Mỹ Lan"

" Dương Mỹ Lan F.M"

"Bis" " Bis"

"Cám ơn những lời chia sẻ chân thành, rất đáng quý của em." Cô nói với nó rồi quay lại với đám đông đang nhốn nháo phía dưới.

" Tôi hy vọng những em khác sẽ noi theo bạn Dương Mỹ Lan như là một tấm gương sáng và hy vọng năm nay lại là một năm đầy thú vị." Cô lại mỉm cười nhìn nó rồi nói tiếp "Nhân đây, tôi xin giới thiệu với các em ba học sinh mới vừa từ trường Anh Quốc chuyển về, sẽ nhập học tại trường ta năm nay..."

Đám đông lại bắt đầu bàn tán sôi nổi như cái chợ vỡ...

" Mời ba em bước lên sân khấu, em Hứa Gia Lạc..." Từ trên ghế cao đầu hàng của dãy lớp R.M, đếm từ bên trái qua, một nam sinh có mái tóc cực quái dị, theo nó chắc đây là một mới của giới teen.

Mái phía trước được uốn quăn từng lọn chải ngược ra sau, hai bên thì ép thẳng, buộc với mớ tóc sau thành một chùm như đuôi ngựa , tất cả được vuốt lên bởi một lớp keo óng mượt. Tên đó bước lên sân khấu, vẫy tay với những đứa con gái đang phát cuồng lên phía sau một cách ' thân mật' và một nụ cười quái đăng không kém cái mái tóc của hắn. Tên đó chào nó, nó cũng chào lại rồi ngay tức khắc hắn đã đứng bên cạnh nó. Nó thì miễn cưỡng đứng yên tại vị trí của mình với 'chút xiu' bất ngờ trước những tin mà bà cô hiệu trưởng đang thông báo.=.=

"Tiếp theo là em Lâm Di Kỳ..." Một nam sinh nữa đứng lên từ bộ ba cái ghế, lần này là từ bên phải đếm qua, đang bước lên sân khấu. Một người khác hẳn hoàn toàn với cái tên khi đầu tiên. Tên này đầu tóc thẳng nếp, gọn gàng, màu tóc đen mượt, chải chuốt khá đơn giản, một mớ tóc ngắn phủ xuống phía dưới cặp lông mày dày đen nhánh. Hắn không hươ tay múa chân giống như tên khi ấy mà chỉ nhẹ nhàng bước đi, vẻ mặt thờ ơ không thêm đếm xỉa trước cảnh tượng phía sau lưng đang rầm rộ. Hắn đứng bên cạnh tên khi, nó hơi liếc mắt sang 'ké', một tên khá 'đẹp giai'.

"Cuối cùng, xin mời em Kim Huyền Ảnh..." Nó để ý thấy giọng cô giáo hơi kéo dài về phía sau, ánh mắt sáng hết cỡ.O.O

Tên cuối cùng ngồi giữa hai cái ghế kia, hắn cũng bước lên sân khấu. Ấn tượng đầu tiên với tên này chỉ có thể vồn vện hai từ ' Cao quá!'. Có lẽ do môi trường sống khác nhau nên sự phát triển cơ thể cũng khác nhau, đó là lời giải thích của nó.

Hắn không như tên khi mà cũng không như tên lạnh lùng kia, hắn vui vẻ cười tươi như thược dược được mùa trong khi bước lên, không ma mãnh mà lại là 'nụ cười thiên thần'. Nó không tin có người thứ hai nở một 'nụ cười thiên thần' đẹp như nó. Vậy là từ nay nó đã có một đối thủ mạnh tranh đua về 'giải thưởng nụ cười xinh đẹp nhất trường Noble'.

Và...lại thêm một mái tóc khác nữa, bù xù như chưa từng được chải nhưng lại rất quyến rũ đối với những nữ sinh bên dưới, đương nhiên ngoại trừ nó ra. Những ánh mắt trái tim 'phập phình phập phình' lại nổi lên trên khuôn mặt của mấy đứa 'mê giai'. Nó thầm nghĩ ' bình thường thôi, bộ chưa nhìn thấy 'giai đẹp' bao giờ hả?'

Hắn không đứng nối tiếp tên lạnh lùng mà lại chen vào giữa nó và tên khi khiến hai tên kia phải nhích sang nhường chỗ cho hắn. Nó vẫn đứng đó, không lấy làm ngạc nhiên bởi ý nghĩ ' với một ngọc nữ tuyệt mỹ, một đệ nhất giai nhân như nó, dù là người phạm phu hay mấy tên 'giai đẹp' 'mún' đứng gần thì đây cũng không phải là lần đầu tiên'. Nó dám chắc tên này đã bị nó làm mê đờ đẫn đuối 'rùi'. HỒ HỒ!!

Nhưng chưa được nửa giây, nó đã liếc mắt qua nhìn hần, chỉ thấy cái vai =.=...bức xúc nó ngược lên cao thêm chút nữa, sax..T.T, một đôi môi nhỏ nhỏ đang nhếch lên cười..

“Cái tên này! Người gì mà cao thế, ngược mỗi cái cổ mà chỉ thấy có nửa khuôn mặt” – Nó cắn chặt răng, ghì giọng xuống mức chỉ có nó nghe được.

“Mỹ Lan, em hãy đại diện cho trường bắt tay chào đón ba bạn nhak!” Đó là một lời đề nghị không khó nhưng nó chả thấy cần thiết để làm. Nhưng rồi nó cũng gật đầu.

Nó miễn cưỡng đưa bàn tay nhỏ nhắn, ngón tay thon dài của mình ra bắt lấy bàn tay của ‘người khổng lồ’, hai bên giật giật vài cái.

Bên dưới khăn dài lại lộ lên những tràng pháo tay mãnh liệt...

“ Chào mừng bạn đến với trường Noble, bạn Kim !”

“Cám ơn bạn Dương!”

Nó vội rút tay lại chuẩn bị bước sang tên khi kể bên

Oái, cái tên này sao lại nắm chặt thế nhỉ?..Cái bàn tay khổng lồ của hần nắm chặt đến nỗi nó cảm thấy hơi đau đau. Nó tức tối ngưỡng cái cổ nhí của nó lên cao nhất có thể và cuối cùng nó đã nhìn rõ toàn bộ khuôn mặt hần.

Miệng hần vẫn cười tươi như hoa, còn nụ cười của nó đã bị đông cứng dần lại, nó nói nhỏ nhẹ chỉ đủ hai đứa nghe:

“ Bạn Kim, phiền bạn buông tay ra, bạn làm tôi đau đấy!”

Dường như lời nói của nó không có ki lô gam nào, hần còn nắm chặt hơn, phải chăng toàn bộ trọng tâm cơ thể của hần đang dồn vào bàn tay nhỏ nhắn của nó..á đau.

“Đây là ngọc nữ tiếng tăm lừng lẫy nhất trường sao?” Mặt hần cúi hơi thấp xuống ngang bằng nó. Hai ánh mắt tóe lửa chột nhìn nhau.

“Cậu có ý gì?” Nó hơi chau mày lại.

“Ồ không, ý tôi là rất vinh hạnh nếu được làm bạn với cô, Dương – Mỹ – Lan.”

Thật không tin nổi, tên của nó sao để cho tên này đọc lại nghe kinh tởm thế không biết.

“Ồ, tôi cũng rất vinh hạnh nếu như cậu bỏ tay tôi ra trước, bạn Kim – Huyền – Ảnh à”

Có lẽ tên này đã thấu hiểu được điều gì đó, hần vội buông tay ra, nó cũng vội để tay ra sau, tay kia của nó xoa bóp đều đặn các ngón vừa lúc tưởng chừng như sắp gãy dưới bàn tay hộ pháp của hần.

Không để hần kịp nói gì nữa, nó đi nhanh sang tên khi kia rồi tên lạnh lùng.

Và nó quay trở về chỗ cũ đứng kế bên tên Kim Huyền Ảnh, chỗ mà nó không ‘mún’ đứng tí nào.

Chợt ánh mắt cô Nhã như ra hiệu cho nó quay về ghế ngồi phía dưới. Nó đã mong sao cái điều này nãy giờ. Nó thầm cảm ơn cô rồi vội vàng bước xuống ngay tức khắc..nhưng,...

Ôô ô ô ô““““““““““

Hàng dài chữ ‘ồ’ ... những con mắt với cái mồm mở to hết cỡ của đám đông kinh ngạc hết sức, hai bà bạn ngồi ngay ngắn trên ghế cao kia chỉ cách nó vài bước chân cũng há hốc mồm nhìn. Nó chưa kịp hiểu đầu của tai neo gì thì đằng sau một cánh tay hộ pháp tóm lấy tay nó rồi một giọng nói phả vào lỗ tai nhỏ nhẹ, gần đến nỗi nó có thể nghe cả hơi thở nóng bỏng: “ Chúng ta nhất định sẽ gặp lại, không lâu đâu.”

Một cơn gió thổi tạt mấy chữ to đùng: “ Kim – Huyền – Ảnh”

Không biết từ lúc nào hần đã chạy theo nó xuống dưới...bây giờ nó có thể giải thích về ‘mí’ cái mồm há hốc to như ốc bươu của ‘mí’ đứa gần đó.

Hắn buông tay nó ra rồi trở về sân khấu, đám đông lại gào thét điên cuồng hơn. Nó đứng như trời trồng chừng vài giây, hai bà bạn đã chạy lại kéo nó về chỗ ngồi rồi hỏi chất vấn như nó đã gây ra một sự kiện vô cùng khiếp đảm. Mấy đứa học sinh lớp nó cũng nhích ghế xích lại gần nghe ngóng tò mò.

“Ê, bà quen Kim Huyền Ảnh ak?”

“ ... ”

“Thật sao? Mỹ Lan đúng là số đỏ đó! Cậu ta vừa đẹp trai, lại là một quý tộc chính gốc nữa và còn rất ga lăng với con gái..”

“ ... ”

“Hồi này tôi nghe cô giáo chủ nhiệm lớp mình bực bội ghê lắm khi nghe tin Kim Huyền Ảnh không học lớp này mà lại học lớp R.M”

“ ... ”

“Sao lại thế chứ? Nghe nói cậu ta rất giỏi, đã đạt nhiều huy chương xuất sắc ở Anh Quốc, không thua kém Mỹ Lan chúng ta đâu. Nhưng cậu ta lại là một quý tộc chính gốc, đáng lẽ phải qua lớp F.M của chúng ta mới xứng chứ?”

“ ... ”

“Hay là cậu ta thích làm nổi, lựa chọn cái lớp R.M ngu ngốc kia”

“ ... ”

“Hay là cậu ta ‘mún’ thách đấu với chúng ta...”

“IM HẾT ĐI”

Nó la toáng lên khiến ấy đứa đang hăng hái bàn tán phải giật nảy mình rồi lấy tay che miệng lại, giờ họ đã trở về vị trí của mình. Bây giờ nó chẳng thiết gì phải giữ cái hình tượng thực nữ nhu mì.

Nó ngồi yên đó, hai bà bạn của nó cũng không dám hé một lời nào cho đến khi buổi lễ kết thúc.

2. Chương 2

Lớp 11T1-FM

Buổi học đầu tiên trôi qua trong sự im lặng đáng sợ, ko ai nói với ai lời nào, chỉ cầm cúi chép bài, nó cố gắng nhét cái thứ mà cô giáo đang thuyết giảng vào đầu một cách khó khăn và hầu như là ko vô được một chữ nào. Ba đứa tụi nó đang lén đưa thư cho nhau, bàn về 1 chủ đề hết sức ‘hot’.

Tan học, khi đi xuống cầu thang dẫn xuống bãi đậu xe...tiếng cười vẫn chưa ngớt..

“Này, bà dám chắc là Kim Huyền Ảnh ko?” Tổ Tổ hỏi.

“Chắc sao ko.”

“Ai đời cậu quý tử ấy lại đi xe buýt đến trường, mắt mặt khiếp.” Tổ Tổ tiếp.

“Như thế thôi với tụi trong lớp mình mà biết thế nào cũng có suy nghĩ khác về hần liên, cái gì mà cậu quý tử giàu có chứ?” Mỹ Lan cười chế giễu.

“Giờ có thể giải thích vì sao hần ko vô lớp tụi mình bởi đẳng cấp của hần còn quá thấp.” Tử Ân nói trong khi tụi nó đã đến bãi đậu xe.

“Bà yên tâm đi, tên đó ko làm nên trò trống gì đâu, hần làm sao xứng đáng làm đối thủ của bà được”

“Ừk, điều này tui đã ko tin ngay từ đầu. Thôi, tui về trước ak.” Nó vẫy tay chào hai bà bạn rồi bước về phía chiếc xe Autobild màu đen đậu sẵn. Nó cảm thấy trong lòng chút bớt gánh nặng mà nó đã mang từ hôm qua đến giờ.

***** ...*****

“Tiểu thư” Anh Khanh nhìn nó khó nói.

“Chuyện gì thế? Về nhà thôi.”

“Dạ, chuyện này...”

“Chuyện gì?” Nó nhìn lại anh mỉm cười.

“Xe bị hư ạ” Đầu anh hơi cúi thấp xuống tránh ánh mắt nó.

“Ồ, sao anh ko đi sửa đi. Em sẽ đợi.” Nó thản nhiên đáp, nụ cười vẫn tươi rói.

“Dạ, ...phụ tùng xe này rất hiếm chỗ nào có để thay, phải đặt hàng từ bên Đức sang, nên tạm thời tôi sẽ gửi tại trường...có lẽ chúng ta phải đi xe buýt một thời gian ạ...” Anh vẫn chưa ngẩng đầu lên bởi anh biết mặt của nó lúc này méo mó kinh tởm cỡ nào.

“...” Quả thật trông nó thê thảm hết sức, hết cười nổi luôn.

Nó ko đáp lại anh mà rút cái iphone hiệu mới nhất ra, bấm máy như điên...số Tử Ân đây rồi.

“Hello, bà chưa về phải ko? Tui qua ké xe bà về nhà nhak, xe tui đột nhiên ‘hết xăng’ mà cây xăng từ đây hơi xa” Nó nói với âm lượng nhỏ nhất tránh đưa nào gần đó nghe được.

“Sorry nhak, tôi về tới nhà rồi. Bà gọi Tổ Tổ xem sao?”

“SAX. Vậy thôi.” Xe con nì nhanh gọn, mới đây có ít phút đã về tới rồi sao?

“Hello, Tổ Tổ hả, cho tui ké xe bà về nhà nhak...xe tui...”

“Cái gì? Bà nói nhỏ quá tui ko nghe.” Đầu dây bên kia con nhỏ la to hết cỡ, hình như nhỏ đang ở trong quầy shop, nó nghe cả tiếng bà chủ gọi vọng lại lẫn tiếng nhạc bập bùng “ Bộ này trông hợp với tiểu thư lắm, cô mặc thử xem.”

“Thui ko có gì.” Bạn bè gì mà đến khi cần chẳng đưa nào xuất hiện

Nó chán nản nhìn anh Khanh, để lại bao ánh mắt tò mò khi thấy chiếc xe Autobild được đẩy vào sâu trong nhà xe rồi nhìn nó chỉ tro bàn tán, mặt nó nóng chưa từng thấy, nó nói phốt lờ 1 câu: “ Đi thui”

Đến trạm xe buýt, ngồi chờ được 5 phút, chiếc xe buýt số 5 đã đứng chờ sẵn, nó với anh leo lên, mặt nó vẫn chưa hết nóng.

Nhìn xung quanh chỗ ngồi đã bít kín, à ko, còn 1 chỗ...

“Ko sao, cô ngồi đi, tôi đứng được.” Anh Khanh nói nhanh rồi đẩy nó vào chiếc ghế trống duy nhất.

Nó ngồi xuống miễn cưỡng, ‘chỗ gì mà chật thế, khó chịu thật’ - 1 ý nghĩ thoáng lên nhưng nó cố ko thốt ra thành tiếng.

5 giây sau đó : “ Oái..ừm” Nó vội đưa tay che miệng còn đang há hốc, mắt mở to ngạc nhiên.

“Chuyện gì mà ồn ào...Oái?” Người ngồi ghế kế bên nó vươn tay, ngáp 1 cái..rồi quay qua, hần chưa kịp nói hết câu thì đã hét lên, ngạc nhiên ko kém gì nó.

“Kim Huyền Ảnh” “Dương Mỹ Lan”

Hai người đều đồng thanh gọi tên ‘cứng cồm’ của đối phương, hai tay chỉ thẳng vào mặt nhau.

‘Ôi trời’ Nó ‘mún’ tìm cái lỗ nào đó chui xuống cho đỡ nhục, quá nhục rồi..đúng là ‘quả báo’, vừa mới này nó đã cười chế giễu những đứa quý tộc như hần lại đi xe buýt thế mà bây giờ nó lại...chẳng khác nào nó tự nói đẳng cấp của nó cũng thấp kém như hần sao?...Đột nhiên giọng nói chói tai của hần đã kéo nó về với thực tại.

“Sao cô lại ở đây?” Kim Huyền Ảnh hơi nheo mày dăm chiêu suy nghĩ nhìn nó. (chuyện này khó tin)

“Ồ...” Nó ko thể nói thật được, nhất là đối với hạng người này. Nó quay sang nhìn anh Khanh đang đứng đó về mặt cầu cứu, anh chỉ

nhún vai lắc đầu..hừ..

Nó phải tự mình giải quyết cái chuyện xúi quẩy này thui..hxx

“HƠ HƠ HƠ, cậu cũng ở đây ak ? Trùng hợp thật đấy! HƠ HƠ..” Nó cố nặn ra một ‘nụ cười’ tự nhiên nhất có thể..đủ để sát hàng loạt fan hâm mộ.

“ ... ”

Một sự im lặng đáng sợ...hình như là cả đoàn xe chứ ko riêng gì tên đối mặt với nó.

“E hèm”. Nó vội chuyển đề tài, giọng nhỏ lại.

“Cậu...ừm, cậu... thường đi xe buýt sao? Xe nhà cậu đâu?”

“ ... ”

“Nhà cậu ở đâu vậy?” Nó hỏi mà thấy mình hơi mất bình tĩnh trước sự im lặng của hắn.

Hắn ko nói gì, cứ ngồi nhìn nó lâu lâu lại đổi kiểu nhe răng cười ma lãnh. Nó tức điên lên..., ‘ mi, Kim Huyền Ảnh... mi dám xem thường bọn tiểu thư đây đúng là tới số rùi mà’...

Nó liếc hắn một cái: “ Cười cái gì? Bộ điên à?”

Tưởng hắn sẽ sực lại ai dè hắn ôm bụng cười to hơn, mọi người ai cũng ngó lại nhìn nó với hắn, ‘quỷ tha ma bắt hắn đi dùm con’.

“Hơ hơ, tui ko quen tên này.”

“Hắn ko phải bạn tui đâu.” Nó xua tay lắc đầu chối lia lịa, rùi nhìn tên ‘khìn’ đang cười như điên.

Chợt đám đông trên xe lại nhốn nháo bàn tán, nhìn nó chỉ trỏ.

“Chị là Dương Mỹ Lan đứng đầu trường Noble đó sao? . Một đứa bé gái ở tuổi dậy thì ghê trên cùng quay xuống nhìn nó mừng rỡ.

“Thật ko? Tiểu thư Dương gia sao lại xuất hiện ở đây nhỉ?”

“Ko sai đâu, tui có ảnh của cô ấy đây này”

“Tin ‘hot’ của giới báo chí”

“Tôi dám cá với bà ngày mai nó sẽ được đăng lên trang nhất.”

“Ôi trời!” Anh Khanh nãy giờ im như thóc, cúi cùng cũng thốt lên được hai chữ. Anh đứng che nó còn nó thì ôm cả hai lòng bàn tay vào mặt, tên Kim Huyền Ảnh ngưng cười, hắn nhìn cảnh tượng thích thú. Anh trấn áp đám đông:

“Xin mọi người bình tĩnh, có sự nhầm lẫn ở đây, đó ko phải là Dương tiểu thư, làm sao cô ấy lại ở đây được chứ,...” Anh Khanh rất hiếm khi xuất hiện hay được nhắc trên báo chí nên cũng chả ai biết anh.

Anh nhìn nó giả vờ như ko quen biết.

“Cô ấy thuộc dòng dõi cao quý, người bình thường như chúng ta làm sao có cơ may gặp gỡ được những người trong giới quý tộc ấy được...” Mọi người vẫn ko ngừng bàn tán sôi nổi hơn.

Khốn khổ thay, tên Kim Huyền Ảnh ở đâu nhảy dựng lên rùi kéo nó tay còn che mặt lại rời khỏi cái ghế, hắn nói:

“Trật tự nào mọi người, anh này nói đúng đó, ko phải Dương tiểu thư đâu..tôi quen cô gái này...” Nó hé mở ngón tay nhìn, sao tên này đột nhiên tốt bụng cứu nó thế nhỉ?

“Thật ra cô gái này là...” Kim Huyền Ảnh nhìn nó cười kiểu ‘ác ma’. Tim nó dường như bị bóp nghẹt theo từng lời của hắn.

“LÀ...Người hầu của tôi.^.”

“khắc khặc...ai...là...khặc..” Hấn choàng tay qua cổ nó, khó thở quá>.<>

“Này, cậu kia,..” Là giọng anh Khanh.

Suyt. Anh chưa kịp nói gì thì hấn đã kéo nó tới cái cửa ra vào.

“Xin lỗi mọi người đã làm phiền, tôi với cô hầu mình thật có lỗi quá..” Hấn nói y như thật ấy, ai trên xe cũng gật đầu tỏ ý hiểu.

Thì ra đã tới trạm dừng. Nó với hấn là người đầu tiên xuống trước. Anh Khanh lật đật theo sau...

“Giờ có thể buông tay ra khỏi cái mặt ngu ngốc của cô được rồi đó”

“Cái gì? Mặt ai ngu ngốc?” Mặt nó lúc này còn đang ngơ ngác nhìn quanh, đề phòng có cánh phóng viên nào nhìn thấy nó bước xuống từ chiếc xe buýt ‘cũ mèm’ hay ko???O.O

May thật, ko ai hết, Hơ hơ hơ...Hôm nay đúng là xui xẻo mà.

Quay phác lại Kim Huyền Ảnh, nó liền hỏi tôi:

“Này, cậu dám nói ai là người hầu của cậu hả? Cậu ‘mún’ chết sớm phải ko? Cậu có biết thế lực Dương gia này thế nào ko hả? TÔI CÓ THỂ ĐI CẬU NHƯ ĐI CON KIẾN DƯỚI CHÂN..CẬU...”

“Hấn đi đâu rồi?” Nãy giờ nó chỉ nhắm mắt mà rửa xả, giờ mở mắt thấy bóng con ma nào.

“Cậu ta đi được năm phút rồi, tiểu thư”. Đó là anh Khanh

“Cái gì? Hấn định trốn thoát dễ dàng như vậy à...Trời ơiiiii! Tức wa’, tức ‘mún’ ói máu lun...” Nó la như điên.

Bỗng một chiếc xe màu đen sang trọng dừng lại ngay chỗ nó đứng, một đám người mặc đồ đen đi ra, tên to cao nhất trong đám đi về phía nó: “Tiểu thư, chúng tôi đến đón cô về.”

“Anh làm việc cái kiểu gì mà giờ này mới xuất hiện hả? Có thấy tôi ‘lét bộ’ về ko? Đi lên xe cái gì nữa, nó nằm cách có mấy bước chân kia.”

Tội nghiệp tên này đứng đó như trời trồng, mặc cho nó đánh ‘bum bum’ vào người..

Để lại tên này thân tàn ma dại ôm người đau đớn, nó bước nhanh về phía ngôi biệt thự sang trọng.

“Tiểu thư” Giọng anh Khanh

“Chuyện gì nữa?” Nó quay lại.

“Dạ, chân của cô...” Anh lấy tay chỉ xuống, nó ngó theo, có gì nào???

“O.o Áá á á,...có lộn ko trời...” Con chó nhà ai ko biết trời cao đất dày mà dám *** ở đây, nó thà sẽ xé xác con đó ra cho biết mặt.

“Cười gì đám kia, còn ko mau mở cửa xe ra, ta về sẽ xử tội các ngươi.”

Thùy mị, dịu dàng chỉ áp dụng trong trường hợp đặc biệt thôi chứ bình thường nó rất ư bạo lực đấy!!!!

Nó vút ngay đôi giày 200 đô ko thương tiếc, rồi chân trần bước vào xe, anh quản gia cố nén cười lại nếu ko anh sẽ thê thảm ko kém gì tên cao to vừa nãy-anh nghĩ vậy-rồi cũng bước vào xe.

Trên xe, nó tức càn hông, từ hồi mới sinh ra đến giờ nó chưa từng rơi vào chuyện tệ hại như hôm nay – phải chăng chính là tên Kim Huyền Ảnh – hấn đúng là ‘sao quả tạ’..xui xẻo sao hấn lại chọn ngay nó mà chiếu xuống chứ!!!!Cuộc đời 2 năm học tiếp theo của nó sẽ thê thảm hơn thế nữa nếu như nó ‘mún’ đụng chạm với tên này.

Về nhà, tại ngôi biệt thự Dương gia...

Nó ko nói ko rằng chốn trong phòng suốt cả buổi chiều còn lại, anh Khanh thật khốn khổ khi phải kể ẹ nó nghe chuyện gì đã xảy ra buổi sáng nay, mẹ nó ko những ko lo lắng, an ủi cho cô tiểu thư nhỏ này mà còn cười ‘rầm’ lên, đủ lớn để trong phòng nó có thể nghe được...

Nó càng tức kị bấm bàn phím liên hồi kể hết cho hai bà bạn nó nghe nổi uất tức trong lòng...ai dè hai đứa đều hồi âm lại bằng một tràng pháo tay, một dãy toàn mặt cười đủ loại....Á Á Á Á

Nó đóng sập cái laptop, chui tọt lên giường, nằm ngủ trong mồi hận đang sôi sục dữ dội...trong mơ nó thấy Kim Huyền Anh...

3. Chương 3: Thách Đấu

“Tha cho tôi đi tiểu thư”

“Cô là nữ hoàng của tôi, cô ra lệnh đi, tôi sẽ lau giày cho cô”

“Hay tôi mát xa cho cô nhak”

“Ko, ta đây thiếu gì người hầu kẻ hạ, mà những tên như mi còn ko xứng đáng lau giày cho ta nữa là...”

“...”

“Người đâu, mau đem hần ra bên đầu ngoài cổng chợ cho ta....hahahahahaha”

“Tha cho tôi đi thưa nữ hoàng!!!!”

Hahahaha...nó cười hớn hở

“Ừa, cái gì ươn ướt vậy?”

OÁI “ MÀY LÀM CÁI GÌ THẾ, LUNA” Đó là con chó cưng yêu quý của nó...Thì ra này giờ nó đang mơ...

“ ăng ăng” (cô mau thức dậy nhanh, bộ cô định hôm nay ko đi học sao)

“Đúng ‘rùi’, chết thật, mình quên mất”

Ngày thứ ba trong tuần đầu tiên của năm học...

“Hey chào mẹ”

“Chào con, hôm nay mẹ sẽ đưa con đi học”

“Tốt quá” Nó biết chắc mẹ nó đã thấu hiểu sự tình ‘hum’ qua và sẽ ko nỡ lòng nào để nó phải đi chiếc xe buýt lần thứ hai nếu như mẹ nó ‘mún’ nó nhảy lều tụt sát.

“ỦKM, còn chiếc xe Autobild của con khi nào sửa xong họ sẽ đưa về đây ngay.”

“Ôi ‘zương’ mẹ ‘woa’ đi” Nó nhào tới hôn khắp người mẹ nó ‘chụt chụt’

“Thôi đủ rồi, buông ra”

****....****

Lớp 11T1-FM

“ HỒ HỒ HỒ” 1 giọng cười quái đăng. Đó là Tổ Tổ.

Hai ánh mắt đùng đùng sát khí nhìn cô ả như thể bà-câm-môm-lại-cho-tôi-nếu-ko-tôi-giết-bà. Tổ Tổ nín im re, cố lấy cuốn sách toán ra ‘giả bộ’ làm bài tập..thật ra cô ả đang nghe lén chuyện gì đó ở bàn kế bên.

“Ôi, tui thật có lỗi với bà quá, tại bà ko chịu nói sớm chứ nếu ko tui đâu nỡ lòng nào để bà đi cái xe ‘bàn hàn’ đó.=.” Tử Ân vỗ tay lên vai nó an ủi, nó biết con nhỏ này đang cố nín cười dữ lắm-1 sự cố gắng ngoài sức tưởng tượng của nhỏ..

“Thôi, tui quên ‘rùi’ và tốt nhất là bà đừng có nhắc lại nữa” Nó uể oải lôi cuốn vở bài tập ra, thầy giáo đã bước vào khi nào cũng ko hay luôn.

**** ... ****

Giờ ra chơi... tụi nó đi xuống căn-tin tìm một thức uống nào đó, đang bàn tán sôi nổi về bài luận mà thầy giáo vừa ra cho tụi nó, chợt Mỹ Lan thấy căn-tin hôm nay đông hơn trước rất nhiều, hầu như cả năm lớp khối 11 đều đổ xô xuống hết...

“Ê bồ tèo, nhìn cái bàn của tụi mình kìa” Tổ Tổ kéo nó đi tới rồi chỉ cái bàn nằm ở góc cuối căn-tin, gần cái cửa sổ hướng về lớp học của tụi nó..chỗ ngồi mà tụi nó thích nhất và đã là căn cứ lâu năm của tụi nó từ hồi cấp I đến giờ.

“Chuyện gì thế?” Tử Ân chạy theo hai đứa nó thở hồng hộc.

Chỗ mà ko 1 đứa học sinh nào dám ngó tới đó... giờ đây ‘quy định’ đã bị phá bỏ bởi ba tên con trai và xung quanh là hàng tá người với ánh mắt tràn đầy vẻ ngưỡng mộ.

Khỏi nhìn cũng biết họ là ai, Mỹ Lan lắc đầu ngăn cản với hai đứa bạn – cả hai đang hí hục đi tới, vẻ mặt thật kinh khủng...như ‘mún’ đấu đá với ai đó.

“Thôi đi, tụi mình ngồi ở đây cũng được.” Mỹ Lan liền chỉ tay xuống cái bàn gần tụi nó nhất.

“Bà điên àk, nếu bình thường thì bà đâu dễ yên chuyện như vậy, thật khó tin.” Tổ Tổ nhìn nó há hốc.

“Bà tin tui đi, tui ko ‘mún’ dính dáng vào cái tên ‘sao quả tạ’ đó lần nữa đâu...và nếu mấy bà còn nhớ chuyện gì đã xảy ra ‘hum’ qua”

Tụi nó ngoan ngoãn ngồi xuống cái bàn gần đó.

Nó thầm cảm ơn hai bà bạn vô vụn lẩn, mặc dù trong lòng nó cũng rất ‘mún’ cho tên Kim Huyền Ảnh vênh váo kia một trận ra trò nhưng trước mặt nhiều người như thế chỉ tổ làm mất uy danh của nó thôi, nó ko thể làm thế chỉ vì một cái bàn ‘iu quý’, hix, hy sinh một lần cho tụi bây ngồi chả có là sao cả.

Với lại điều quan trọng là nó ko ‘mún’ đụng chạm với ba cái tên này, một sao chổi đã đủ xui xẻo cho nó ‘rùi’.

“Ê bà ko thấy lạ sao?” Đang suy nghĩ miên man chợt bà bạn Tử Ân đập tay vào bàn cái ‘rầm’, nó bắn cả người.

“Cái gì?”

“Thì lúc ngồi trên xe buýt ấy...”

“Ý bà là sao, quên mất bà nói nhỏ nhỏ dùm tui” Nó kéo bà bạn ngồi trở lại vào ghế rồi nói lí nhí qua kẻ răng.

“Thì lúc đó tại sao chỉ có bà bị mấy người đó ‘ám toán’ còn Kim Huyền Ảnh vẫn thản nhiên ko sao hết, hẳn ko phải quý tộc sao?”

“A” Giờ nó mới để ý, tại sao ta???

“Sao tui biết được, chắc tên tuổi hẳn ko nổi bằng tui, hơ hơ” Nó ‘giả bộ’ lấy tay che miệng lại. (ở đây ko thể cười kiểu quái đản như ở nhà được)

“Ồ ờ tui tin gớm.”

“Ê hay là cậu ta chỉ nổi ở Anh, gia đình cậu ta bên đó mà”. Tổ Tổ nói trong khi ba ly trà sữa đã được đem ra.

Mỹ Lan lấy ly bạc hà, nó uống một ngụm.

“Chính xác!!!” Tử Ân đột nhiên reo lên rõ to rồi lần nữa vỗ tay lên vai nó nhưng có phần mạnh hơn thì phải...

“SẮC,,hạ hạ...ẶC...bà..định ám ..sát tui ..hả?” Nó cố gắng nói rõ từng chữ một cách khó khăn.

“Cái gì?...à ..Ờ...xin lỗi...bà có sao ko?” Cả hai đứa nó đều ngậy ra nhìn nó.

“THÔI CÁI CHUYỆN NÀY ĐI, ĐỪNG CÓ MÀ BÀN VỀ HẮN NỮA...” Nó đứng bậc dậy, hét vào mặt hai bà bạn.

“...được ko?” Cuối câu nó thường nhẹ 1 nụ cười ‘thiên thần’.

Song nó cầm ly trà sữa uống một hơi hết sạch ‘rùi’ đi thẳng đến quầy tính tiền...

“Nó hơi bị kích động quá”

“Tốt nhất là đừng nên chọc giận nó”

Tử Ân và Tổ Tổ rù rì với nhau một lát rồi cũng đi theo Mỹ Lan về lớp...Tụi nó ko để ý rằng phía cuối dãy bàn, có ba ánh mắt cùng nhìn tụi nó.

“Ê, cậu có nghĩ rằng ‘hắn’ mà bọn họ nói ám chỉ một trong ba đứa tụi mình ko?” Đó là Hứa Gia Lạc..tên khỉ này đang xoay xoay cái cây viết mà nãy giờ hắn đang kí tên cho các bé fan mới sập bẫy...=.(tội nghiệp)

“Mình đoán là thế” Kim Huyền Ảnh nói rồi cười thích thú như thể đó-là-mình-chứ-ai...rồi hắn đứng dậy bỏ đi.

“Này, cậu đi về lớp sao? Đi chung đi.” Là giọng nói nhỏ nhẹ của Lâm Dĩ Kỳ...một anh chàng ko thích sự ồn ào..

“...Đi thôi” Không ngạc nhiên trước câu nói quá ư quen thuộc này (Lâm Dĩ Kỳ luôn hỏi thế để viện cớ trốn tránh sự ồn ào của đám fan cứ dí sát bên họ) , cả hai đi ra khỏi căn-tin để mặc tên khỉ Hứa Gia Lạc đang hí hoái kí tên, lâu lâu lại đứng lên chụp hình cùng các fan hâm mộ...một việc làm rõ chán.

****

“Cậu thấy Dương Mỹ Lan thế nào?” Đang đi dọc dãy hành lang trên lầu ba chợt Lâm Dĩ Kỳ lên tiếng làm Kim Huyền Ảnh giật cả mình (nãy giờ ko ai nói với ai điều gì), cậu nhìn lại cậu bạn ngờ vực.

“ Bình thường. Cô ta ko phải là đối thủ của mình.” Kim Huyền Ảnh nói lạnh băng.

“Cậu đã từng nói chuyện với cô ta chưa?”

“Chưa hề”

“Cậu...”

“Thôi, đến lớp rồi.”

Kim Huyền Ảnh vội đi vào lớp ko để cậu bạn Lâm Dĩ Kỳ kịp hó hê câu gì nữa...cậu cũng ko hiểu tại sao mình lại ko kể cho cậu bạn thân này biết thực chất chuyện gì đã xảy ra trên xe buýt...chỉ là để bảo vệ danh tiếng của cô nàng đó hay sao? KHÔNG!!!!

‘ Mắc mớ gì mình phải làm cái chuyện ngu ngốc đó. Chỉ là sẽ thấy thú vị hơn nếu như đây là tin độc quyền sở hữu của mình thôi..và cũng là thứ duy nhất để đối phó với cô ta’ Cậu nghĩ thế rồi nhoen miệng cười..Trong lớp 11C-R.M, ko một ai hiểu tại sao cậu lại cười nhưng nụ cười rất đẹpO.O

Buổi học thứ ba trong tuần đầu tiên của năm học đã diễn ra hết sức bình yên, suông sẻ, Mỹ Lan thầm cảm ơn ‘tổ tiên’ phù hộ, ít ra nó đã lựa chọn đúng ko kiếm chuyện với tên Kim Huyền Ảnh..cứ như thế có phải tốt hơn ko, nó vẫn cứ giữ phong độ của nó như bây giờ, “cứ lo học đi và đừng để tâm đến bọn họ nữa...cuối cùng sẽ biết ai là người thắng cuộc thôi, hô hô.”

Mới nhắm mắt một cái đã gần một tháng, mọi chuyện trong trường vẫn ‘rất yên ổn’ và...

Lại một lần nữa nó phải lòi cái thân xác của nó vô một cái ‘động’ luyện ‘cửu âm trần kinh’ thực chất là làm một đồng bài tập cộng với một mở sách nâng cao đang chất cao như núi mà nó đã mượn ở thư viện trường Noble.

Trong khi mọi người trong trường đang nhìn nó ngưỡng mộ và khâm phục ‘bản lĩnh anh hùng’ của nó thì hai bà bạn của nó lại nói một giọng nghe như ‘mún’ cho xơi mấy củ đậu bay vào mặt:

“ Bà học gì mà ‘kinh’ thế, đây chỉ là kiểm tra chất lượng đầu năm thôi ‘mư’!! Học nhiều quá mau già lắm đó..bà có cần tui cho bà mượn gương hok??” Tử Ân nhón gót chạy lại ngồi ngay trước mặt nó khi nó vừa bước vào lớp, vẻ mặt hết sức ‘khủng’.

“ Mấy năm trước tui nhớ bà chỉ ‘phát cơn’ khi thi học kì hay đại khái mấy cuộc thi quan trọng thôi..năm nay bà ‘bị’ gì thế, nghiêm trọng hóa vấn đề đó...” Một đứa từ đâu chạy lại ngồi gần nó, đó là Tổ Tổ, vẻ mặt nhỏ cũng ko sắc hơn gì Tử Ân.

Thấy thế nó liền trấn áp hai đứa bạn thân.

“Tui ko điên hay ‘bị’ gì hết, thay đổi tí chút điều lệ có sao đâu...với lại năm nay cũng có quá nhiều thay đổi rồi, mấy bà vẫn thường nhắc tui ko nên chủ quan khinh địch sao? ...”

Thấy tụi nó im re Mỹ Lan nói tiếp.

“Vì thế dù là đợt kiểm tra nhỏ nào tui cũng phải dốc hết sức mà làm, tui phải đánh cho tên Kim Huyền Ảnh kia tâm phục khẩu phục lun, hô hô.”

“Àk, thì ra là chuyện này” Cả hai đứa cùng nói y như rằng tụi nó đã dàn dựng sẵn rùi hay sao ấy.

“Làm gì thế? Mấy bà phải đặt niềm tin tưởng vào tui chứ, đừng lo lắng quá!” Nó nói rùi lấy bài tập tiếng anh ra làm típ.

Tan trường, ba đứa nó ra bãi đậu xe chợt nó gặp người mà nó ko ‘mún’ gặp chút nào, Kim Huyền Ảnh đứng nói chuyện với một nhóm con gái, vẻ mặt tươi rói..đi chung với hần là hai tên Hứa Gia Lạc và Lâm Dĩ Kỳ...Thay vì tụi nó phớt lờ họ như mọi khi nhưng hôm nay lại khác...Nó hồ hởi tiến về phía họ, hộ tống phía sau là hai ‘cạ cứng’ của nó.

“Xin chào mọi người.” Nó cười nhẹ lướt dọc đám đông rùi dừng lại ngay Kim Huyền Ảnh, nụ cười tắt ngúm.

“Chào, lâu quá ko gặp nhỉ, nghe nói cô đang ‘tu hành khổ hạnh’ ở một nơi xó xỉnh nào đó...giờ cô đứng đây làm tôi thấy bất ngờ quá.”

Kim Huyền Ảnh mở mắt to hết cỡ nhìn nó, mồm thì há hốc rùi lấy tay che lại (y chang cái lúc hần ở trên xe buýt), làm ra vẻ như đã ‘mí trăm năm’ rùi nó mới ‘tái xuất giang hồ’ vậy.

Chưa kịp nói trả lại thì tên Hứa Gia Lạc nhảy lên chen hòng:

“Tôi nghiệp cô ấy làm sao!!! Nhưng dù cô có luyện đến ‘tẩu hỏa nhập ma’ cũng ko thắng nổi Kim Huyền Ảnh của tụi này đâu.”

“Này cậu kia, câu này để tụi này nói mới đúng, Dương Mỹ Lan mới là đệ nhất, Kim Huyền Ảnh lớp cậu chả là cái gì cả.”

Ôi, nó thầm cảm ơn Tử Ân, con bạn đúng là có nghĩa khí, ra tay cứu bạn chiến đấu với kẻ thù.

“Sợ quá sợ quá đi, ba ngày sau có kết quả đợt kiểm tra, xem coi ai thắng ai bại nào.” Tên khỉ Hứa Gia Lạc cười nhe răng, đưa bộ mặt đắc thắng về phía Tử Ân, cả hai nhìn nhau hồi lâu.

Nó đứng ngoài tức ‘mún’ xì khói.

“Thôi đủ rồi, Tử Ân, cần gì bà phải cãi nhau với tên khỉ trụi lông này chỉ tổ làm mất mặt bà thôi.” Nó kéo con bạn về đẩy ra phía sau.

“ UK Chính xác đó...ủa cái gì, cô vừa mới nói cái gì hử?” Tên khỉ định nhảy lên lần nữa ‘tung cước’ thẳng tiến về phía nó thì một bàn tay trắng nõn kéo hần lại.

“Này, buông ra”

“Cậu làm ồn này giờ nhiều rồi đấy, đi về thôi, cậu ko thấy là Dương Mỹ Lan ‘mún’ nói chuyện riêng với Ảnh sao!” Đó là Lâm Dĩ Kỳ

“Tại sao phải về, ‘mún’ nói gì thì nói đi, ai cấm cô ta đâu”

Cả hai người đang giằng co ác liệt, ‘đi hay ko đi’...Nó cảm thấy mệt chết được. Và lần này là nó lên tiếng.

“Này, các cậu đang làm gì thế, định oánh lộn trong trường sao?”

“Ai oánh ai???o.O” Hai tên liền dừng lại rồi buông tay ra. Nó nhận thấy mặt Lâm Dĩ Kỳ hơi ửng đỏ, cậu ta liền đứng sau lưng Kim Huyền Ảnh ngại ngùng.

Còn tên kia cũng chạy lại, hắn nói nhỏ gì đó với Kim Huyền Ảnh, hai người cùng gật đầu ‘cười gian’. Nó cảm thấy nội tạng trong cơ thể đang lộn tung phèo lên..

“Dương Mỹ Lan, ở đây có một lời đề nghị rất thú vị, ko biết cô có đồng ý ko.” Kim Huyền Ảnh tiến lại gần tụi nó, khoanh tay trước ngực dò xét.

“Nếu tôi ko thấy nó thú vị với tôi...” Nó ngược cái cổ nhí lên vênh mặt nói. (chiều cao khiêm tốn)

Dường như cả cái bãi đậu xe im phăng phắc, ko ai làm gì, nói gì, tiếng xe nổ chạy cũng dừng lại. Mọi người đang chăm chú nhìn tụi nó mà quên cả ‘thở’.

“Cô có nghĩ đợt này cô lại sẽ đứng đầu bảng ko?”

“Điều đó là đương nhiên” Nó nói chắc như đinh đóng cột.

“Nếu tôi nói lần này là tôi”

“Cậu hoang tưởng quá đấy, ko thể có chuyện đó được”

“Vậy nếu thật thì sao, có ‘mún’ cá ko?”

Nó im lặng gần như một phút rồi nói thách thức: “ Cá cái gì?”

“Nếu ai thua sẽ phải làm ‘nô lệ’ cho người kia trong vòng một tuần” Nó nhận thấy nụ cười ‘ác ma’ của hắn chợt nở rộng đến tận mang tai...khiếp thật.

“Cái gì?” Nó la lên nhưng tiếng la của nó ngay tức khắc bị áp chế bởi một lực lượng hùng hậu hơn...hầu như cả bãi đậu xe cùng ‘rống lên’

“Nô lệ???”

“Này này, bà khoan đồng ý, chuyện này hơi quá đấy,...tụi mình đánh bài chuẩn đi chắc còn kịp.” Tổ Tổ hốt hoảng kéo nó về phía tụi nó cách xa Kim Huyền Ảnh.

“KHÔNG ĐƯỢC...Mỹ Lan nhất định sẽ thắng, ko phải lúc này bà nói hãy đặt niềm tin ở bà sao??” Tử Ân có vẻ thích thú cái lời thách đấu ‘vớ vẩn’ này..nhìn mặt nhỏ là biết.

“ Nhưng ai biết trước được, lỡ bà ấy thua rồi sao? Tất cả sẽ biến mất hết, tôi dám cá là bà ấy sẽ bỏ học ngay tức khắc khi biết tin ‘trời đánh’ đó” Tổ Tổ liền buông tay nó ra ‘rùi’ kéo Tử Ân lại nói vào tai nhỏ ta.

“Sao bà ko đảo ngược lại thử xem, Mỹ Lan có thể trả được mỗi nhục thù một tháng trước và chúng ta sẽ có một tên đây đó ‘cao cấp’ để mà sai khiến” Tử Ân nhắm tít mắt lại, mơ mơ màng màng tưởng tượng ra cái điều mà nó mới nói.

Ở đằng kia, Mỹ Lan phân vân ‘chuyện này hên xui quá, mình cũng ko chắc nữa, làm sao đây?’

“ Sao??? Sợ rồi àk?” Giọng nói đáng ghét lại vang lên.

“Ai sợ ai, tôi đồng ý, thế nào??” Nó nhìn cái bộ mặt chết tiệt đó đã ‘mún’ ấy đâm vào mặt..người gì mà tự cao tự đại thế.?

Lại một lần nữa bãi đậu xe im lặng đáng sợ, hai bà bạn của nó dường như trong phút chốc nhém xiu đã ‘té ngựa’..Hai đứa lồm cồm ‘bò’ lại nó.

“Mỹ Lan, thế mới đúng là bà chứ, tụi mình nhất định thắng là cái chắc.” Tử Ân vỗ tay khích lệ nó mà miệng nhỏ méo mó ‘kinh tởm’, nhỏ ko tin vào lỗ tai mình nữa.

“Ôi Mỹ Lan, bà đã đồng ý rồi sao? Thật tệ hại” Trái hẳn hoàn toàn với Tử Ân, Tổ Tổ chỉ cắn mấy móng tay của mình rồi nói mơ màng.

“Ừk ưk, mà mấy bà...”

Nó chưa kịp nói hết câu thì giọng nói của tên Kim Huyền Ảnh la to:

“Được rồi, ở đây cũng có khá nhiều người làm chứng, cô ko được nuốt lời đâu đó.”

Xong hẳn cùng hai tên kia bước ra khỏi bãi đậu xe, tên khỉ quay lại nhìn nó cười ma lạnh như thể muốn nói nếu-thua-cô-sẽ-là-nô-lệ.

Trong khi đó, Lâm Dĩ Kỳ chỉ nhìn nó lắc đầu.

Mọi người bây giờ lại đổ ập ánh mắt hướng về nó, nó cảm thấy chân tay bủn rủn. Nó vừa nói cái điều mà nó ko tin được chính nó đã nói ra.

Ba ngày sau...

Tại lớp 11T1-FM...

“Bây giờ đi thôi” Nó phẩy tay ra lệnh.

“Đi đâu?” Hai đứa đưa mắt nhìn nhau ‘rùi’ nói.

“Đi xem bảng điểm.”

“Cái gì? Ê tốt nhất là bà đừng đi.” Tổ Tổ liền đứng chặn đường nó.

Tử Ân tức khắc nhận được cái nháy mắt của Tổ Tổ, nhỏ nói:

“Ồ ờ đúng đó, để tụi này đi thăm dò trước cho, bà ở yên trong lớp là được ‘rùi’ ”

“KHÔNG, tui ‘mún’ tận mắt xem” Ko kịp để hai bà bạn phản ứng, nó kéo hai tay hai đứa đi thẳng tiến ra bảng thông báo của trường.

Vừa tới nơi, đám đông đã vây kín cái bảng thông báo. Nó để ý nhìn quanh, đứa nào khi xem xong, cái mặt cũng y như đứa đám.

Nó hô to: “Tránh ra dùm cho”

“Tránh ra, tránh ra!!!”

Đám đông mạnh ai nấy lùi lại nhường chỗ cho tụi nó..biết điều thế là tốt đấy..nó hiên ngang tiến thẳng tới cái bảng.

Xem nào xem nào...nó nhìn thẳng lên ngay đầu bảng,...nó đang tưởng tượng ra cái vẻ mặt méo mó của Kim Huyền Ảnh khi bị nó đánh gục sẽ như thế nào...HỒ HỒ...

XOẸT

Sao người nó cảm thấy choáng váng dữ vậy ta??? Đầu óc đang quay mòng mòng...

Đột nhiên mặt nó tối sầm lại, thân người lạnh toát..

...ông trời ơi! Có phải ông đang đùa với con ko? Và con xin nói thẳng con ko thích cái sự thật này tí nào.

“Mỹ Lan, ...thật ..ko ..thể ..nào ..tin.. được, là Kim- Huyền -Ảnh...” Giọng một đứa trong lớp tụi nó nói lấp bấp ko ra tiếng nhìn trên trên cái bảng điểm.

“Chuyện này là thế nào?”

“Sao kì vậy?”

“Ngày nào tôi cũng thấy bạn ấy học dữ lắm, nghe nói còn đổ bệnh nữa nhưng sao lại...”

“Tụi mình đã thua lớp đó-một lớp được xem là tệ nhất trường trong nhiều năm qua sao??”

“Chỉ vì có Kim Huyền Ảnh, bạn ấy lợi hại thật...giỏi hơn Mỹ Lan lớp chúng ta nữa”

“...” Nó biết trong lúc này nó nên im lặng, nó ko dám đối mặt với ...cái sự thật ‘khủng khiếp’ này..

Nó cố gắng ngược lên cái bảng điểm với hy vọng mong manh là đã có sai sót gì đó:

1-Kim Huyền Ảnh - 800 điểm

2-Dương Mỹ Lan - 799 điểm

3-Lâm Dĩ Kỳ -790 điểm

4-Ái Tử Ân - 780 điểm

5-La Tổ Tổ - 770 điểm

6-Hứa Gia Lạc - 760 điểm

.....

Kim -Huyền -Ảnh, mi ...làm sao có thể như thế được??

Bất công, thật bất công quá!! Nó đã học ‘bò lăn bò lết’ cả tháng trời, thế mà lại thua hần...khốn khổ thay chỉ có mỗi 1 điểm mới ỨC ‘mún’ chết chứ, ỨC quá!!!

Chợt Tổ Tổ kéo nó ra: “ Bà thăm đến nơi rồi, tốt nhất là đánh bài chuồn thẳng căng đi trong lúc bọn họ ko để ý.”

“...” Đây là kế sách cuối cùng.

Tụi nó chen qua đám đông chạy ủa cái ‘vèo’ ra đến tiền sảnh để lại đằng sau, đám đông đang bàn tán như cái chợ vỡ.

Bất thành linh, tụi nó đang định đi lên cầu thang dẫn về lớp thì ngọn gió quái quỷ nào đã thổi bay mấy tờ giấy vào mặt tụi nó...oái.

“Cái gì thế này? Thông báo về tiệc ăn mừng của lớp 11C-RM”

Tổ Tổ vừa tóm lấy được một tờ giấy, nhỏ đọc to lên.

“Đúng thế...”

Một giọng nói thu hút sự chú ý của tụi nó thay vì tờ giấy...

Cách đó mấy bước, một đám học sinh nữ lớp 11C-RM đang đi về phía tụi nó, một đứa tóc màu hạt dẻ, thân hình to con nhất trong đám giơ tay cầm tờ giấy chỉ chỉ.

“Ko ngờ lớp tụi này lại đứng đầu bảng chứ gì, tối nay tụi này sẽ tổ chức tiệc chúc mừng cho ‘anh’ Kim Huyền Ảnh...ba người có ‘mún’ đi chung hok zà”

Sau lời nói của nhỏ ta là một tràng cười quái đản của đám đông vây xung quanh nhỏ..một số đứa ‘điên’ nặng, cứ ôm bụng cười lăn lộn...Trong khi đó, Mỹ Lan chẳng thấy có gì mắc cười cả, nó cảm thấy trong người nó lúc này ko được khỏe, nếu ko nó dám chắc cả đám này đã ăn như độn của nó ‘rùi’...

“Sặc, lớp có mỗi Kim Huyền Ảnh cũng bày đặt lên mặt.”

“Ai thèm đi chung với đám tụi bây.”

Hai bà bạn bỗng chạy lên che chắn cho nó như thể nó sẽ gặp nguy hiểm với đám ‘khủng long’ này.

“...”

Tụi học sinh lớp FM kéo nhau ‘nườm nượp’ ra đứng vây quanh ba đứa Mỹ Lan, Tử Ân và Tổ Tổ, khiến tụi nó ko khỏi giựt mình.

Phía bên kia, tên Kim Huyền Ảnh cùng đám bạn của hắn đi hiên ngang qua dòng người và cuối cùng,...đứng đối mặt với tụi nó..Kim Huyền Ảnh nói nhỏ:

“Cô thật sự ko ‘mún’ đi sao, họ đang tổ chức ăn mừng cho tôi đó.”

Tên này càng ngày càng đáng ghét: “ Chuyện đó ko liên quan gì đến tôi mất mớ gì tôi phải đi chứ!”

“Ồ nhưng tình thế ko cho phép, vì bây giờ cô tùy thuộc vào tôi”

“Cái gì?”

“Tôi nghĩ cô nên lục lọi trí nhớ của mình lại đi. Tôi thắng.” Đột nhiên hắn tiến lại gần nó chút nữa, kèm theo là ‘nụ cười ác ma’.

“Tôi ko hiểu” Nó giả vờ nói rồi quay mặt sang chỗ khác...phớt lờ Kim Huyền Ảnh...xui thay nó gặp ánh mắt của Lâm Dĩ Kỳ, mặt cậu ta có chút hối tiếc.

Nó tức sôi máu, nó cần lục lọi cái gì chứ/??? >”

“Thôi, tôi đi trước đây, hẹn gặp cô vào tối nay nhé!” Kim Huyền Ảnh nói ‘rùi’ dúm vào tay nó cái tờ giấy ‘chết tiệt’ –cái được xem là thiệp mời đó, xong hắn quay người bỏ đi.

Tôi...ko... ‘mún’...đi

Mọi người sẽ nghĩ nó như thế nào đây, nó còn là ‘nữ thần’ trong tim họ ko...

Nó cảm thấy hơi hoa mắt... nó sắp ko chịu đựng nổi ‘rùi’...

‘Hắn đã đi thật rồi sao’

“Dương Mỹ Lan, bà ko sao đấy chứ?”

“Này” Là giọng của Tử Ân và Tổ Tổ.

UỠNH

Nó cảm thấy thân người nó dường như bị mất trọng lượng, đứng ko vững nữa!

Lúc gần ngã xuống mặt đất, cảm giác có đôi tay vạm vỡ đỡ lấy eo nó, ‘rùi’ nó được ôm vào vòng tay ấm áp...một cái chạm nhẹ nóng bỏng, có cái gì đó mềm mềm...

Nó từ từ mở mắt ra...

“Cậu...Ủm...”

Kim Huyền Ảnh...hắn làm trò gì thế?..Môi của hắn...Tụi nó đang hôn nhau...Nó bị ảo giác chăng?

“Trời đất!!!”

“Oái! Má ơi!”

Nó có thể nghe thấy tiếng thét của đám đông...

“Cô có giả vờ ngất đi thì cũng ko thay đổi được điều gì đâu”

và cả tiếng của Kim Huyền Ảnh nữa, nó có thể nhìn thấy hình dáng của hắn... “Cậu...”

Không! Nụ hôn đầu của nó đã bị cướp mất bởi tên sao chổi Kim Huyền Ảnh kiêm kẻ thù ko đội trời chung đây sao...Ông trời ơi! Sao người bất công thế!! Thôi thì người hãy ném một tảng đá xuống đê chết nó đi cho ‘rùi’...HU HU HU HU HU HU...

....

....

“Hai em đang làm gì thế?” Tiếng một người phụ nữ văng vẳng.

Trời ơi! Đó là cô Nhã-hiệu trưởng trường Noble...

HU HU HUTiếng khóc ai oán của nó càng to hơn, vang khắp cả sân trường...

4. Chương 4: Đêm Giáng Sinh

Ôi trời!!! Tại sao nó lại thường rơi vào những cảnh dở khóc dở cười như thế chứ? Thật là mất mặt, nó ko thể nào nói ‘ko’ với hần...đó là luật chơi...

“Khăn đầu, khăn giấy đầu hết ‘rùi’ ?” Nó nằm trên giường ‘bệnh’ quơ tay loạn xạ, cái bé mũi thân ‘iu’ của nó cứ ‘hít hà’ ‘hít hà’...khó chịu quá...

“Dạ đây, thưa tiểu thư.” Anh Khanh vừa bước vào phòng với hàng chục hộp khăn giấy để trên bàn.

“Hắt xì...cám..ơn..hắt..xì..hơi..ặc” Nó khốn khổ lấy cái khăn hỉ vài cái...xịt xịt...

“Wake up in the morning feeling like P Diddy

(Hey, what up girl?)

Put my glasses on, Im out the door - Im gonna hit this city (Lets go)

Before I leave, brush my teeth with a bottle of Jack

Cause when I leave for the night, I aint ing back...”

Bỗng tiếng chuông điện thoại của nó kêu inh ỏi, anh Khanh biết ý liền lui ra ngoài. Nó chồm người tới lấy điện thoại nằm trên bàn- cạnh cái laptop.

“Alô..” Nó ráng lấy giọng bình thường tuy vậy vẫn còn nghe rõ tiếng khàn..(người bệnh mà).

“Hey, dạo này vẫn okie chứ hả?” Đầu dây bên kia, một giọng nam trầm cất lên.

“Ai ‘dzậy’?”

“SẶC..Mới có ‘mấy tháng’ mà đã quên ‘rùi’ sao, tên ‘nô tì’ kia?

Cái gì? ‘Nô tì’??? Nó đã nhớ ra được điều gì đó...nó quay lại ngó cái điện thoại...đúng ‘rùi’, cái số điện thoại ‘ma’ này, còn ai khác ngoài tên Kim Huyền Ảnh xấu xa kia nữa chứ...

Nó đang định tìm hần để tính sổ ai dè hần lại tự nộp mạng...

“Một tháng còn ko nhớ nổi lấy gì ‘mấy tháng’?” Nó nói giả nai..

“Ồ, nhưng chắc cô còn nhớ chuyện tụi mình ‘kiss’ nhau ở...”

“STOP”

Cái tên trời đánh này, “mi mà còn nói nữa mi tin ta sẽ ‘cạp’ mi te tua ko hữm”, lòng căm thù của nó đã bốc từ chân lên đến đỉnh đầu cháy ‘xèo xèo’..

“Này, tôi cấm cậu...”

“...nhắc lại chuyện này.” Kim Huyền Ảnh chọt típ lời nó.

“Ừ” Nó nói lạnh băng.

“Hơ hơ...Nếu cô ko nói quên tôi cũng ko nhắc lại làm gì đâu^^”

Chợt nó hồi tưởng lại ba tháng trước...cuộc sống của nó như rơi xuống chín tầng địa ngục...thật là ‘thảm khốc’..

““Hai em đang làm gì thế?” Tiếng một người phụ nữ văng vẳng.

Trời ơi! Đó là cô Nhã-hiệu trưởng trường Noble...

HU HU HUTiếng khóc ai oán của nó càng to hơn, vang khắp cả sân trường...

Tên Kim Huyền Ảnh buông nó ra...

Tử Ân chạy đến bên nó ‘rùi’ nhỏ đưa cho nó cái khăn giấy...nó xuyết xoa...

“Dạ, thưa cô, ko phải lỗi của Mỹ Lan...” Tổ Tổ la lên trong khi chạy lại chỗ nó.

“Cô ko hỏi em, cô đang hỏi Dương Mỹ Lan và Kim Huyền Ảnh” Cô Nhã đáp lạnh lùng ‘rùi’ nhìn đứa này đến đứa kia, ko một ai dám nhúc nhích.

Trong lúc cả sân trường im lặng đến nghẹt tim, có thể nghe rõ cả ‘tiếng lá rơi’...một trong hai đứa nó cuối cùng cũng lên tiếng

“Thưa cô, cho em được giải thích...” Đó là Kim Huyền Ảnh.

“Được rồi, em nói cô nghe thử xem”.

Mọi người đã chuyển hướng nhìn Kim Huyền Ảnh ko chớp mắt, mặt ai cũng hồi hộp tò mò...

Nó đang thầm nghĩ ‘có khi nào tên này lại đem chuyện cá cược của tụi nó ra kể cho bàn dân thiên hạ ko’, nếu như thế thì...

“Thưa cô, vì em thích bạn Dương Mỹ Lan nên em mới hôn bạn ấy”

RẦM

Nó như vừa bị một quả tạ đè lên người, Kim Huyền Ảnh...hắn nói bậy bạ gì thế?

“Cái gì?” Cô Nhã dường như há to hết cỡ, mắt vẫn đăm đăm nhìn Kim Huyền Ảnh nghi hoặc..

“Dạ, em thích Dương Mỹ Lan và bạn ấy cũng thích em...trong trường Noble đâu có quy định cấm học sinh thích nhau, phải ko cô?”

“Ồ... ừk...nhưng mà các em...”

“Em nghĩ chắc cô cũng hiểu và thông cảm cho tụi em vì em thật sự rất thích bạn ấy.”

“Nhưng...”

“Cô yên tâm, tụi em sẽ ko để việc này ảnh hưởng đến chuyện học tập hay danh tiếng nhà trường đâu ạ”

“Nhưng đã có lần đầu thế nào cũng có lần sau...”

“Em hứa sẽ ko để chuyện tương tự xảy ra nữa.”

Kim Huyền Ảnh cứ nói tới tấp ko kịp để cô Nhã lẫn nó hó hé câu gì, nó đang ‘mún’ nhảy vào chặn họng hắn ngay tức khắc để minh bạch thì hắn đã kéo nó đi lên cầu thang dẫn về lớp...để lại đằng sau bao ánh mắt: ngạc nhiên có, khâm phục có, ngưỡng mộ có...ngay cả sự ghen ghét, đố kị tức giận của ‘mí’ fan girl đối với nó...

Còn nó thì chẳng thấy chuyện này hay ho gì. Tay trong tay cùng với Kim Huyền Ảnh, đang suy nghĩ mông lung về chuyện hồi nãy hắn nói ‘có thật ko?’ ‘hắn thích mình hồi nào dợ?’ thì...

“Cô tin thật sao? Tối nay nhớ có mặt đúng giờ đấy!”

“Cái gì?” Nó như ‘mún’ té ngựa...

Cứ tưởng hắn cho qua chuyện này ai dè nó đã lằm to...nó phải công nhận tài năng diễn xuất của tên này chuyên nghiệp cỡ nào, ...đến nó cũng tưởng là thật..’ngu quá’...

**** ...****

Tối ngày hôm đó, Mỹ Lan phải lết tới cái bữa tiệc của Kim Huyền Ảnh như yêu cầu và phải phục vụ từng học sinh ở đó như bồi bàn...nó ko thể nói ‘ko’ với hắn...

Ngày thứ hai, nó bị hắn tổng ột đồng danh sách thức ăn, nước uống ưa thích hằng ngày của hắn và bắt nó phải tự đi mua...

Khốn khổ thay...hắn luôn nói đã gắn ra-đa theo dõi nó...nếu làm sai hắn sẽ tăng hình phạt gấp đôi...>”

Ngày thứ ba, tư, năm...nó bị lôi về nhà của hắn- theo nó thì cái này mà là nhà cho người ở sao?- nhỏ xíu xiu xiu, trên sàn thì vương *** đầy ắp thức ăn vụng vớ...chưa kể nó đã ‘mún’ xỉu ngay tức thì khi bước vào phòng của hắn...ko có từ nào diễn tả nổi...

Trên bàn, những cuốn tạp chí, truyện tranh, đĩa nhạc, phim chất đồng lung tung, quần áo phơi đầy cả giường...hôi kinh khủng ..ặc..

Ở nhà, mẹ nó thường la nó về tính bữa bộn, cầu thả, ko gọn gàng, ai ngờ ở đây nó lại gặp đối thủ lợi hại hơn...

...và nó còn shock hơn khi biết là nó phải dọn ‘cái bãi rác’ ấy..cả đời nó chưa từng đụng đến một ngón tay vào những chuyện này..nhưng nó ko thể nói ‘ko’ với hắn...hắn sẽ nghĩ gì về nó chứ?...

“Cậu có phải con người ko?”

Đó là câu duy nhất nó nói trong cái căn nhà bẩn thỉu đó.

Hai ngày còn lại cũng chả tốt lành gì, nó bị hắn dẫn đến một cái trang trại xa tít thành phố,...hắn nuôi ngựa sao???

“Cô đem thức ăn cho chúng đi, sau đó thì tắm rửa sạch sẽ cho chúng..nhớ đừng kì cọ mạnh quá chúng ko thích việc này đâu.”

“Sao?”

“Làm nhanh đi, còn nấu bữa tối cho tôi nữa”

Trời ơi!!! Tại sao số con lại gặp một tên sao chổi ‘đẳng cấp’ nhất quả đất này vậy????.....Ko thể được, phải đấu tranh giành lấy quyền sống sót chứ...gừm

“Oái”...Nó đang nhắm mắt nhắm mũi kì lưng cho con ngựa trong niềm sục sôi căm hận bỗng con ngựa chợt rống lên, giầy giụa liên hoàn, nhém xú nữa là hất văng nó bay lên trời ‘rùi’ O.O

‘Nào nào, ngoan đi cưng, chị sẽ làm nhẹ nhàng hơn he!!’

Kết thúc ‘hợp đồng kí kết’, nó thở phào nhẹ nhõm khi ko còn phải gặp lại tên này mỗi ngày...nó có thể trở lại cuộc sống tiểu thư của nó ..thật là hạnh phúc,..

HU hu hu hu hu...nó thề sẽ cảnh giác hơn với bất kì lời đề nghị nào của Kim Huyền Ảnh, đối với nó hắn là hiểm họa...chính xác là thế..!

****

“Này, nô tì...sao đột nhiên im lặng thế?” Giọng Kim Huyền Ảnh đầy lo lắng vang lên trong điện thoại..kéo nó về với hiện thực.

“Ồ mà cậu gọi cho tôi có chuyện gì? Chúng ta đâu có gì để nói đâu? ..VÀ CẬU NÊN NHỚ LÀ TÔI KO CÒN LÀ NÔ TÌ CỦA CẬU NỮA...” Nó hét lên trong khi đang ném cái khăn vừa hỉ mũi xong vào thùng rác.

“Ồ tại miệng tôi quen thói, xin lỗi he, hô hô...” Đầu dây bên kia vang lên một giọng cười quái đản, nghe như ‘mún’ ẩy dằm vào mặt..hừ.

“ỪM,...mà hôm nay là giáng sinh, bộ cô ko định đi đâu chơi sao?” Kim Huyền Ảnh nói tiếp.

“Tôi có đi hay ko nhất thiết gì phải nói cho cậu biết chứ”

“Chắc, đáng tiếc quá... tôi định mời cô đi đến một nơi rất thú vị ...” Giọng của Kim Huyền Ảnh nhỏ dần như tiếng mũi vo ve...

“Tôi ko tin còn chỗ nào thú vị nếu như có cậu ở đó”

“Ồ có chứ, thú vị hơn cô tưởng đấy!” Đột nhiên hấn la lên làm nó giật cả mình.

“Nhưng tôi ko ‘mún’ đi và tại sao cậu ko mời ai đó trong đám fangirl của cậu đi chứ...tại sao người đó phải là tôi...tôi chán cái cảnh hành hạ người khác của cậu lắm rồi.” Nó bức xúc nói trả lại trong điện thoại...ko kìm chế được cơn giận khi nghĩ đến chuyện ba tháng trước.

“...” Kim Huyền Ảnh nín thin.

Và gần như một phút sau đó, hấn mới nói tiếp...và như đã biết trước câu trả lời của nó, hấn nói một câu khiến nó ngồi bật cả người dậy:

“Cô biết đùa thật!! Nhưng hai người bạn của cô đã nhận lời dùm cô rồi!.=.”

“Cái gì?”

“Tôi nói là Ái Tử Ân và La Tổ Tổ, hai người bạn thân nhất của cô đã nhận lời đi với tui này”

“Cậu định lừa tôi chắc, tôi đâu phải con nít lên ba đâu mà dễ để cậu lừa hả?”

“Ko tin thì cô nhìn ra cửa sổ đi, họ đang chuẩn bị kế hoạch ‘bắt cóc’ cô đem đến đây đó...”

“?????”

Mặc dù chả hiểu đầu cua tai nèo gì nhưng Mỹ Lan cũng đánh liều nghe lời hấn,...nó mở cái cửa sổ ở lầu ba ra...đúng là hai bà bạn của nó đang đứng trực sẵn...nó quay lại với cái điện thoại

“Này này, tôi nói cho cậu biết là tôi ko...”

Tút tut tut...

Tên này, hấn đã tắt máy từ hồi nào vậy???

Nó ngó xuống nhìn hai đứa kia...có đúng như lời Kim Huyền Ảnh ko trời?...Tui nó định làm cái gì thế?

Bính boong bính boong...

Bính boong...

Tiếng cánh cửa mở ra và...

“Này, tôi ko ‘mún’ đi đến đó đâu..mấy bà làm cái gì thế?”

“Tui này chuẩn bị đồ cho bà lun rồi này, hiệu mô-đen nhất mới ra lò...đảm bảo bà chói sáng nhất trong đêm giáng sinh đó”

“Còn sáng hơn cây thông noel ‘lun’, hô hô...”

“Buông tay ra ngay ko thì bảo...đừng trách tôi tung cước với mấy bà đó...”

“Tổ Tổ, giữ chặt Mỹ Lan lại coi”

“Yes sir”

“...” ???>”

Cái quái quỷ gì đây??? Ai trong gương kia, đó là tôi sao???

Mỹ Lan giống như một con búp bê ngoan ngoãn, ngồi yên cho hai đứa bạn thân ‘hành xác’ một tiếng đồng hồ...

Sau đó, một chiếc S-class màu bạc đã đậu sẵn trước cổng nhà nó...và đưa ba đứa đến một nơi khác...

....

.....

“Đến nơi rồi bà bạn, xuống xe đi.” Tử Ân nhẹ nhàng mở cửa xe ra rồi nhỏ cười tươi nói.

“Tui chả hiểu chuyện gì hết? Trừ khi mấy bà nói cho tui biết, nếu ko tui sẽ ko xuống đâu..KHÔNG”

Mỹ Lan nhăn mặt nhíu mày, cổ bắm bít hai tay nắm cửa, thà chết chứ nó nhất quyết ko chịu xuống...Tử Ân và Tổ Tổ trông có vẻ bức mình, tụi nó cố lôi Mỹ Lan ra khỏi chiếc xe nhưng dường như ‘lực bất tòng tâm’...cảnh tượng mà tụi nó đang diễn trông buồn cười hết sức...

“Bây giờ bà vào trong đi rồi tui sẽ kể cho bà nghe” Tổ Tổ mệt mỏi nói trong khi tay nhỏ vẫn còn cầm chắc tay Mỹ Lan kéo ra nài nỉ.

“KHÔNG...Mấy bà lôi tui đến đây làm gì? Thật ra đây là chỗ quái quỷ nào vậy..ở đâu mọc ra cái...”

“Đây là nhà bác tôi.” Một giọng nói chen ngang vào mạch suy nghĩ của nó...một giọng nói cứ ám ảnh nó từ đầu năm học đến giờ..

“Kim Huyền Ảnh”

Hắn đang đứng trước mặt nó, với bộ lễ phục bằng nhung trắng, cổ cao...mái tóc bù xù ngày thường của hắn bây giờ được vuốt thẳng nếp..khuôn mặt trắng hồng đầy đặn, từng đường nét hoàn hảo đến ko ngờ...khiến cho Mỹ Lan nhận thấy Kim Huyền Ảnh trông giống như một thiên...

“Ko thể nào” Hắn ko thể là một thiên ...thần được, phải nói là một ác ma đội lột thiên thần mới đúng.

“Mỹ Lan, bà nói gì thế?” Tử Ân lay tay nó làm nó giật cả mình..

“Hả?”

Bỗng từ bên trong một ngôi biệt thự ‘cực lớn’, đám đông đang từ từ bước ra- bây giờ nó mới để ý, một villa được trang trí thật lộng lẫy..đầy vẻ nguy nga, tráng lệ...toàn bộ như được dát vàng ấy..hai bên cánh cổng villa là những cây thông noel với những trái châu, hồng ngọc, ánh đèn đỏ xanh trông thật thích mắt...mọi người ai cũng ăn mặc sang trọng, tất cả đều đang chăm chú nhìn nó tò mò.

.....

“Này, cô ko định ở luôn trên đó chứ?”

Một bàn tay trắng mịn đặt ngay trước mặt nó...

“Cậu...”

Nó như bị thôi miên bởi nụ cười rạng rỡ như ánh nắng mặt trời kia...mặc dù bây giờ đã hơn 8 giờ tối.=.=

Nó để tay lên rồi từ từ bước xuống xe, mắt nó vẫn nhìn đắm đắm vào đôi mắt đẹp mê hồn của Kim Huyền Ảnh, chưa bao giờ nó thấy hắn ‘đẹp giai’ đến như vậy...nó như bị hoa mắt rồi chẳng???

Tim nó đập loạn xạ, mặt nó chột đỏ như trái cà chua chín>.<, xấu=“” hổ=“” quá...nó=“” vội=“” quay=“” mặt=“” sang=“” chỗ=“” khác..phẩy=“” tay=“” quạt=“” quạt=“” ‘sao=“” thời=“” tiết=“” nóng=“” dữ=“” vậy=“”>

Kim Huyền Ảnh cầm tay nó dẫn vào trong...mọi người cũng từ từ bước vào...

Cánh cửa chính bằng gỗ sồi mở ra...và bên trong tòa villa như một kiểu hang đá tràn đầy ánh sáng thần tiên – nghĩa là hàng trăm ‘nàng tiên’ đang ngồi trong những bụi hoa hồng vừa mới được ‘hóa phép’ hiện ra ở đó. Các nàng tiên chấp chới vờ cánh bay phía trên những bức tượng của cái gì đó giống như ông nhà noel và cỗ xe hươu của ông.

Và rồi giọng nói của một người phụ nữ vang lên:

“Xin mời mọi người tập trung về đại sảnh đường, vũ hội đêm giáng sinh sắp sửa bắt đầu”

“Cái gì?” Mỹ Lan bỗng la lên đầy bất ngờ... ‘vũ hội’...

Kim Huyền Ảnh quay lại nhìn nó, nụ cười của hắn giãn ra hết cỡ đến tận mang tai, trông hắn ‘khoái chí’ thấy rõ...

“Ủa? Tôi tưởng họ đã nói cho cô biết trước rồi chứ!”

“Nói hồi nào đâu” Nó quay tứ phía tìm kiếm hai đứa bạn ‘thanh toán’, máu trong người sôi lên sùng sục... tụi nó thừa biết là nó có biết nhảy nhót gì đâu... ‘mấy bà hại tui rồi’..

“Sao thế? Đi thôi..”

Kim Huyền Ảnh nắm tay nó kéo thẳng ra đến đại sảnh còn nó thì cố chống chọi từng bước đi của hắn...mắt đảo điên quay 360 độ mà chả thấy tăm hơi của hai đứa nó đâu..trời ơi là trời, rõ là ông ko thương con tí nào!!!

Đám đông đang rì rào tách ra để cho nó và Kim Huyền Ảnh đi qua. Không một ai nhận ra nó – Dương Mỹ Lan, con gái của ông chủ tập đoàn đá quý E.S và nó cũng tự thừa nhận hình ảnh bây giờ chả giống nó chút nào hết.

Hai đứa Tử Ân và Tổ Tổ đã làm gì đó với mái tóc quăn xù của nó, khiến nó ko còn quăn mà trở nên mượt mà óng ả và dợn sóng thành những nơ vòng rủ trên trán. Mỹ Lan đang mặc một bộ áo váy may bằng loại hàng gì đó có màu xanh lơ của hoa nhạn lai hồng và trông bông bênh như mây trời. Và chẳng hiểu vì sao nó cũng tự làm mình khác lạ đi bằng cách điểm trang những vòng vàng lác bạc mà nó đeo ở cổ tay.

Không chỉ riêng nó bị chú ý nhất mà còn có cả người thấp tùng nó nữa...Kim Huyền Ảnh coi bộ còn sáng hơn cả nó dưới ánh đèn pha lấp lánh chiếu rọi xuống trung tâm đại sảnh – chỗ mà tụi nó đang đứng. Ở vị trí này, Mỹ Lan có thể nhìn rõ mọi thứ xung quanh...những bức tường của đại sảnh hầu như được bao phủ hết bằng lớp sương giá màu bạc lóng lánh, với hàng trăm vòng hoa và bóng tròn trang trí giăng ngang trần nhà – như một bầu trời đầy sao. Hàng trăm bàn nhỏ, mỗi bàn có thể ngồi khoảng sáu người và bàn nào cũng được thấp lồng đèn.

Đang miên man đánh giá vẻ đẹp lộng lẫy của tòa villa thì...tiếng nhạc du dương vang lên làm gián đoạn tất cả mọi thứ...và nó biết điều mà nó ‘mún’ trốn chạy nhất đã đến...

“Nào”

“Hả?” Đột nhiên Kim Huyền Ảnh chìa tay ra khiến nó ko khỏi giật mình.

“Tôi mời cô nhảy một bài nhé”

“Tôi...ơ...tôi...”

Nó chưa kịp từ chối thì Kim Huyền Ảnh đã choàng tay qua eo nó và theo phản xạ tự nhiên, nó đặt tay lên vai hắn...hix=.=

~Đám đông cũng đang chia thành từng cặp và bắt đầu nhảy...

Mỹ Lan tập trung vô chân nó để khỏi bị đi nhanh quá nhịp. Kim Huyền Ảnh thì dường như rất mãn nguyện. Hắn tươi cười với mọi người chung quanh, lèo lái Mỹ Lan một cách sinh động đến nỗi nó cảm thấy chóng mặt cả lên...hắn cứ quay nó như quay đé ấy... ‘cầu trời cho cái bản nhạc này kết thúc nhanh nhanh dùm con’

“Ê, Mỹ Lan”. Đó là giọng của Tử Ân...nhỏ đang nhảy cùng với Lâm Dĩ Kỳ...nhỏ vẫy tay chào nó khi đang lướt qua đám đông.

Giờ nó mới để ý, tối nay trông Tử Ân xinh phết, nhỏ mặc bộ váy áo màu hồng chói lọi với đôi bím tóc vàng dài...còn anh chàng Lâm Dĩ Kỳ mặc bộ lễ phục màu tía rực rỡ có đính những ngôi sao vàng to tướng... ‘hai người này đi chung với nhau xứng thật’

Sau đó, Tổ Tổ đi ngang qua tụi nó, trông nhỏ lộng lẫy tuyệt vời với bộ váy sa tanh màu xám bạc, thấp tùng bên cạnh là Hứa Gia Lạc...Đợi hai người đó đi khuất rồi, Kim Huyền Ảnh mới hơi khụy gối xuống, kê vào lỗ tai của nó rồi nói lúng túng: “Cô...trông cũng xinh lắm”.

Đột nhiên mặt Mỹ Lan lại đỏ lên nóng hừng hực...sao hôm nay thái độ tên này thay đổi 360 độ vậy? Hắn ăn nhầm ‘thuốc động rồ’ chắc???

“Cám....ơn..” Mỹ Lan cắn chặt răng, khó khăn lắm nó mới thốt lên được hai từ.

Hừ...Mi định đưa ta lên mây xong rồi cho ta xuống chín tầng địa ngục chứ gì...tên này đúng mưu mô nham hiểm thật..phải cẩn thận...tối nay xem mi định giở trò gì nào???

Mỹ Lan nghe điệu nhạc lấy cuối của những cây kèn túi vang lên mà thở phào nhẹ nhõm.. Ban nhạc đã ngừng chơi, tiếng vỗ tay vang dội khắp đại sảnh đường và Mỹ Lan buông Kim Huyền Ảnh ra ngay.

“Tôi muốn ngồi nghỉ một chút.”

“Ồ...nhưng...bản nhạc này hay lắm!”

Kim Huyền Ảnh nói trong khi ban nhạc lại cầm nhạc cụ lên biểu diễn một bài hát mới, nhịp điệu nhanh hơn một tí.

“Ko, tôi ko thích bài này”

Mỹ Lan nói dối và ra khỏi sàn nhảy, đi ngang qua Tổ Tổ và Hứa Gia Lạc, hai người đang nhảy tưng bừng say sưa đến nỗi người chung quanh đều lùi lại vì sợ hai đứa nó quơ trúng mà bị thương..Mỹ Lan đi thẳng đến chỗ Tử Ân và Lâm Dĩ Kỳ ngồi.

Nó ngồi xuống, Tử Ân chợt quay qua hỏi nó:

“Làm ăn sao rồi?”

Nó ko trả lời. Nó đang trừng trừng nhìn Tổ Tổ và Hứa Gia Lạc đang nhảy gần đó.

Bỗng từ đâu, một cô gái cực xinh trong bộ váy màu đỏ chói đến và mời Lâm Dĩ Kỳ ra nhảy.

Lâm Dĩ Kỳ nói:

“Cô ko phiền lòng chứ, Tử Ân?”

“Ôi, ko có chi!!!”

Và cô nàng đó ngoe nguẩy vui mừng cùng đi với anh chàng. Khi bản nhạc kết thúc, Tổ Tổ đến ngồi xuống cái ghế bỏ trống của Lâm Dĩ Kỳ. Gương mặt nhỏ hơi hồng lên do khiêu vũ. Nhỏ phe phẩy tay để tự quạt mình, nhỏ nói:

“Nóng quá há? Anh Gia Lạc vừa đi lấy thức uống.”

Mỹ Lan nhìn nhỏ ngạc nhiên: “Anh Gia Lạc sao? Bà với hần thân mật với nhau từ hồi nào vậy?”

“Ồ...kể cũng lâu rồi...từ lúc mà bà với Kim Huyền Ảnh kí kết ‘hợp đồng ô-sin’ một tuần đấyO.o~”

“Tổ Tổ, cái gì...?” Nó trở mắt nhìn Tổ Tổ rồi nhìn sang Tử Ân, nhưng nhỏ chỉ nhún vai ra vẻ ko biết gì cả.

“Thôi nào, Mỹ Lan...anh ấy cũng ko đến nỗi xấu đâu...bà đừng đánh giá bề ngoài như thế..và tên Kim Huyền Ảnh cũng tốt đấy chứ!!”

“Ôi trời!! Đừng có gốc dữ vậy, bộ bà quên tui với hần là kẻ thù sao? Hôm nay nếu ko phải tại mấy bà, tui sẽ ko đến cái nơi này đâu..”

Chợt Tử Ân đổi đề tài, nhỏ hỏi Tổ Tổ:

“Vậy Gia Lạc chính là người mà bà kể đó hả? Hai người quen nhau trong thư viện trường sao?”

“Đúng vậy đó”

Tổ Tổ nói típ:.. “Anh ấy đến thư viện trường mỗi ngày là để tìm cách trò chuyện với tui nhưng anh ấy ko thể nào kiếm ra đủ can đảm và cũng vì tui fangirl kia cứ đeo bám anh ấy...”

“Chà, vậy ra...đó là hần nói đó hả?” Mỹ Lan chợt chen vào.

“Quá rõ đi chứ lại? Và mấy bà cho điều đó có nghĩa là gì? Anh ấy đã thích tui..hồ hồ”

“...” Mỹ Lan và Tổ Tổ đều im lặng.

Cho đến khi một giọng nói chợt vang lên:

“Tổ Tổ...”

Hứa Gia Lạc vừa đi đến bàn của tui nó, tay cầm hai ly rượu nho.

Tổ Tổ ngược lên nhìn, vẻ mặt rạng rỡ...nhỏ cùng hần bước đi ra đại sảnh...để lại hai bộ mặt khó chịu của nó và Tử Ân..

Khi bài hát tiếp theo chấm dứt, mọi người lại nồng nhiệt vỗ tay một lần nữa, Kim Huyền Ảnh hôn bàn tay một đứa con gái gần đó và mở đường đi xuyên qua đám đông. Đúng lúc đó hắn gặp Lâm Dĩ Kỳ, cả hai đi tới bàn của Mỹ Lan và Tử Ân..

“Này, có muốn đi dạo quanh đây ko...tôi ko ngại làm hướng dẫn viên đâu...” Kim Huyền Ảnh nói kèm theo là một nụ cười đẹp mê hồn...

Mỹ Lan và Tử Ân trong lúc rảnh rỗi ko có việc gì làm nên tụi nó bèn đồng ý ngay...Tụi nó đi vòng quanh sân nhảy và ra ngoài tiền sảnh.

Cửa trước vẫn còn mở và ánh sáng thần tiên lấp lánh trong khu vườn hồng vẫn nhấp nháy, lấp lánh. Bốn người đi xuống những bậc thềm của tòa villa và nhận thấy tụi nó vừa lọt vào giữa những bụi cây, những lối đi quanh co được trang hoàng lộng lẫy và những tượng đá to lớn uy nghi. Mỹ Lan nghe cả tiếng nước phun như thể có một hồ phun nước trong vườn. Rải rác đó đây, vài ba người ngồi trên những băng ghế chạm trổ. Bốn người tụi nó bắt đầu đi dọc theo một trong những con đường nhỏ quanh co xuyên qua những bụi hồng, và giọng ‘hướng dẫn viên’ của tụi nó thì cứ nói oang oang...

Bây giờ tụi nó đã đi tới một con tuần lộc đá bị chấn văng, nước phun bắn lên tung tóe trên đầu tượng đá thành một vòi phun nước cao ngất. Tụi nó lại thấy có hai bóng người ngồi trên băng ghế đá ngấm nước phun dưới ánh trăng. Và rồi Mỹ Lan nghe tiếng Tổ Tổ lần giọng nói ồ ồ của tên Hứa Gia Lạc...

“Giây phút mà anh nhìn thấy em, anh đã biết...”

Mỹ Lan và Tổ Tổ sượng trân,,Không biết tại sao nhưng tụi nó cảm thấy đây ko thuộc vào loại truyện mà tụi nó nên xía vô...nhìn ra đằng sau tụi nó, Kim Huyền Ảnh và Lâm Dĩ Kỳ đang đứng lấp ló gần bụi hồng. Nó vỗ nhẹ lên vai hai người còn đang ngơ ngác thích thú...ngụ ý là tụi nó nên lên đi chỗ khác...Nhưng khổ thay...

...trong lúc ‘thạch sùng đang vượt rào’ thì một cú ngã trời giáng xảy ra...vạt áo của nó vướn vào đám gai trong bụi hồng...

RẦM... “Oái má ơi!!!”

Toàn bộ cơ thể của nó đè lên người Kim Huyền Ảnh, mặt hắn ta méo mó khủng hoảng...

Cái váy gì mà dài thế...nó hận tên nào đã thiết kế ra cái váy quỷ này...>”

5. Chương 5: So Tài Ở Đầu Trường ‘magic’

Đau...đau quá!!! Tại sao???

Từng mảnh ghép trái tim như đang vụn vỡ

Tôi cầu xin cậu...

‘Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt ấy...’

“ Ê, có ai mua tờ tạp chí hôm nay chưa?”

“Chưa, bộ có chuyện gì hay lắm àk?”

“Tin giết gân đây...xem này”

...

...

“Ôi trời! Sao cô gái kia giống Dương Mỹ Lan thế?”

“Còn đây nữa nèk, mấy bồ đoán thử đi...là ai?”

“AAAAAAA...là Kim Huyền Ảnh !!”

...

Mỹ Lan ngồi trong lớp đông tai lên nghe mấy đứa xung quanh bàn tán ồn ào như cái chợ vỡ...

Khổ nỗi, chưa già đã bị lãng tai, nó lại nghe mang máng .. ‘Lạc, Tổ’..mà ko ngờ rằng họ đang nói về mình.

“Cái gì?” Bỗng nó la toáng lên khiến cả lớp ko khỏi quay đầu lại nhìn..

Nó mặc kệ bọn họ, nó liếc xéo sang bà bạn của nó thấy nhỏ ta đang ngủ như chết ấy..nó lay tay nhỏ lắc lắc : “Này, bà tỉnh dậy cho tui”

“Oa..moa,..khò.. khò...” Tử Ân vươn vai ngáp một hơi dài ‘rùi’ nhỏ lặn ra bàn ngủ tiếp.

“Hừh..rõ chán..Ủa Tổ Tổ đâu ‘rùi’ trời? Ban nãy nó còn ở đây mà.” Mỹ Lan nhìn xung quanh cái chợ tìm nhỏ nhưng dường như nhỏ đã bốc hơi hay sao ấy..

Nó vụt chạy ra khỏi lớp...ko cần suy nghĩ nhiều, nó đi thẳng đến phòng hiệu trưởng... ‘nhất định là nhỏ bị cô Nhã gọi lên phòng rồi chỉ tại tên Hứa Gia Lạc chết tiệt’

“Mời vào”

Mỗi lần bước vào đây, nghĩ tới cảnh phải gặp lại cô Nhã..ánh mắt dùng dùng sát khí là tim nó đập loạn xạ cả lên...

Kẹt kẹt...

“Dạ, em chào...”

Ý..Sao Kim Huyền Ảnh cũng ở đây???

Bất ngờ quá, nó quên bèn đi câu ‘chào cô’ mà chuyển thẳng đến Kim Huyền Ảnh luôn...khiến cô Nhã phải há hốc miệng kinh ngạc nhìn hai đứa tụi nó.

“Cậu đến đây làm gì?”

“VẬY chứ cô đến đây làm gì?”

“Tôi...ờ..thì...” Nó sực nhớ ra về con bạn Tổ Tổ..Nó nhìn khắp chung quanh căn phòng hiệu trưởng, mặt nó đỏn ra..Tổ Tổ ko có ở đây, trong phòng bây giờ chỉ có nó, Kim Huyền Ảnh và...cô Nhã.

Chợt thân người nó lạnh toát, chết rồi...

Giọng đánh thép của cô Nhã chợt vang lên:

“Mỹ Lan, em đến thật đúng lúc, cô đang định cho người lên mời em...em ngồi xuống đi”

Nó ngoan ngoãn ngồi xuống cái ghế đối diện với Kim Huyền Ảnh, nín thở đáp:

“Dạ, có chuyện gì vậy cô?”

“Em xem tờ tạp chí sáng nay chưa?”

Nói đoạn, cô Nhã lấy tờ tạp chí trên bàn đẩy về phía nó.

“Dạ, chưa...mà...” Nó đón lấy..chưa kịp hỏi han chuyện gì thì miệng nó dường như đông cứng lại dưới cái hàng chữ to dùng ngay trang bìa.

‘Tiểu thư Dương gia – Dương Mỹ Lan cùng với Kim Huyền Ảnh – ngôi sao màn bạc tuổi teen đã chính thức cặp kè với nhau tại khu biệt thự ông chủ tập đoàn nội thất danh tiếng – Kim Đan’

Nó chôn chân tại chỗ, mặt ngơ ngơ ngác ngác...tại sao họ lại biết chuyện này, mà ko phải...tại sao họ lại chụp được cái hình nhìn-là-muốn-ói-này của nó chứ!!! Tên nào?? Tên nào dám theo dõi bốn tiểu thư...gừh!!

“Cô nghĩ các em đã đi quá xa rồi đó” Cô Nhã nói trong khi mắt lại cứ nhìn chăm chăm vào tờ giấy gì đó.

“Thưa cô, tấm hình này chỉ là sự cố bất ngờ...em cũng ko ‘mún’ nó xảy ra đâu” Mặt nó thoáng đỏ lên...xấu hổ quá!!

Cô Nhã khẽ thở dài, cô lấy cây viết ghi vào tờ giấy và nói tiếp:

“Cô nghĩ các em nên chấn chỉnh lại mình một chút...và tập trung học hành nhiều hơn”

“Nhân tiện, cô xin thông báo với các em luôn...về việc đấu trường ‘magic’ đã mở cửa”

“SAO??”

Đột nhiên tên Kim Huyền Ảnh hét lên làm nó giật cả mình, nó nhìn mặt hắn chuyển màu một cách chóng mặt..từ đỏ đến tím ngắt..xanh lè..rồi cúi cùng là toàn bộ mặt trắng toát..trông thật kinh khủng..

“Này, cậu bị gì daz? Trúng tà ák”

Mỹ Lan vội lấy tay hươ qua hươ lại trước mặt Kim Huyền Ảnh...ko ngờ hắn phản công lại nhanh như chớp...hất tay nó ra..khiến hai con mắt của nó như ‘mún’ lồi ra ngoài vảy.

“Đủ rồi, tôi thấy cô mới giống bị trúng tà đó”

“Cậu,...”

Máu nó tức sôi lên sùng sục...

“Thôi nào...Kim Huyền Ảnh, em có ý kiến gì ko?”

“Dạ, ko có”

Ko hiểu sao nó lại nhìn hắn chăm chăm, rõ ràng là hắn đang lo lắng chuyện gì đó...có lẽ liên quan đến đấu trường ‘magic’ chẳng? Điều đó có thể giải thích được qua nét mặt trắng toát của hắn..

“Được rồi...hai em mỗi người cầm tờ giấy này về phổ biến cho lớp mình..từ đây đến ngày diễn ra đấu trường ‘magic’ còn đúng hai tuần nữa, mong các em chuẩn bị thật tốt”

Nó cầm lấy tờ giấy từ tay cô Nhã...mắt nó lướt dọc nhìn sơ lược nội dung cuộc thi đấu, đột nhiên nó nhớ ra được điều gì đó nên liền hỏi:

“Ủa thưa cô, tại sao lại có đến hai lớp cùng thi đấu?”

“ Nếu em ko lầm thì 3 năm đấu trường ‘magic’ mở ra một lần và tất cả các trường danh tiếng trong nước đều tụ họp về đây thi đấu...và đại diện trường ta lần nào cũng là lớp F.M nhưng tại sao năm nay cô lại cho lớp R.M thi nữa chứ??”

Cô Nhã nhìn nó nói như ko:

“Cô biết,...có phải lớp giỏi nhất sẽ được cử đi ko?”

“Đúng vậy”

“Và đợt xếp hạng lần rồi có phải lớp R.M đứng đầu bảng?”

“Dạ, nhưng...”

Nói đoạn nó liếc xéo tên Kim Huyền Ảnh, nhớ đến đây mới hận thù ko phai mờ của nó lại trở dậy..

“Được rồi, đáng lẽ chỉ chọn 1 lớp đó là R.M nhưng cô vẫn còn đang phân vân vì lớp F.M cũng rất giỏi, chỉ kém mỗi 1 điểm nên cô quyết định cho hai lớp thi đấu với nhau...lớp nào thắng sẽ đại diện thi đấu ở đấu trường ‘magic’..”

“Cái gì?”

Mỹ Lan và Kim Huyền Ảnh nhìn nhau trao đổi ý vài giây...mặt hắn ta dường như có cái gì đó vui vui...

“Oh cứ như vậy đi.”

“Sao?”

“Sao là sao? Ko lẽ cô sợ mình lại thua lần nữa hả?” Kim Huyền Ảnh nói rồi cười thách thức...

Đáng ghét!! Vừa mới đây nó đã lo cho hắn ... ‘hừm, xem lần này ta trả thù mi như thế nào nhé!’

“Ai sợ ai...lần trước cậu chỉ may mắn thôi..lần này đừng hòng tôi nhường cho cậu”

Hai ánh mắt tóe lửa cháy lên bập bùng nhìn nhau...đang chuẩn bị xông vô ‘chém’ thì cô Nhã lên cơ bụng gào rồ to làm hồng trận chiến tại chỗ của nó:

“OKIE...Bây giờ về lớp được rồi chứ! Ba ngày trước ngày diễn ra đấu trường ‘magic’, chúng ta sẽ tổ chức cuộc thi cạnh tranh riêng cho hai lớp các em”

“Dạ, em sẽ ko để cô thất vọng đâu” Nó nói chắc như đinh đóng cột,...mong là cột đừng cong queo giữa chừng...

“ ... ”

*** ... ***

Việc ôn luyện chiến thuật thi đấu ở đấu trường ‘magic’ Mỹ Lan đã nắm gọn trong lòng bàn tay...bởi nó đã từng thi một lần rồi...và đương nhiên lần đó nó đã đem lại vinh quang cho trường với chiếc cúp vàng chói lóa, hô hô...

Lần này mi thua đứt đuôi ta rồi, còn ko mau chịu đầu hàng sớm...ta sẽ niệm tình mà thương mi...

Trước cổng trường Noble...

“Tiểu thư, cố lên!!” Anh Khanh mỉm cười với nó, tay tạo thành nắm đấm dơ lên cao.

=.=~ “ Được rồi, yên tâm đi...chuyện con con này ko làm khó em được đâu..”...Nói đoạn nó nháy mắt nói nhỏ “ Em thắng là cái chắc”

Nó hiên ngang bước vào cổng, sau đó là hàng loạt fan hâm mộ vây quanh, tất cả đều ủng hộ nó, khà khà

“Mỹ Lan, cố lên, đừng để thua Kim Huyền Ảnh nhak”

“Tụi này tin tưởng ở bồ đó”

...

Cuối cùng thì cũng đến ngày thi đấu giữa lớp F.M và R.M, tất cả học sinh đều dồn xuống sân trường theo dõi cuộc thi đấu, mặt ai cũng háo hức thấy rõ...

Phía sau sân khấu được dàn dựng hết sức công phu, bộ ba đại diện cho hai lớp đã có mặt, ngoài Mỹ Lan và Kim Huyền Ảnh ra, bốn người còn lại mặt ai cũng như đưa đám ấy...chả nhẽ tụi nó đều bị cùng một loại ‘bệnh’ àk, quái đản thật...

“Này, hai bà sao thế?” Mỹ Lan nhìn hai đứa bạn lo lắng.

“Ồ, ko sao... ..ức..hix..ừm...tụi này ‘hum’ wa có uống chút rượu cho nên...bà thấy đó..”

Tử Ân cố xoay xoay cái đầu cho trấn tĩnh trong khi đó bên kia Tổ Tổ cũng ko khá hơn gì bà bạn Tử Ân, mặt nhỏ ta đừ ra một đồng..

“ÔI TRỜI!!! Hai bà có biết ‘hum’ nay là ngày gì ko mà còn dám uống rượu dzậy?”

Mỹ Lan thừa biết hai đứa bạn nó sẽ ra sao khi có rượu vào người...chuyện đó còn kinh khủng hơn là gặp phải quỷ dữ nữa~..~.Ồi má ơi!! Làm sao đây? Chưa bao giờ nó cảm thấy hoang mang như thế này? Chưa đấu mà đã thua ‘rùi’ sao? KO THỂ ĐƯỢC!!!

Đang loay hoay tìm cách gì đó cứu lấy tình thế thì một giọng âm to tổ chẳng từ trong loa vọng ra khiến cả sân trường có dịp được rộn lên náo nhiệt lần nữa:

“Xin chào các bạn, tôi dám chắc các bạn đang rất hào hứng vì cuộc đấu so tài lần này...sự cạnh tranh quyết liệt giành lấy vé đại diện cho trường tham gia trận đấu ‘magic’ sắp tới đây quả là một điều cực kì khó khăn...và đây là cuộc đấu hết sức gay cấn xen lẫn một chút hồi hộp...cả hai lớp đều rất xuất sắc, chúng ta hãy cùng xem họ so tài như thế nào nhék!!...”

HOAN HỒ....HOAN HỒ

“F.M cố lên!!”

“Mỹ Lan chiến thắng!!”

“Kim Huyền Ảnh vô địch”

Rào rào...

Những tiếng reo hò cổ vũ như ‘ một quả bom nghìn tấn’ ném thẳng lên sân khấu...cảnh tượng trông thật kinh khủng...

Nó thầm nghĩ : ‘đây chỉ là cuộc đấu ‘nhỏ nhỏ’ thui thế mà lại huy động được hàng loạt fan hâm mộ đến như thế...nếu ta thắng và lọt vào đấu trường ‘magic’, chắc hội trường sẽ vỡ tung mất.= khả khả’

Sau tấm màn che chắn giữa bên ngoài và bên trong khán đài, nó lén nhìn xung quanh hàng ghế dành cho học sinh các lớp mà cười một cách khoái chí...nhưng chưa được nửa giây nó bắt gặp cái mặt dù dà dờ dờ của Tổ Tổ, nhỏ đang ngáp ngáp dài... nụ cười của nó tắt ngúm ngay...

Chết ‘rùi’!!! Nó thì thắng chắc 100% nhưng hai bà bạn say rượu của nó sẽ thi đấu ra sao đây???

“Được rồi, bây giờ tôi xin tuyên bố vòng thi thứ nhất bắt đầu...hai bạn La Tổ Tổ và Lâm Dĩ Kỳ chuẩn bị”

Tổ Tổ đang sắp sửa bước lên sân khấu, nó đã kịp kéo tay nhỏ lại mà dặn dò: “Bà có luyện tập những kĩ năng cơ bản tui chỉ bà hok dzậy?”

“Ui, đó là gì?”

“ ... ”

Nghe nhỏ nói mà nó ‘mún’ sượng trân, khó khăn lắm nó mới moi tin được đề thi vòng thứ nhất, đã nhắc đi nhắc lại với nhỏ hàng tám chục lần thế mà bây giờ ...

“Trời ơi là trời!!!”

Tổ Tổ mơ mơ màng màng bước lên sân khấu...tiếng reo hò lại vang lên khắp sân trường...

“Vòng thi thứ nhất là vòng thi nghệ thuật, do đề thi mang tính ứng xử bất ngờ nên hai bạn đã ko được báo trước mà chuẩn bị bài diễn...”

“Tuy nhiên, tôi tin cả hai bạn đều là những người xuất sắc trong mọi lĩnh vực, đây chỉ là thử thách đơn giản thôi...hai bạn sẽ tự chọn ình nhạc cụ yêu thích ngay tại đây..và chơi trong vòng 3 phút...sau đó sẽ là điểm của ban giám khảo”

Sau lời giới thiệu của MC, mọi người lại thi nhau bàn tán dữ dội hơn về cái đề tài bất ngờ này...

“Sao? Khó thế?”

“Yên tâm đi, mình đã từng nghe anh Lâm Dĩ Kỳ đánh đàn rồi...rất tuyệt”

“Còn Tổ Tổ thì sao?”

“Chưa nghe bao giờ=.=”

...

Ba phút trôi qua...Nó quên cả thở, mọi người quên cả thở... tất cả đều đang rơi vào một ko gian nào đó...lặng nghe từng nốt nhạc du dương, êm ái của đàn piano...đó là bài ‘Kiss the rain’, là ai đang đánh đàn đó, hay làm sao!!!

Ba phút nữa trôi qua...Tiếng violon vang lên...nó chột tỉnh..mọi người chột tỉnh...âm thanh gì nghe như đâm vào tai thế này!!

“Tôi xin tuyên bố, vòng thi thứ nhất lớp R.M thắng với số điểm tuyệt đối 30 điểm,...và thật đáng tiếc cho lớp F.M chỉ được 10 điểm ‘khuyến khích’...”

Sau lời nói của MC, mấy đứa con gái mặc váy ngắn ngồi trên dãy ghế khán giả được dịp tung hô mấy cái đồng bùi nhùi mà tụi nó cầm này giờ...và tập đến mòn cả chân cái bài cổ vũ mới của tụi nó.

HOAN HÔ Ô ô ô!! “Lâm Dĩ Kỳ! Lâm Dĩ Kỳ! Lâm Dĩ Kỳ!”

ÔI TRỜI! Có nhầm lẫn chỗ nào ko dzậy...

“TỔ TỔ, bà ...bà làm tui tức chết àk..”

“T.T ,...tui xin lỗi,... tui bít bà đã ‘hao tâm tổn sức’ đầu tư cái bài diễn của tui...nhưng mutz‘ tui ko tài nào lãnh hội hết tất cả ‘tinh hoa’ của bà được...”

“Tui...”

“Alô alo, bây giờ là vòng thi thứ hai...mời hai bạn Dương Mỹ Lan và Kim Huyền Ảnh”

Nó đang định ‘cạp’ cho con nhỏ này te tua thì giọng của tên MC lại oang oang trong loa...gọi tên nó...vòng thi thứ hai...

“Bà đừng giận tui nhak, Mỹ Lan...tui cũng có uống chút rượu cho nên...nó càng mụ mẫm ra...” Tổ Tổ nín lấy tay nó, mặt cứ nhìn xuống đất..nhìn có vẻ nhỏ ta đã ăn năn hối cải...

“Tổ Tổ...bây giờ bà...ĐI NGỦ NGAY...CHO TUI”

...

“Vòng thi thứ hai là vòng thi hỏi đáp, hai bạn sẽ thi nhau bấm chuông trả lời 20 câu hỏi của ban giám khảo, một câu trả lời đúng được 10 điểm, sai bị trừ 10 điểm, mong hai bạn chú ý kỹ luật thi.”

Mỹ Lan cầm chiếc micro lên, tư thế sẵn sàng ứng chiến...Bên kia Kim Huyền Ảnh cũng đã sẵn sàng...

Nếu nó ko nhìn lầm thì hẳn đang cười với nó...nụ cười đẹp thật, ánh mắt tràn đầy tình ‘củm’...ÔI KHÔNG!!! HỪM, mi định giở bùa mê hoặc đối thủ hả? Ta ko dễ trúng chưởng của mi đâu...

Hơ hơ hơ hơ...

Từ bé đến giờ nó toàn chuyên tham gia các cuộc thi hỏi nhanh đáp gọn, đỉnh hơn là nó chưa hề bại trận lần nào...Đúng là chết đuối vớ được cọc...Kim Huyền Ảnh, mi chờ xem tài năng của ngọc nữ F.M nhék!!!

.....

Cuộc thi giữa nó và Kim Huyền Ảnh diễn ra hết sức gay cấn...vừa dứt câu hỏi chưa được nửa giây đã có người bấm chuông...

Các học sinh ngồi bên dưới khán đài, mặt người nào người nấy đều tái mét, nhìn hết nó đến Kim Huyền Ảnh...ko một ai rời mắt khỏi sân khấu lúc này...điểm số hai người đang bằng nhau và...chỉ còn 1 câu hỏi cuối cùng.

Sao tim lại đập mạnh dữ vậy trời??? Tay chân nó đang run lấy bầy...

Nếu nó thua, cuộc đấu coi như chấm hết!! Chiếc vé vàng phải nhường cho Kim Huyền Ảnh...KO ĐƯỢC!!!

Hộc...hộc...hộc...

“Bây giờ là câu cuối cùng...hai bạn chú ý nghe kĩ câu hỏi...”

“...”

“Đây là câu quyết định thắng thua của hai bạn, hai bạn phải hết sức thận trọng...”

“...”

“Tôi xin đọc câu hỏi như sau...”

“...”

Trời ơi!! Nó chưa thấy ai nói nhiều như cha nội này...Nhanh lên dùm con đi cha, làm người ta đau tim gần chết rồi nèk...

“Câu hỏi là...

...

‘Đâu là điểm... khởi đầu của vũ trụ?’

“ ... ”

ROỆT... ROỆT...

Một thoáng im lặng bao trùm cả sân trường...

Điểm khởi đầu...vũ trụ...là đâu???

Ày da, câu gì thế này,...cố lục lại kiến thức xem nào...

....

Ta đây bất khả chiến bại, là thiên hạ đệ nhất, tài năng găm đầy mình thế mà lại phải chịu trận như thế sao???

O.O binh...binh...binh...Nó cảm thấy đầu nó sắp sửa nổ tung đến nơi ‘rùi’...nhớ kĩ lại nào,...

Mặt nó càng lúc càng nhăn nhó dễ sợ, gần như 1 phút trôi qua...Kim Huyền Ảnh vẫn chưa bấm chuông, có lẽ hần cũng đang ngậm cà na giống nó chẳng?

HỒ HỒ HỒ HỒ, thì ra mi cũng chỉ có thế.

Ủa, hần đang làm cái gì thế nhỉ?...giờ này mà hần còn tâm trí hát với chả hò sao?...suy nghĩ ko ra ‘rùi’ hóa điên ‘lun’ chắc?

Hần hát rất nhỏ, bài hát dường như chỉ dành riêng cho nó...

Đó là bài ‘Tonight’ của BigBang...hần biết hát tiếng hàn sao? Kinh ngạc thật đấy! Nhưng mà bài hát đó có liên quan gì đến câu hỏi đó chứ! Tên này điên thật!

BigBang...BigBang...BigBang...đó cũng là nhóm nhạc yêu thích nhất của nó.

Nó ngậm hai từ này gần như hết bài hát...Bỗng mắt nó sáng lên đột ngột,...nó đã nhớ ra được điều gì đó...câu trả lời...

Nó vội bấm chuông ngay tức khắc, ko kịp suy nghĩ gì nhiều.

“Ồ, sau một hồi lâu, cuối cùng bạn Dương Mỹ Lan đã bấm chuông”

Sau lời nói của tên MC, tiếng vỗ tay lại rộ lên trên sân trường...

Hộc...hộc...tim lại đập mạnh nữa rồi.

Kim Huyền Ảnh, hần lại nhìn nó cười, tại sao?

“Mời bạn trả lời câu hỏi”

“A” Nó đang loay hoay suy nghĩ, ko thể tin vào chuyện này, hần đã nhường nó sao?

Nụ cười lạnh lẽo quá...cảm giác khó chịu quá...

“Vâng ...chính là vụ nổ BigBang..v.v...”

“Các bạn thân mến, vòng thi thứ hai đã có kết quả...người thắng cuộc là bạn Dương Mỹ Lan...”

HOAN HỒ....HOAN HỒ...

HAY LẮM!!

Tiếng vỗ tay vang lên rầm rộ trên sân trường...đã kết thúc tất cả...

Nó đã thắng...nhưng mà...tại sao nó lại ko thấy vui...Kim Huyền Ảnh, hần đi đâu ‘rùi’??? Sau cuộc đấu, dường như hần đã bốc hơi khỏi đây vậy...

“Mỹ Lan, bà tuyệt lắm!!”

“Ôi Mỹ Lan!”

Vừa vào bên trong khán đài, Tử Ân và Tổ Tổ đã chạy lại chỗ nó ngay, coi bộ tụi nó đã tỉnh táo hẳn sau vòng thi dài dằng dặc của nó...

“Haizz...” Nó thở dài, trong lòng nặng trĩu, như thể nó đang đeo một quả tạ nặng hàng nghìn tấn ấy...

Tổ Tổ ấn nó xuống bộ sa-lông rồi nhỏ xoa bóp đều đặn các cơ cho nó, trông nhỏ phần khởi thấy rõ:

“Ko ngờ IQ của tên Kim Huyền Ảnh cũng ghê gớm thật, bà chỉ hơn hẳn mỗi một câu...thui kệ, một câu đủ thắng ‘rùi’, hô hô...”

“Thật ra thì...”

“Mỹ Lan àk, bà yên tâm đi, vòng thi thứ ba tui thắng tên Hứa Gia Lạc là cái chắc...chúng ta sẽ được tham dự đấu trường ‘magic’...yeah, cố lên!!”

Nó rất ‘mún’ kể cho hai bà bạn nghe ...nhưng chưa kịp nói thì Tử Ân đã nhảy vào chặn họng nó.

Đầu óc nó quay mòng mòng, hình ảnh của Kim Huyền Ảnh...cứ hiện lên trong đầu nó, tại sao hắn lại làm thế? Hắn đã biết đáp án ngay từ đầu nhưng lại cố tìm cách gợi ý cho nó...thật ra chiến thắng này ko phải của nó...nó là người bại trận...mọi người, tất cả mọi người, ko ai biết chuyện gì đã xảy ra lúc đó...

Nó ‘mún’ đi tìm Kim Huyền Ảnh hỏi cho ra lẽ, nó ko ‘mún’ chiến thắng như thế, nó ‘mún’ đánh bại hắn với tài năng thật sự của mình, nó ko chấp nhận sự thương hại của hắn...

Vừa dứt ý nghĩ, nó đã vọt chạy ra ngoài sân trường, ra khỏi cái sân khấu đang diễn ra vòng thi thứ ba, ra khỏi đám đông đang la hét điên cuồng...nó ‘mún’ gặp Kim Huyền Ảnh, hắn đã đi đâu ‘rùi’??

Thật ko hiểu cảm giác lúc này của nó có ý nghĩa gì?...

Dường như mọi người đều bị lấy nhiễm tâm trạng của nó, trông ai cũng buồn rười rượi, đang miên man suy nghĩ điều gì đó vô cùng phức tạp, ko ai để ý ai, cứ mặc xác đi...người cứ như vô hồn, va vào nó ko một lời xin lỗi...tức tối thật, trên đời này có loại người như thế sao???

Chỉ vì tên Kim Huyền Ảnh mà nó đã bỏ ra ngoài này, dưới trời nắng chang chang đầm đìa mồ hôi, trông nó thảm thương hơn bao giờ hết... ‘ta thề nếu ta mà tìm được mi, ta ko phanh cây mi ra mới lạ’..hừh...

“Xin chào”

“Hả?”

Một chiếc xe màu đen đột nhiên dừng lại chắn đường nó, một đám người trong đó bước ra, trên tay họ cầm đủ loại vũ khí...chuyện gì đây???

Một nữ sinh xinh đẹp hiền lành như nó chưa bao giờ gây thù oán với ai, sao bây giờ lại có cả đám du côn đến tìm nó tính xổ thế này? Nhìn mặt tên nào cũng đầy mùi sát khí...

“Cô em là Dương Mỹ Lan phải ko?”

Tên đầu trọc mặc áo thun ba lỗ sẫm soi nó từ trên xuống dưới ‘rùi’ buông ra một câu, nó nghe sồn cả gai ốc...

Nó định co giò tẩu thoát nhưng khổ thay tất cả lối đi đã bị tụi nó chặn hết...oh my god! Who can help me???

“Anh hỏi lại lần nữa, cô em có phải là Dương Mỹ Lan ko?” Tên đầu trọc lại lên tiếng...giọng hơi tức giận...

Huhuhuhuhu...chết ‘rùi’, sao ko có ai ở đây hết vậy trời!!

Nhìn kỹ xung quanh, một nơi lạ hoắc..., một con hẻm vắng tanh, ko một bóng người,... trong khi nó đi tìm tên Kim Huyền Ảnh, ko hiểu sao nó lại đi đến nơi khỉ ho cò gáy này.. ko khí thật ngột ngạt.

Nó nhìn lại tên đầu trọc ‘rùi’ nở nụ cười tuyệt chiêu thường ngày, mong rằng hắn sẽ ko nở xuống tay với một giai nhân đẹp nhất quả đất như nó...

“Ko phải...mấy anh tìm nhầm người ‘rùi’ ”

“Thật ko?”

“Đương nhiên là thật” Nó nói còn nhanh hơn điện giật.

“Anh ko tin.”

“Sao?”

Tên này ranh ma quá,..nhưng vẫn ko xứng làm đối thủ của nó đâu...được thôi, ta sẽ đấu trí với mi.

“‘Wake up in the morning feeling like P Diddy

(Hey, what up girl?)

Put my glasses on, Im out the door - Im gonna hit this city (Lets go)

Before I leave, brush my teeth with a bottle of Jack

Cause when I leave for the night, I aint ing back...”’

Chết thật!! Tự dừng điện thoại trong túi áo nó lại kêu lên, nó hoảng cả hồn vía...tên đầu trọc nhìn nó ra ý thách nó nghe máy...

Là số của Tử Ân...má ơi!!

Nó đánh liều, dù gì thì nó cũng ko ra khỏi đây được:

“Alô, bà mau...”

PẶC...

Á!! Tên khốn kiếp, hắn đã giật cái điện thoại của nó...hắn nhìn nó cười gian gian...nói đoạn hắn bật loa ngoài lên...Nguy ‘rùi’...

Giọng của Tử Ân vang lên trong loa:

“Mỹ Lan à, bà đi đâu dzậy? Tui đã thắng tên Hứa Gia Lạc ‘rùi’, bà mau về trường đi!!”

Huhuhuhu...trời ơi!! Sớm ko gọi, muộn ko gọi...sao bà lại canh ngay thời điểm ‘sinh tử’ của tui mà gọi chứ!! Bà hại tui thê thảm ‘rùi’...

Tít tít tít...

Hắn tắt máy, gạt đầu tỏ vẻ hài lòng, trong khi đó Mỹ Lan mặt cắt ko còn một giọt máu...

Bọn chúng đổ xô về phía nó như vừa thấy một miếng mồi ngon, nó cố gắng chạy, luồn lách qua bọn chúng nhưng ko thể được, bọn chúng quá đông...

“Các người làm gì dzậy? Mau thả tôi ra!!”

“Im lặng nào, cô em. Bọn này sẽ tiếp đãi tận tình cho cô em.”

Mấy thằng đàn em của tên trọc cầm đầu tuân theo mệnh lệnh đại ca tụi nó, trói tay chân Mỹ Lan ‘rùi’ khiêng nó lên xe...Nó lấy hết sức bình sinh rống lên...cầu cứu...nhưng tụi nó đã kịp ‘thưởng’ cho nó một ngụm khăn...OÁI...

“ôi ẽ ều apa ôi ỏ ù ác ười ì ội ắt óc ó!” (tôi sẽ kêu papa tôi bỏ tù các người vì tội bắt cóc đó!)

HAHAHAHA...Bọn chúng ko ai bận tâm đến lời cảnh báo của nó mà cứ ‘nhắm mắt nhắm mũi’ lao đi vù vù...thật quá lắm rồi!

Bọn bây dám xem thường ngọc nữ trường Noble ta đây rõ là tới số, ngày ‘tử’ của bọn bây sắp đến ‘rùi’ đấy!!

Nhưng mà...cha mẹ ơi...có ai đó cứu con ra khỏi đây ko???

Tụi bây định đưa ta đi đâu dzậy? HU hu hu hu...con đường này...con đường này sao lại...huhu..bọn chúng đang đi ra khỏi thành phố, ko xong ‘rùi’...nơi nào càng hoang vắng càng dễ cho bọn chúng làm ‘chuyện ác’...

Ko lẽ thượng đế cũng đang đồng cảm với cảnh ngộ của con sao? Mới vừa nãy trời còn nắng chang chang...Sao giờ ông ấy đen kéo đến dữ dzậy? Như thế cũng tốt, sẵn ông cho sấm sét đánh chết bọn này dùm con luôn đi...

“Đại ca, hình như có người đang đuổi theo”

“Cái gì? Là đứa nào?”

Hả? Ai đang đến cứu nó đó...là ai thế?

Nó cũng nhòm người ra đằng sau xem xét, đúng là có một anh chàng lái chiếc xe mô tô đang đuổi theo...lại trời, cầu cho cậu ấy đuổi kịp bọn chúng...mau cứu nó ra khỏi đây đi!

Chiếc xe mô tô ngày càng phóng nhanh hơn...sắp đến ‘rùi’...chiếc xe đã vượt qua mặt bọn chúng...chặn ngay trước mũi chiếc xe hơi màu đen...tên lái xe của bọn chúng phải đạp thắng kêu một tiếng ‘két’ lớn...ôi amen!

“Cái thằng này để tao xử lý...bọn bây giữ chặt con nhỏ, đừng để nó trốn thoát”

“Dạ, đại ca.”

Sau lời nói của tên cầm đầu, mấy tên đàn em lôi nó ra khỏi xe, ép chặt tay nó lại khiến nó ko thể nhúc nhích được một phân...đau quá!!

“Mày là thằng nào, muốn sống thì cút khỏi đây ngay! Đừng chọc giận tao, ko là mày như đòn đó”

Tên cầm đầu chìa con dao vào anh chàng đi xe mô tô...trong khi đó cậu ta ko một chút gì tỏ ra sợ hãi.

“Cậu này để tao nói mới đúng, mau thả cô ấy ra!”

Cậu ta phóng xuống xe, từ từ cởi bỏ mũ bảo hiểm ra,...là ai thế? Vị anh hùng nào đã đến giải cứu ‘mĩ nhân’ như nó dzậy?...

Thình thịch...thình thịch...

Là ai?...Dáng người quen quá! Ko lẽ là...là...Kim Huyền Ảnh...

Đúng là hần ‘rùi’ nhưng tại sao hần lại biết nó bị bắt mà đuổi theo dzậy?

“ỪM...uông ôi a!” (Buông tôi ra!)

Nó cố gắng chống chọi quyết liệt với đám đàn em của tên trọc đầu, nhưng bọn chúng càng ‘chăm sóc’ nó kỹ hơn...Á...hix... hix..huhuhu...

Kim Huyền Ảnh chết tiệt...Mi còn ko mau cứu ta đi chứ!!!

“Ha ha ha ha”

Sặc, giọng tên nào cười nghe nổi cả da gà thế này? Thì ra là tên trọc đầu, hần đang vênh mặt lên trời cười khoái chí...tên này bệnh hoạn quá!!

“Một mình mày mà ‘mún’ cứu nó hả? Đúng là tự tìm đường chết, hahaha”

“Được, để ‘rùi’ xem đứa nào chết trước nhá!”

Kim Huyền Ảnh nói ‘rùi’ ngay tức khắc hần tung cước đá bay con dao trên tay tên kia, vì bị tấn công bất ngờ nên tên kia chưa kịp đỡ đã bị Kim Huyền Ảnh tung cho thêm mấy cú đấm vào mặt...một cú móc ngược tuyệt đẹp, cảnh tượng cứ y như trong phim ấy...

Ko ngờ tên Kim Huyền Ảnh lại giỏi võ đến thế, hần đánh với tốc độ chóng mặt...tên kia ko thể đỡ được dù là một chiêu...thật lợi hại...cuối cùng hần kết thúc bằng một cú bay ngoạn mục vào đầu, khiến tên kia nằm đo đường, ôm người đau một cách quẫn quại...

Hay quá!!

“UM...um..au ại ứu ôi ik” (Mau lại cứu tôi đi)

Chưa được một phút sau đó, mấy tên đàn em đã bị tên Kim Huyền Ảnh cho đi buôn ‘lun’...bọn chúng đứa nào cũng nằm lê la ra đường...hô hô, tuyệt vời!!

“WOW, cậu đúng là no.1”

“Chuyện cỡ con thế nói làm gì?”

“Cám ơn!”

“Mà sao cô bị chúng bắt thế? Tôi tưởng cô đang ở trong trường ăn mừng chiến thắng chứ.” Kim Huyền Ảnh cời trói cho nó, dường như hân tực giận lắm.

“Tôi...cậu định mĩa mai tôi àk...thật ra thì cậu mới...”

“NÀY...COI CHỪNG!!”

“HẢ”

Đột nhiên Kim Huyền Ảnh đẩy nó ra sau hân, xoay người ôm nó vào vòng tay ấm áp...chuyện gì thế này...Nó nghe mang máng tiếng của bọn chúng sau lưng Kim Huyền Ảnh: “ Bọn bây, chạy thôi!”

... Cái gì, các người định trốn thoát dễ dàng như thế sao...đứng lại đó...Nó vùng vẫy khỏi tay Kim Huyền Ảnh nhưng hân càng siết chặt hơn...Sao lại...???

“Cậu...ko được làm thế...tôi...buông tôi ra đi”

Mặt nó đột nhiên nóng lên hừng hực, vị trí sát như thế này...có thể nghe rõ cả tiếng tim đập loạn xạ...thình thịch...thình thịch...ôi trời ơi!! Tên này ko định thừa nước đục thả câu đấy chứ!

“Cậu...cậu còn ko mau buông ra thì đừng trách tôi đó...tôi...tôi cũng biết võ đó nhak”

“ ... ”

“Này, tôi đếm đến ba mà cậu còn như thế tôi sẽ oánh cậu thật đó”

“ ... ”

“Một...”

“ ... ”

“Hai...”

Hừm, tên này gan lì thật! Ban ngày ban mặt dám sàm sỡ con gái nhà lành hửm?

“HAI...Hai rưỡi...”

“ ... ”

“Hai rưỡi...”

Lần này mi chết chắc ‘rùi’...

“BAAAA”

OÁI...Vừa dứt câu, hân đã té xuống, người đè lên người nó..do mất thăng bằng nên nó cũng té lăn ừ ra đất...

Tên này bị gì thế nhỉ? Hân đang định đóng phim sao? Bực bội thật..Nó dùng hết sức lực đẩy cái tên này ra...đồ heo, sao mi nặng dữ dzậy?

Hu hu hu hu...tưởng mọi chuyện đã yên thân ai dè gặp phải cảnh tượng này, số nó rõ đen.

Gần 5 phút sau đó, nó gắng cự lết ra khỏi người tên Kim Huyền Ảnh hết sức khó khăn...đúng là đồ heo!

Ko hiểu sao nhìn hân vẫn nằm sóng soài ra đất, ko nói ko rằng...đột nhiên nó cảm thấy lo lo...

“Tôi ko thích đùa đâu, mau tỉnh dậy đi!”

Vừa nói nó vừa lấy chân đá đá vào người hắn...sao hắn vẫn bất động thế nhỉ?

Đang hoang mang ko biết chuyện gì đang xảy ra thì Kim Huyền Ảnh lên tiếng làm nó giật cả mình...

“Cô...ko sao đấy chứ?”

“Tôi ko sao...mà tôi thấy cậu có sao đấy?”

Nhìn mặt hắn lúc này tái mét ko còn hột máu...người đổ mồ hôi đầm đìa...Nó liền ngồi xuống đỡ hắn dậy:

“Cậu đau chỗ nào hả?”

“Tôi...ừm...mau gọi người đến đây?”

“ỒI...máu...con dao này...”

“Nhanh lên đi! Tôi sắp ko chịu nổi ‘rùi’!”

“HU hu hu hu....sao lại thế này? Tôi sẽ gọi ngay...cậu phải sống đấy...hu hu hu hu...”

...

Má ơi!! Có lộn ko dzậy??? Điện thoại của nó đã bị bọn chúng lấy đi ‘rùi’..Hu hu hu...quân ăn cướp! Quân giết người! Ta nguyện rửa tất cả bọn này!

Kim Huyền Ảnh...số tôi đen lắm ‘rùi’ ko ngờ cậu lại đen đúa hơn cả tôi! Tại sao ngay cả điện thoại của cậu lại hết pin ‘lun’ chứ hả?...Bây giờ tính làm sao đây???

“Hãy mau đưa cậu ta lên xe!”

“Sao?”

Một anh chàng từ đâu xuất hiện làm ngưng bật tiếng khóc như mưa của nó...cậu ta là ai thế? Sao lại xuất hiện ở đây? Thật trùng hợp là cậu ta lại là ân nhân cứu mạng của tụi nó! Thượng đế đúng là có mắt mà! Cảm ơn người nhiều lắm!

...

Bệnh viện thành phố SUSAN...

Học...học...học...

“Nhanh lên! Cậu ta mất máu khá nhiều đấy! Chuẩn bị ca mổ phòng 12”

Soạt...soạt....

RẦM!!!

Làm ơn đi! Làm ơn đi! Cậu nhất định ko sao đâu, cậu mạnh mẽ lắm cơ mà...cậu sẽ ko sao cả, cậu sẽ khỏe lại ngay thôi! Xin cậu đấy!!!

Hu hu hu hu...

Chưa bao giờ nó thấy Kim Huyền Ảnh quan trọng đối với nó như vậy? Chỉ khi đánh mất ‘rùi’ nó mới nhận ra sự tồn tại của cậu ấy...KO Phải thế! Nó vẫn chưa mất cậu ấy mà, cậu ấy vẫn còn ở trong kia...phòng số 12...

1 tiếng đồng hồ trôi qua tựa như hàng ngàn thế kỉ...thời gian sao lại dài dằng dằng như vậy...nó còn phải chờ đến bao giờ??? Có ai nói cho nó biết khi nào cậu ấy mới tỉnh dậy ko???

....

“Mỹ Lan”

“Mỹ Lan àk!”

Hả? Ai vừa mới gọi tên nó dzậy? Giọng nói nghe mơ hồ quá...như từ cõi bên kia vọng về...Trời ơi! Ko lẽ nó nằm mơ chẳng? Ko lẽ nó cũng đã đi theo Kim Huyền Ảnh ‘lun’ ‘rùi’ sao???

Mau tỉnh dậy ngay!!!

Bốp... bốp...

Oái!!!

“Là hai bà sao?”

Thì ra là Tử Ân và Tổ Tổ...nãy giờ nó đã ngủ gật trên ghế lúc nào cũng ko hay...ý mà ko phải chỉ có hai bà bạn của nó mà còn có cả Lâm Dĩ Kỳ và Hứa Gia Lạc nữa...họ đến đây khi nào dzậy???

“Bà làm bọn này sợ hết hồn!”

“Sao hai bà biết mà tới đây dzậy?” Nó ngơ ngác hỏi...

“Chính anh chàng kia báo cho bọn này đó!”

“Đó là...”

Tử Ân đang chỉ tay về phía anh chàng đeo kính, cậu ta mặc bộ đồng phục của trường Kang Hoo...1 trong những ngôi trường trọng điểm toàn quốc, ko thua kém gì trường nó đâu...nhìn cậu ta quen quá!! Chính là người đã đưa Kim Huyền Ảnh đến bệnh viện sao? Đúng ‘rùi’!!!

Cậu ta đã nhìn thấy nó...cậu ta đang tiến lại đây,...nở một nụ cười tuyệt đẹp trên môi...trông cậu ta thật quyến rũ với mái tóc xoăn dài...

“Chào Mỹ Lan, lâu ‘rùi’ ko gặp...”

Cậu ta biết nó sao? Tại sao nó ko nhớ ra? Cậu là ai?...

Đùng...đùng...đùng...

Haizz...Đầu óc sắp nổ tung đến nơi ‘rùi’ mà nó vẫn chưa nhớ ra được cái ‘ấn tượng’ gì với cậu ta cả... bực mình thật...chắc cậu ta nhận nhầm người ‘thui’ ???

.....

“Nhìn mặt cậu ‘ngố rùng’ thế chắc ko nhận ra tôi ‘rùi’...”

Đến lúc nó chợt tỉnh trong một mơ hồ ỨC ĐÃ QUÊN thì cậu ta đã lù lù ngay trước mặt nó.

“Cái gì?” Dám nói ta ‘ngố rùng’ àk...mi chán sống phải hok?

“Chắc...cậu làm tôi thất vọng quá...” Nói đoạn, chợt cậu ta cúi người thấp xuống, ngang tầm nhìn với nó...nó cảm giác đôi mắt ấy sao mà đẹp hút hồn đến thế?...lại suy nghĩ đi đâu nữa ‘rùi’...nó lắc lắc cái đầu...

“Xin lỗi, nhưng tôi thật sự ko...”

Bính boong...bính boong...

Cạch...

Nó chưa kịp nói hết câu ‘ko nhớ’ thì đèn báo hiệu ca mổ đã xong hiện lên và bất thành linh một chiếc xe màu trắng được đẩy ra, một tấm vải màu trắng phủ lên một thân xác màu trắng...thình thịch...thình thịch...sao đột nhiên tim nó lại đập mạnh đến như vậy? Nó có dự cảm chẳng lành tí nào...

“Ai là người nhà của bệnh nhân” Ông bác sĩ lên tiếng.

“Chúng tôi là bạn cậu ta”

Lâm Dĩ Kỳ và Hứa Gia Lạc cùng chạy đến, mặt mày họ tái mét...Tử Ân và Tổ Tổ lấy tay bịt miệng còn đang há hốc lại...

Còn nó thì đứng yên bất động tại chỗ, ko nói ko rằng...mà chỉ cảm thấy hai khóe mắt cay cay làm sao ấy...nó cũng ko biết nữa...

“Thật sự xin lỗi mọi người, chúng tôi đã cố hết sức...tôi nghĩ mọi người nên chuẩn bị tâm lý về chuyện này...”

RẦM!!! RẦM!!!

Ko biết hành động ấy có nghĩa là gì? Nhưng đột nhiên nó lại chạy đến bên cái xác ấy...

“Mỹ Lan ? Bà làm sao thế ?”

“Buông tôi ra! Tui ko tin cậu ấy đã chết đâu...tui ko tin...các người nói dối...hu hu hu hu”

“Mỹ Lan...”

Hu hu hu hu hu...

Mặc kệ...nó mặc kệ bọn họ nói gì...tất cả đều ko phải là sự thật...nó chạy đến bên cái xác, nó ôm chầm cậu ấy, nó ‘mún’ nhìn thấy khuôn mặt đỏ lằn nữa..nhưng nó lại ko có can đảm...bởi nó là nguyên nhân dẫn đến bi kịch này...chính nó là kẻ giết cậu ấy đấy...

“Kim Huyền Ảnh...tôi ghét cậu lắm, sao lại như thế hả? Tôi tưởng cậu mạnh mẽ lắm cơ mà... hay cậu chỉ giả vờ...cậu đóng phim hay lắm sao...”

“ ... ”

“...cậu tài thật đấy...cậu có thể lừa tất cả mọi người nhưng đừng hòng qua mặt được tôi...tôi biết cậu chỉ giả chết ‘thui’...đúng ko? SAO KO TRẢ LỜI HẢ?”

“ ... ”

Nó dùng hết sức còm của mình lay cho được cái xác vẫn nằm bất động đó...Ko một ai nói được lời nào, chỉ khổ làm cho nó khóc to hơn ‘thui’...

Trong khoảnh khắc đó, nó cảm thấy tuyệt vọng...mọi thứ dường như sụp đổ hoàn toàn...Đau quá!!! Ko hiểu sao tim nó lại nhói đau đến thế?...

Ko phải nó ‘lun’ mong thắng được Kim Huyền Ảnh sao? Bây giờ cậu ấy đã chết ‘rùi’, ko còn ai chống chọi với nó nữa, ko ai cướp được danh hiệu hạng nhất của nó nữa...đây là điều nó mong đợi nhất cơ mà...thượng đế đã cho nó được toại nguyện ‘rùi’ đó...

Nhưng... nó ko cảm thấy biết ơn ngài tí nào...nó ghét ngài đã cướp đi cậu ấy..khi nó mới nhận ra rằng nó đã...thích cậu ấy mất ‘rùi’...

Đang khóc ròng rã...khóc như chưa từng được khóc...ừm...bởi có bao giờ nó khóc đâu, ‘hum’ nay phải tuôn trào dữ dội như thế là vì ai chứ...vì tên Kim Huyền Ảnh khốn kiếp...thật quá đáng!!!

Hu hu hu hu hu...

“Hu hu hu, tội nghiệp con trai tôi...”

Hả? Tiếng ai khóc còn thê lương hơn cả nó dzậy???

“Oái!!!”

Bỗng từ đâu, một người đàn bà chạy đến đẩy nó ra...nhém xiu nó đã té ù ra đất ‘rùi’, cũng may là có anh chàng đeo kính...Nó phải công nhận một điều...Trông bà ấy ốm yếu thế mà lại có sức công phá gớm...ko lẽ nó đã suy nhược cơ thể đến thế sao??? Ngay cả bà ấy cũng dễ dàng hất nó ra như hất một vỏ chuối...ko thể được...sao lại so sánh như thế được chứ...

Mà bà ấy là ai? Ko lẽ là mẹ của Kim Huyền Ảnh? Ko phải gia đình cậu ấy đang ở bên Anh sao? Sao có thể biết tin nhanh đến như dzậy?

“Bác sĩ...con trai tôi...nó...”

“Thật xin lỗi bà! Bệnh của bệnh nhân đã đến giai đoạn cuối ‘rùi’... khối u trong não đã bị hư tổn khá nặng...chúng tôi thật sự ko cứu nổi cậu ấy...”

“Hu hu hu hu...ôi ko...nó ko thể chết được...”

“...”

ROET...ROET...

Cái quái quỷ gì đây??? Khỏi u trong não? Giai đoạn cuối? Rõ ràng là cậu ta bị đâm sau lưng mà...Dzậy là sao???

Trong khi trời vẫn còn chưa quang mây tạnh thì từ trong phòng số 12 lại đẩy ra một chiếc xe khác...sao trong đó lại có đến hai ca giải phẫu thế nhỉ???

Trên chiếc xe đó là...Kim Huyền Ảnh...đúng là cậu ấy...cậu ấy vẫn còn sống...tuy chưa tỉnh hẳn nhưng môi cậu ấy vẫn nở nụ cười tươi...Ồi trời ơi! Thì ra nãy giờ nó đã hao tổn biết bao nhiêu nước mắt quý báu ột người khác...mà nó cứ nghĩ là Kim Huyền Ảnh...Bây giờ nó lại thấy hào quang lóe sáng quanh mình lần nữa ‘rùi’...

Phòng 308...Kim Huyền Ảnh 17t...

“Tốt quá, Mỹ Lan! Bây giờ bà yên tâm ‘rùi’ nhé!”. Tử Ân ôm chèoàng lấy nó...

“Ừhm...”

“Cái tên này dám làm Mỹ Lan khóc nhiều như thế, khi nào hần tỉnh dậy tui sẽ đánh hần giúp bà hả giận được hok???”

Hi hi hi...

“Ko được đâu, Tổ Tổ...Mỹ Lan sẽ đau lòng lắm đấy!!!”

“Xì...”

“Thôi, mọi người chắc cũng mệt ‘rùi’ nên về nghỉ ngơi đi...” Chợt một giọng nói vang lên, đó là anh chàng đeo kính...Nó vẫn chưa biết tên cậu ta.

“Nhưng,...”

“Cậu yên tâm, ở đây đã có bác sĩ lo cho cậu ấy...”

“...” Nhưng nó vẫn ‘mún’ ở lại đây.

“Đúng đấy, Mỹ Lan...người mà cậu nên quan tâm là bản thân cậu kìa...=. =, nhìn mặt cậu khó coi quá” Lâm Dĩ Kỳ đẩy nhẹ nó ra ngoài, kèm theo là nụ cười thật quyến rũ...

“Thật sao...”

“Ồ...ừhm...thôi chúng ta đi về ‘thui’, mai lại đến thăm cậu ấy...” Tử Ân nới bước nó ra ngoài.

“Mỹ Lan, bà đừng quên cuộc đấu ‘magic’ đấy, chỉ còn 2 ngày nữa là đến ‘rùi’, bà phải chuẩn bị nữa chứ!”

“Tui quên mất...”

“Vậy thì đi ngay ‘thui’...”

Thế là cả đám ra khỏi phòng bệnh, trong đó chỉ còn lại Kim Huyền Ảnh và mấy chị y tá, sao trông cậu ấy cô độc quá, ko có người thân nào bên cạnh lúc này, nó lại ‘mún’ ra sức nếu kéo từng bước chân, thật ko ‘mún’ rời khỏi đây chút nào...nhưng “cậu yên tâm, mai tôi nhất định sẽ đến thăm cậu”

“Mỹ Lan này”

“Sao?”

Vừa ra đến cổng bệnh viện thì Tử Ân liền nhích tay nó chỉ về phía anh chàng đeo kính, cậu ta đang đi trước nó, chỉ cách có vài bước chân...

“Bà ko định cảm ơn cậu ấy sao?”

“A”

“Còn chưa biết tên nữa chứ! Báo đáp ân nhân của bà như thế hả? Ko được đâu đó..” Tổ Tổ theo sau nó cũng nói với theo.

Nó đâu phải là loại người như thế, có ơn phải trả chứ! Và đương nhiên ‘có thù phải báo’ chứ! Nghĩ đến đây, nỗi uất hận lại trỗi dậy trong lòng, cứ căng phồng lên...căng phồng lên...

“Bọn khốn kiếp, nhất định ta sẽ cho các người nếm mùi đau khổ trong ngục tù...gừh...”

“Bà nói gì thế? Bà còn ko mau nhanh chân lên cậu ta đi về mất”

“Hả?...à..ờ..”

Chạy nhanh lên...nhanh lên...ân nhân...chờ tôi với...học..học...sao ‘vài bước chân’ của nó trở nên nặng nhọc thế này...mệt chết đi được.

“Chờ...với...cậu kia”

...

“Cậu gọi tôi hả?” Anh chàng đeo kính ngạc nhiên quay lại nhìn nó chạy bốc cả khói...

Học...học...

“Chứ còn ai nữa, thật là...”

“Có chuyện gì thế?”

“À...tôi vẫn chưa nói với cậu...lời...cảm..ơn..”

“Cảm ơn cậu”

...

Ko hiểu sao hai từ đó lại khó nói đến như dzậy... Đằng sau, nó có thể đoán được bộ mặt của hai bà bạn giờ này như thế nào, tội nó có chuyện để cười cho vỡ bụng ‘rùi’ đây này...trời ơi! Sao đối mặt với những người ‘đẹp giai’ là nó lại cứng họng àk...xấu hổ quá!!!

Nhưng trông cậu ta có vẻ vui vui:

“Cảm ơn tôi về chuyện ‘hum’ nay àk?”

“À..ừm...nếu ko có cậu xuất hiện đúng lúc thì tội này ko biết tính sao nữa..thật cảm ơn cậu lắm lắm!! Hi hi hi”. Vừa nói nó vừa tung hắt lên tận trời xanh ‘lun’ và nở một nụ cười tuyệt chiêu...hehe.

“Này, cậu cười trông ngổ hết sức, đừng cười như thế nữa”

Sặc...nó có nghe lắm ko dạ...lời nói của hắt đã phản bội lại nụ cười của nó, như một tảng thiên thạch từ trên trời rơi xuống đè trúng ngay nó dzậy...khiến nó đơ như cây cơ ra mặt...

“Cái gì? Ai ngổ chứ?”

Cái tên này, trước mặt bàn dân thiên hạ như vậy mà hắt dám chê nụ cười của ngọc nữ Noble àk... mất mặt khiếp.

Mọi khi ‘nụ cười thiên thần’ của nó vẫn sát hàng loạt fan hâm mộ mà...nhưng ko hiểu sao gặp tên này lại ko có chút ảnh hưởng gì nhỉ?...

dzậy là hắt ko phải con trai ‘rùi’...nó chắc chắn như thế...gừm...

.....

Hai đứa đi chung với nhau ra đến bãi đậu xe, cậu ta vẫn huyền thuyên đầy ắp câu hỏi còn nó thì trả lời đến rách cả miệng...

“Cậu và anh chàng kia có quan hệ gì dzậy?”

“Chỉ là bạn ‘thui’ ”

“Vậy sao?”

“Chứ cậu ‘mún’ sao?”

“Dường như cậu rất quan tâm đến cậu ta”

Sao tự dưng tên này lại hỏi nhiều đến như vậy? Cậu ta đâu có liên quan gì đến tụi nó đâu? Thật là nghi ngờ....

Im lặng...mà cậu ta ám chỉ Kim Huyền Ảnh àk? Nó quan tâm tới hần ta hồi nào dzậy? Sao nó ko nhớ...

“Làm gì có chuyện đó” Nó khẳng định.

Bỗng cậu ấy dừng lại...nó cũng dừng lại theo...

“Tiếc thật!”

“Chuyện gì?”

Hoảng hồn cậu ta đặt hai tay lên vai nó, nó nhận thấy đôi mắt ấy thật đẹp ẩn đằng sau cặp kính dày...đột nhiên tim nó như ngừng đập...dây thần kinh căng thẳng theo hành động của cậu ta...

“Phải chi tôi là người đến cứu em trước cậu ấy...”

RẦ‘M!!!

Lời nói của cậu ta làm nó ‘mún’ té ngã, miệng nó há hốc ra nhưng lại chẳng thốt lên được từ nào...

Đây là ý gì chứ? Nó ko hiểu...Tụi nó chỉ mới gặp nhau lần đầu ‘thui’ mà...

“Tôi...”

“Ha ha ha, tôi nói chơi ‘thui’, làm gì mặt cậu đỏ lên như thế...”

“À...à...nói chơi..hì hì...tôi cũng đâu nghĩ cậu nói thật”

Đời làm gì có chuyện thích một người vừa mới quen dễ dàng như vậy chứ! Đúng là nằm mơ giữa ban ngày...

Nó chưa kịp định thần thì đôi môi ấy lại nhếch lên cười với nó và ‘rùi’ cậu ta quay mặt đi.

“Thôi, tôi đi trước nhá! Bye Mỹ Lan!”

“Này, khoan đã...tôi còn chưa biết tên cậu...”

“Bodyguard”

Cậu ta trả lời ngắn gọn, người vẫn ko quay lại nhìn nó...

Bodyguard...thật kì quái...nhưng lại rất quen..dường như nó đã từng gọi ai đó bằng cái tên này...

Sáng hôm sau, nó cùng hai bà bạn lại đến bệnh viện thăm Kim Huyền Ảnh...nhưng một chuyện lạ là cậu ta ko còn ở trong phòng đó nữa...Thế này là sao???

“Chắc cậu ta bị chuyển sang phòng khác ‘rùi’ ”

“Tụi mình đi hỏi mấy chị y tá thử đi”

“Ừkm..”

Đột nhiên nó cảm thấy hơi lo lo...ko lẽ bệnh tình của hần chuyển biến tồi tệ hơn sao? Sao tự nhiên lại đổi phòng dzậy???

Vừa ra đến cửa, tụi nó đã gặp Lâm Dĩ Kỳ và Hứa Gia Lạc, họ đang hớt hải chạy đến.

“Chuyện gì thế?” Hứa Gia Lạc thở hồng hộc.

“Kim Huyền Ảnh...cậu ta bị chuyển đi đâu mất ‘tiu’ ‘rùi’ ” Tổ Tổ khoanh tay trước ngực, lộ vẻ bức bối.

“Sao?”

“Vậy các cậu hỏi y tá chưa?” Lâm Dĩ Kỳ nhìn tụi nó căng thẳng.

“Chưa...tụi này đang định...” Nó nói lí nhí như tiếng mũi vo ve.

Lâm Dĩ Kỳ ko đợi nó nói hết câu liền kéo tay nó đi một mạch đến chỗ mấy chị y tá, Tử Ân và Tổ Tổ, Hứa Gia Lạc chạy theo sau....điều này chẳng giống với Lâm Dĩ Kỳ trầm tĩnh mọi ngày chút nào. Tại sao nó có cảm giác tay cậu ta hơi run run...???

“Xin lỗi, cô cho tôi hỏi cậu thanh niên tên Kim Huyền Ảnh vừa nhập viện ‘hum’ qua hiện giờ nằm ở phòng nào dzậy?”

“Xin đợi một lát để tôi kiểm tra”

Chị y tá ‘cúi’ đầu, lật cuốn sổ ghi lại những người nhập viện ra xem, nhưng cứ độ vài giây, cô ta lại ngước đầu lên nhìn cậu ấy, miệng cười tủm tỉm.

“woa....Đẹp trai quá đi mất!”

Mấy chị y tá đứng phía sau túm tụm lại với nhau, vừa đưa mắt liếc Lâm Dĩ Kỳ và tụi nó, vừa thì thầm to nhỏ.

Có nhầm ko dzậy? Bây giờ là lúc nào ‘rùi’ mà còn có tâm trạng ngẩn ‘giai đẹp’ chứ! Nó nhìn Lâm Dĩ Kỳ, ánh mắt cậu ta lộ vẻ khó chịu nhưng vì phép lịch sự nên cậu ấy vẫn giữ bình tĩnh.

“Bây giờ cậu ấy đang nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt...số 36” Chị y tá cười tươi, giọng ngọt ngào như mật rót vào tai.

“Cảm ơn!”

Lâm Dĩ Kỳ gật đầu, người quay lại với tụi nó, ra hiệu đi theo.

Cậu ta đi về phía cầu thang, nó thở hồng hộc chạy theo phía sau, nhưng vừa đến trước cửa phòng 36, tụi nó đều dừng lại.

Cánh cửa màu trắng của phòng bệnh đang đóng chặt, bên trong lặng ngắt như tờ. Nhìn tay nắm cửa màu đen, nó ko đủ can đảm chạm vào nó. Ngộ nhờ cậu ấy bị thương nặng hơn,...ngộ nhờ cậu ấy phải sống cuộc sống thực vật, thậm chí...

Nó có cảm giác tim mình quặn đau, ko dám nghĩ tiếp nữa. Nó do dự nhìn đám bạn của nó, tụi nó nhìn lại nó.

“Làm gì mọi người sợ dữ dzạ? Vào ‘thui’ ” Lát sau, Lâm Dĩ Kỳ nhìn tụi nó ‘rùi’ nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào...

“Oái! Nhẹ tay thôi, nhẹ tay chút!”

Vừa đẩy cửa vào, cả phòng bệnh vang lên tiếng kêu oai oái của Kim Huyền Ảnh.

“A! Mọi người đến ‘rùi’ ”

Nó ngước mắt nhìn Kim Huyền Ảnh đang ngồi chễm chệ trên giường bệnh, cười nhăn nhở với tụi nó...trông hần khỏe như vâm, ko giống người bị thương tí nào.

Bên cạnh hần có đến bốn nữ y tá trẻ măng, xinh tươi đang tíu tít bóc quýt, gọt táo, hậu hạ dạ vâng.

Cái gì thế này? Nó ngăn người ra nhìn cảnh tượng ‘diễm lệ’ trước mặt, ko thốt nổi nên lời. Thấy vậy, ngoại trừ nó ra mấy người bạn đi chung với nó đều thở phào nhẹ nhõm, ai cũng tìm một chiếc ghế ngồi xuống.

Hứa Gia Lạc cười ha hả:

“Ảnh, tôi cứ tưởng cậu yếu mệnh, còn trẻ thế đã đi gặp Diêm vương ‘rùi’ chứ”

“Hơ hơ hơ, gì chứ! Tôi sống dai lắm, làm sao chết sớm thế được? Chẳng qua bị đâm có một phát sau lưng, rỉ có chút xú máu ‘thui’ ”

Kim Huyền Ảnh chỉ tay vào băng trắng quanh ngực, mặt thản nhiên như ko.

“Cậu...cậu rõ ràng là được đưa vào phòng cấp cứu, bị thương rất nặng...” Nó vẫn bần thần chưa tỉnh lại.

“Thương nặng? À...đúng là thương nặng lắm! Nhìn nè, vì ai mà bị thương như thế chứ! May mà có mấy chị y tá ở đây mát tay, băng bó, sát trùng...chẳng thấy đau tẹo nào” Giọng nói nịnh đầm của hắn làm mấy y tá kia mắt cứ lúng la lúng liếng.

RẦM!!!

Câu nói đó của hắn như hòn đá bị chẳng rớt thẳng xuống đầu nó, sau đó là võ tanh bành, nó xây xẩm cả mặt mày. Hắn ám chỉ nó là nguyên nhân làm cho hắn được ‘hưởng thụ’ như thế này đây sao???

Năm phút sau, đội mấy chị y tá ra ngoài hết, nó mới cảm thấy bình tĩnh trở lại, lòng nhẹ hơn...cứ nghĩ đến cảnh lúc nãy là ứa gan àk...hừm!

...

“Hum qua, cậu làm Mỹ Lan lo quá ‘trùi’ ‘lun’, khóc sưng hết cả mắt ấy...bây giờ thấy cậu khỏe như vậy, nó yên tâm thi đấu ‘rùi’..hehe”

Bà già Tổ Tổ chết tiệt, bà cam mồm lại ngay cho tôi, đâu ai mượn bà ‘quảng cáo’ dùm đâu.... Và đúng như dự đoán của nó, tên này thừa lúc chộc què nó đây này... chắc có nước đào hồ nhảy xuống quá!!

“Ồ, ngọc nữ Mỹ Lan lo lắng cho tôi sao? May mắn thật đấy!”

“Cậu nằm mơ giữa ban ngày àk, ai điên mới lo cho cậu.”

“Tôi ko cần ai hết chỉ cần ‘bé’ Mỹ Lan ‘thui’ ”

“Gừh....Cậu chết đi!” Ngoài mặt nó tức càn hông nhưng trong lòng chợt thấy vui vui...tên này quái thật.

...

“À, Mỹ Lan này, anh chàng ‘hum’ qua ấy, cậu có biết anh ta là ai ko?” Bỗng Lâm Dĩ Kỳ đổi chủ đề, nó thầm cảm ơn cậu ấy...nhưng cậu ta đang nhắc đến bodygaurd...

“Ko biết...nhưng cậu ta có đưa cho tôi số điện thoại.”

“Tôi nghĩ cậu ta ko phải là dân thường đâu” Tử Ân trông có vẻ dăm chiêu suy nghĩ.

“Ý bà là sao?”

“À...ko có gì, tôi nói xàm ấy mutz‘...hô hô”

“Dù sao thì tôi cũng nợ cậu ta một ân huệ”

....

“Oh no no no....người cô nợ là tôi mới đúng chứ!” Tự xưng tên Kim Huyền Ảnh la toáng lên làm nó hết hồn.

“Sao? Tôi nợ cậu cái gì?”

“Nợ...đây này...nhìn đi...tôi cứu cô nên mới thế đấy! Nhém xú đi buôn muối ‘rùi’!” Hắn chỉ chỉ vào cái ngực băng bó... “ Còn chuyện mắc nợ tên kia là tôi chứ ko phải cô...”

Nó nghe hắn nói ko lọt tai tí nào...phải xét cho đúng thì chỉ vì đi tìm hắn nó mới đi tùm lum cái thành phố, lạc vô con hẻm chết tiệt ‘rùi’ bị bắt cóc ‘lun’ chứ bộ... Việc hắn đến cứu nó là lẽ dĩ nhiên ‘thui’... nguyên do vẫn tại hắn mà...Nghĩ đoạn nó nhìn thấy mặt hắn đỏ ửng lên, xem ra chuyện này làm nó cảm thấy thú vị àk...kha kha...

“À à...ra vậy...cậu nói nghe cũng có lí nhĩ?...”. Nó giả vờ hòa theo hắn.

“Đương nhiên! Vì thế cô ko cần đi tìm tên đó làm gì nữa...cô ko mắc nợ hắn cái gì hết,...hiểu chưa?”

“Được ‘thui’!...Nhưng tôi có một thắc mắc...”

“Gì nữa?”

Nó tiến lại gần giường của Kim Huyền Ảnh...từ từ ‘bò’ lại gần hần...nó ‘mún’ kiểm tra xác thực câu hỏi mà nó ‘mún’ hỏi...đường như mọi người trong phòng ai ai cũng nhìn tụi nó...tên Kim Huyền Ảnh thì hoảng cả hồn vía trước hành động của nó, hần la làng lên:

“Này, này... ‘mún’ hỏi gì thì đứng ra xa mà hỏi...cô định làm cái gì dzậy hả?”

“Cậu có cảm thấy nóng trong người ko?”

“Ko” Hần trả lời nhanh như chớp.

“Dzậy sao mặt cậu đỏ dữ dza?”

Mặt hần ngày càng đỏ lên như gấc...ko hiểu tại sao hần lại phản ứng như dzậy nhưng...trông ‘bùn’ cười hết sức, hô hô!!!

Ha ha ha ha ha hah haah.....

Bây giờ thì ko chỉ một mình nó cười đến đau cả bụng nữa ‘rùi’...ây da, đau bụng quá...a ha ha ha... ai cũng ôm bụng cười lăn lộn ra sàn...ngay cả Lâm Dĩ Kỳ biệt danh mặt sắc ấy cũng ko chịu nổi nữa là...cả đám bọn nó khiến cho cả phòng dường như sắp bị nổ tung đến nơi...ko ngờ trêu đùa tên Kim Huyền Ảnh lại thú vị đến như thế này đây!!!

Vậy là ngày ‘hum’ nay kết thúc bằng một trận cuồng phong của tên Kim Huyền Ảnh, tụi nó đã kịp rút lui trước khi bị hần cho xối mấy đám tống ra ngoài.

Và lại nghĩ đến ngày mai, cuộc hành trình thi đấu ở đấu trường ‘magic’ chính thức bắt đầu...nhờ phúc của Kim Huyền Ảnh mà nó đã được lọt vào vòng đấu...khổ nỗi bây giờ hần ko thể xem hành trình của nó được nhưng “mi yên tâm, ta sẽ ko để sự hy sinh của mi vô ích đâu”

Yeah!!! Cố lên!!! Ta đây Dương Mỹ Lan, người sẽ càn quét tất cả đấu trường...hô hô hô!!!

4h sáng hôm sau...

“Tiểu thư”

“Tiểu thư, tỉnh dậy...”

“Ừ...ừm...chuyện gì? Trời chưa sáng mà?”

“Cô có điện thoại...”

Hừm...bực mình thật, đêm hôm khuya lác khuya lơ đũa nào to gan dám phá hỏng giấc mơ tuyệt đẹp của nó dzậy?

“Tên nào thế?”

“Dạ là của cô Nhã - hiệu trưởng trường Noble...”

“Cái gì?” Vừa nghe anh Khanh nói nó đã choàng tỉnh mộng, nhảy cẫng lên chụp lấy ngay cái điện thoại...mỗi khi cô Nhã đích thân gọi cho nó là y như rằng có bão đến nơi...

“Dạ em nghe cô ơi...”

“Dương - Mỹ - Lan” Loa bên kia vang lên một giọng nói đặng đặng sát khí...khiến nó sớn cả gai ốc.

“Dạ, có chuyện gì mà...”

“Em còn hỏi cô có chuyện gì nữa àk? Đến trường ngay bây giờ!”

RẦM!!!

Thôi chết! Nó đã nhớ ra chuyện gì ‘rùi’...

Đúng nửa đêm ‘hum’ qua cô Nhã đã gọi điện đến, dặn nó 4h sáng phải có mặt ở trường, đoàn xe lên tỉnh thành Kuran tham gia trận đấu ‘magic’ sẽ khởi hành... Sao nó lại quên chuyện quan trọng như thế chứ???

10 phút sau....tại trường học Noble...

“Dương Mỹ Lan”

“Dạ, có em đây ạ” Nó thở hồng hộc chạy vào trong khi tay vẫn còn giơ cao...

“Sao bà đến trễ dzậy?” Tổ Tổ vừa thấy nó liền mừng quýnh.

“Chắc lại ngủ quên chứ gì?...Moazzzz...” Tử Ân nói trong khi nhỏ kịp ngáp một cái thật dài...

“Tốt lắm, tất cả đều đến đông đủ hết ‘rùi’. Thầy Vinh, bây giờ có thể khởi hành.”

Cả đám học sinh lớp F.M nghe theo hiệu lệnh cô Nhã bước đến chỗ chiếc xe công màu én bạc có in biểu tượng trường Noble... ‘rùi’ mạnh ai nấy ‘bò’ lên xe...Thầy Vinh dạy hóa giờ kiêm luôn tài xế của trường cũng “bước đi xiêu vẹo” đến chỗ dành cho tài xế.

Ko biết có phải nó bị ảo giác hay ko...mà cứ có cảm giác sau lưng thầy cứ hiện lên 4 chữ to đùng đoàng, liên tục lắc la lắc lư...lắc la lắc lư...

Tôi ‘mún’ ngủ nữa...

Tôi ‘mún’ ngủ nữa...

Sặc...

Vậy là đúng 4h 15’ sáng, chiếc xe trường Noble đã lạng lẹ chạy ra khỏi cánh cổng phủ đầy tuyết trắng xóa của trường, ‘rùi’ lao đi vun vút trên đường phố yên tĩnh...

Ngồi trên xe, nó ngáp ngán ngáp dài đến rách cả miệng!

Ủm... mi mắt sụp xuống...cụp xuống...cụp xuống...

Bốp!!!

Oái...Là tiếng gì vậy? Nó giật bản mình, ban nãy mắt nó còn nặng như đeo chì thế mà giờ đã trợn tròn như áo ộp. Cô Nhã đập mạnh hai tay xuống ghế, chỉ cần một chưởng đủ để dọn gọn bọn ‘sầu ngủ’ này, khiến mọi người mặt ai cũng tỉnh như sáo.

“Chắc, lâu lắm ‘rùi’ mới có trận tuyết lớn như ‘hum’ qua,...xe trên đường chỉ có lác đác vài chiếc...” Nãy giờ chỉ có cô Nhã là tỉnh nhất, cứ lải nhải mãi ko thôi.

Làm ơn đi! Cứ như thế này thì làm sao nó có sức để thi đấu đây!

Đang cảm thấy ấm ức trong lòng thì xe tụi nó gặp đèn đỏ,... xuyên qua làn sương mờ mờ bám trên cửa xe, chợt nó thấy một chiếc xe công màu đen sì sì đậu sát bên tay trái.

Mấy đứa học sinh bắt đầu nhón nháo cả lên, thi nhau bàn tán:

“Ủa, sao chiếc xe đó nhìn giống xe của trường mình quá hen!”

“Nhìn khẩu hiệu trên xe kia, ngộ ghê chưa?”

“Giống khẩu hiệu trường Kang hoo quá...”

“Là.... ‘tôi hận em’ ”

...

Ặc, đột nhiên nó cũng cảm thấy tò mò, nó vội phóng tầm nhìn ra chiếc xe đó...

Trên xe chợt thò ra một cái đầu, một anh chàng điển trai vẫy tay chào tụi nó...đám con gái trên xe đứa nào cũng ‘xịt máu mũi’...

Chợt miệng nó há hốc, bỗng nó nhận ra cái nụ cười ‘hồ ly tinh’ ấy...

Nó cố dí sát cái mặt vào cửa kính, cố nhìn cho rõ hơn...

Đúng ‘rùi’!!! Ko ai khác chính là anh chàng bodygaurd...

Sao cậu ta lại xuất hiện ở đây??? Sao lại đi trên chiếc xe đó??? Ủm, đúng rùi, nó nhớ đã gặp cậu ta trong bộ đồng phục trường Kang hoo...

Xe họ đi chung đường với xe tụi nó... Ko lẽ....ko lẽ cậu ta cũng tham gia đấu trường ‘magic’ sao??? ...người nó bỗng dờ như cây cơ...

Xem ra nó gặp đối thủ mạnh ‘rùi’ đây...vì là cuộc thi đấu liên quan đến danh dự trường nên nó sẽ ko nhường cho cậu ta đâu...dù cho cậu ta đã từng cứu nó một mạng sống...

Hai tiếng đồng hồ sau, đúng 6h 30’...khi mặt mày của tụi nó đứa nào cũng tối sầm lại thì cũng là lúc đến được cái nơi gọi là đấu trường ‘magic’...

“Haizzz...đến ‘rùi’ sao? Lạ chúa!”

“Trời ơi!! Mệt quá!!”

“Đói bụng quá!!”

...

Vừa bước xuống xe, đứa nào đứa nấy rên rỉ thấy thương ‘lun’...Còn nó trông cũng thảm đấu kém, người bơ phờ ‘lét’ đi tìm cái chỗ rửa mặt...ko biết trên xe nó đã nôn mửa mấy lần nữa, nguyên nhân chính là do tay lái ‘lụa’ của thầy Vinh cộng thêm đường đi cứ lượn quanh co khúc khúc dài, tụi nó ko chết cũng cảm ơn thượng đế lắm ‘rùi’...

“Mỹ Lan, chờ tụi này với!” Tử Ân và Tổ Tổ chạy xồng xộc theo sau nó.

“Hai bà nhanh lên đi, 30 phút sau khai mạc ‘rùi’...”

“Từ từ, để tụi này kịp thở cái coi, thi đấu y như chạy giặc ấy”

...

Tùng...tùng...tùng...tùng...

Khi ba đứa tụi nó vừa bước ra khỏi cái toa lét thì tiếng trống ba phía khán đài đã vang lên, báo hiệu ‘giờ lành’ đã đến. Những chiếc xe đoàn của nhiều trường khác nhau trên toàn quốc đều tụ họp tại đây, bây giờ bãi đậu xe đã chật kín...Những học sinh thi nhau ủa vào sân lễ.

Nó để ý thấy đoàn trường Kang hoo cũng vừa bước vào trong, tất cả học sinh xếp hàng ngay ngắn theo hiệu lệnh của người chỉ huy.

“Này Văn, trường mình đứng ở vị trí nào dzậy?”

“Tôi mới vừa bốc thăm xong, là vị trí số 3, sát bên cánh phải sân khấu, mọi người nhìn về hướng này.”

Nó nghe mang máng một giọng học sinh nam trong đám trường Kang hoo hỏi người chỉ huy...và người trả lời ko ai khác, chính là anh chàng bodygaurd... cậu ta đang chỉ tay về phía này, nơi trường tụi nó đang đứng...trường tụi nó đứng ở vị trí số 2...

Hoảng hồn nó bắt gặp ánh mắt cậu ta kèm theo đó là nụ cười thật quyến rũ làm tim nó nhém xú đập lộn nhịp...

Nó cũng nhìn lại cậu ta cười đáp lễ...nụ cười của nó cũng có sức cuốn hút đấu kém, đám con trai trường Kang hoo mắt đứa nào đứa nấy sáng như sao...hơ hơ hơ!!!

Họ đang tiến lại gần tụi nó, xếp hàng ngay ngắn sát bên cạnh, anh chàng bodygaurd ra hiệu cho cả đám ngồi xuống, xong cậu ta trở về vị trí đầu hàng...ngồi xuống cạnh nó...vì nó cũng là người chỉ huy của đoàn trường Noble...

Nó then thùng nhìn cậu ta, ko hiểu sao nó lại là người bắt chuyện trước:

“Chào, thật trùng hợp nhỉ? Trường cậu lại bốc thăm số kế bên trường tôi mới ghê...ha ha ha ha”

“Tôi ko tin là trùng hợp đâu...tôi chỉ tin vào nhân duyên ‘thui’...”

Hả??? Cậu ta nói chuyện khó hiểu thật...

Năm nay là năm học sinh được chọn tham gia đông nhất, có 20 trường VIP toàn quốc đến tham dự mà mỗi trường có đến 20 học sinh...tính ra năm nay sẽ có 400 học sinh tham gia thi đấu...lại toàn những dân ‘super pro’ nữa mới ghê chứ!!! Trong khi đó những năm về trước chỉ có khoảng 200 học sinh ‘thui’...năm nay quả là con số đáng nể...

Nói đến đấu trường ‘magic’, thực ra nó cũng giống như những cuộc thi đấu bình thường khác...chỉ có một điều khác biệt là nó ko diễn ra trên sân khấu mà lại diễn ra trong một phòng ốc đặc biệt được ban tổ chức chuẩn bị sẵn, được gọi là ‘phòng ma thuật’.

Những ai yếu bóng vía thì đừng hòng có vé vượt qua được mê trận trong đó, một trận đồ hết sức phức tạp, mờ mờ ảo ảo, lúc ẩn lúc hiện, y như bóng ma dzậy...nó đòi hỏi người thi đấu phải hết sức bình tĩnh, tập trung cao độ quan sát những chi tiết dù rất nhỏ nhưng lại là ‘manh mối quan trọng’ để giải được đề bài ẩn trong ‘phòng ma thuật’...và cũng cần tài suy luận cộng thêm trí thông minh siêu phàm mới có thể phá được mê trận...Cuộc thi đấu ko quan niệm về thời gian, miễn sao ai là người lấy được chìa khóa mở ra được cánh cổng thoát ra ngoài trước là người đó thắng...

Tại đấu trường...

“... Chào mừng các bạn đến với tỉnh thành Kuran, nơi sẽ diễn ra đấu trường ‘magic’ năm nay...”

Hoan hô!!! Hoan hô!!!....

Rào...rào...

Sau lời phát biểu của MC...cả sân vận động rầm lên những tràng vỗ tay nhiệt liệt nhất...

“Sau đây, tôi xin trân trọng thông báo buổi lễ khai mạc đấu trường ‘magic’ chính thức bắt đầu...”

ĐỪNG!!!

MC vừa dứt lời, tiếng súng nổ trời giáng đã vang lên...sau đó là hàng ngàn bong bóng từ mọi phía khán đài được thả bay lên tận trời xanh... mọi người lại vỗ tay chào mừng lần nữa...

Hoan hô!!! Hoan hô!!!....

Bis bis!!!

...

Đợi cho những tràng vỗ tay lác đác dần, MC mới tiếp tục:

“Thưa các bạn, bây giờ tôi xin giới thiệu thể lệ thi đấu năm nay như sau...Tất cả những thí sinh sẽ được chọn ngẫu nhiên theo từng nhóm, mỗi nhóm có 10 bạn, vậy là chúng ta sẽ có 40 nhóm được chọn...”

“Sau đó, từng nhóm một sẽ được hướng dẫn vào ‘phòng ma thuật’- nơi sẽ diễn ra bài thi của các bạn, sẽ có 40 phòng tương ứng với số thứ tự của nhóm...Ban tổ chức sẽ chọn ra 1 nhóm tiêu biểu phá được thể trận nhanh nhất...đó là vòng 1”

“Vòng 2, 10 bạn đó sẽ được thi đấu riêng lẻ...đương nhiên vẫn là trong 1 phòng VIP – còn khó hơn cả ‘phòng ma thuật’,...”

“Kết thúc vòng 2, giải thưởng theo cấp bậc sẽ được trao cho 3 người xuất sắc nhất...”

Cả sân vận động cùng nín thở theo từng lời của MC, 1 phút sau đó, tất cả lại nhốn nháo như cái chợ vỡ...

“Sao lại thế? Năm nay thi đấu tập thể sao?”

“Tôi tưởng solo chứ”

“Có thể sẽ cặp với nhiều lớp khác đây”

“ ... ”

“Thưa các bạn, để ko làm các bạn phải đợi lâu, ban tổ chức sẽ chọn ngẫu nhiên 40 nhóm ngay bây giờ...những bạn có tên sau đây xin mời tiến về phía đấu trường bên phải...nơi bài thi đấu đang chờ các bạn...”

....HỒI HỘP...

Thình thịch....thình thịch...năm nay quả là ác thật, lại có đến 2 vòng thi đấu...mà cũng đúng, ai biểu học sinh tham gia đông như kiến thế này cơ chứ!!!

Ko biết nó sẽ chung nhóm với ai đây???

“Nhóm 1: xin mời bạn Kỳ Thiên Mộc trường Kang hoo, bạn Lăng Bá Chi, Hải Tiểu Mi trường ‘Noble’, bạn La Chí Bảo trường ‘Bá Vương’,.v.v...”

“Nhóm 2: xin mời bạn Đào Trung Vẹn trường ‘Star’, bạn Nhất Ảnh, bạn Huyền Tố Mai trường ‘Moonknight’, bạn Hồng Quốc Vinh trường Noble .v.v....”

....

“Nhóm 39: xin mời bạn Tống Diễn trường Kang hoo, Lâm Bối Bối, La Tăng La trường ‘Sung san’, bạn Hàn Tuyết Nhi trường ‘Star’.v.v...và cuối cùng là hai bạn Ái Tử Ân và La Tổ Tổ trường Noble...”

Trời ơi!!! Ko ngờ hai bà bạn của nó lại chung nhóm với nhau, sao tụi nó hên quá dzậy??? Nhìn lại hàng ngũ trường của nó, ai nấy đều vào thi đấu hết ‘rùi’, chỉ còn có mình nó là lẻ loi...

“Và 10 bạn còn lại sẽ là nhóm 40, xin mời các bạn vào phòng...”

Nó thở một hơi dài ‘rùi’ lôi cái thân xác uể oải đi vào phòng

“Cố lên nhé!”

Trong khi nó đang tiến thẳng đến ‘phòng ma thuật’ ‘cúi’ cùng thì một bàn tay ấm áp đặt vào vai nó, nó ngạc nhiên quay đầu lại nhìn, chính là bodygaurd...

“Cậu...chung nhóm...sao???”

“Chính xác...cậu có nghĩ là trùng hợp nữa ko?” Cậu ta bình tĩnh đến lạ lùng, ko một chút gì tỏ ra lo lắng.

“Không...Bây giờ thì tôi tin là chúng ta có duyên ‘rùi’ đây!” Nó nở nụ cười tươi với cậu ta...

Cả hai cùng bước vào bên trong căn ‘phòng ma thuật’...nó ko thấy sợ chút nào cả...bởi nó nghĩ rằng nó đã có một bodygaurd luôn theo sát bên mình...

RẦM!!!

Oái...Má ơi!!!

Cánh cửa sắt bên ngoài đã được đóng lại...làm nó giật nảy mình...Tim ‘mún’ lọt ra ngoài dzậy...

Nam mô a di đà phật...bình tĩnh...bình tĩnh lại nào, chưa vào bên trong đã hoảng thế này còn ra thể thống gì nữa...Nam mô...phật tổ phù hộ cho con vượt qua một cách suông sẻ, đừng có nhát ma con nhak...

Nhóm của nó từ từ bước vào bên trong...từ từ...từ từ...nó bắt đầu quan sát ‘hiện trường’...

Không gian bên trong yên ắng một cách đáng sợ...Cách bố trí căn phòng cũng thật giống với tên gọi của nó, ‘phòng ma thuật’...

Ngoài ánh sáng đỏ đen nhỏ li ti soi rọi mập mờ xung quanh căn phòng, tụi nó ko thể nào nhìn thấy một vật gì...ko thấy bức tường căn phòng nằm ở đâu...ko biết căn phòng này rộng cỡ nào chỉ biết là con đường phía trước còn dài tằn tằn...và tụi nó phải tiến thẳng...

Á Á Á Á Á Á

Oái...chuyện gì thế? Có ai đó vừa hét lên...

Trong phòng bây giờ ko còn ánh sáng nào cả...dù là rất nhỏ cũng ko có...xung quanh tụi nó toàn là màn đêm đen kịt...ko lẽ lại cúp điện vào lúc này sao trời! Ban tổ chức làm ăn kì cục dzậy???

“Trời ơi!! Có ai ở đó ko?”

...Ko ai trả lời nó...

“Có chuyện gì dzậy? Ai đó lên tiếng đi chứ!” Nó lấy hai tay quờ quạng trong đêm, hy vọng sẽ tìm được người nào đó...

Nhưng ko....ko có ai cả...đáp lại nó vẫn là sự im lặng đáng sợ...

Hu hu hu hu hu....Ko thấy đường...ko thấy gì hết...làm sao dzậy??? Mọi người đi đâu ‘rùi’...???

Phập...

Chợt một bàn tay ‘ma’ nắm chặt tay nó...trời ơi!!! Nó ‘mún’ đứng tim, nó chuẩn bị hét lên thì một bàn tay khác bùm chặt miệng nó lại, sau đó là một làn hơi nhẹ phả vào tai nó:

“Yên nào, Mỹ Lan...Là tôi đây...”

“Là cậu sao? Bodygaurd...”

“Đúng! Tôi đây...”

Nó vội lấy lại bình tĩnh, tim vẫn còn đập mạnh...cậu ta buông nó ra...

“Có chuyện gì dzậy? Hồi nãy tôi nghe...”

“Hu hu hu hu hu....đó là tiếng của Phan Kim My...cậu ấy biến mất ‘rùi’ ” . Chợt tiếng khóc một đứa con gái gần đó vang lên nức nở...phá ngang câu hỏi của nó.

Ánh sáng mờ ảo đỏ đen dần dần xuất hiện...

Nó quay lại phía vang lên tiếng khóc...đó là Vũ Thiên Di của trường ‘Star’...

Cả đám phía sau nó, mặt ai cũng tối sầm lại, thực chất là đã xảy ra chuyện gì?

“Cậu ấy bị làm sao thế?”

“Hức...hu hu..Lúc nãy tôi và cậu ấy đi cạnh nhau, ‘rùi’ ko hiểu tại sao tự dưng...hức...tôi ko biết phải nói sao nữa”

“Cậu bình tĩnh lại đi, cậu thấy cái gì?”

“Cậu ấy bị ai đó bắt đi...cậu ấy bị treo ngược lên trên kia kia...” Nói đoạn, cô gái lấy tay chỉ lên trần nhà. “Tôi cố gắng kéo cậu ấy xuống...nhưng ko được...cậu ấy biến mất trên đó ‘rùi’...”

Trời ơi!!! Ko lẽ trong phòng này có ma thật sao??? Ý mà cũng ko đúng, sao có chuyện ma bắt người thế này??? T.T Ôi, vậy là nhóm tụi nó bây giờ chỉ còn có 9 người, ko biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đây? Trong khi nó vẫn chưa tìm ra được cái gì khả nghi liên quan đến bài toán ẩn trong đây cả và cũng ko biết chìa khóa mở cửa ở đâu...

Phải tập trung cao độ...phải bình tĩnh, ...bình tĩnh...đây là yếu tố cần thiết trong lúc này...

“Cậu đã nghĩ ra được đề bài chưa?” Anh chàng bodygaurd nhìn nó cười nhẹ.

“Chưa...còn cậu?”

“Điều đó quá rõ ràng...họ đã ra đề ‘rùi’ đấy!”

“Là gì?” Nó hồi hộp.

“Chính là...Phan Kim My”

“SAO???”

Lần này ko phải có một mình nó hét lên mà là cả đám còn lại...Ai nấy đều lấy tay bịt chặt miệng ...

“Ý cậu là...”

“Có phải chúng ta sẽ đi cứu cậu ấy ko??? ” Một nam sinh đứng bên tay trái của nó lên tiếng, anh chàng này là Mã Quốc Anh...thuộc trường ‘Moonknight’

“Trước mắt là dzậy.” Bodygaurd gật đầu chán nản.

Cậu nhìn lên trần nhà, ánh mắt buồn sâu thẳm ẩn sau cặp kính dày...cậu nói:

“Việc chúng ta cần làm là tiếp tục đi tiếp về phía trước,...và mọi người phải chú ý quan sát xung quanh căn phòng, phải hết sức cẩn thận...vì nếu như tôi dự đoán ko lầm thì...chắc chắn một trong chúng ta sẽ có người biến mất tiếp theo”

....

Phặc...phặc...

Lời phán đoán của cậu ta như hàng ngàn mũi tên bắn thẳng vào người nó, nó cảm thấy toàn thân như tê liệt hoàn toàn,...

O.O Nếu như dự đoán của cậu ta đúng...Nếu như người tiếp theo sẽ là nó....thì sao??? Ôi má ơi!!! Hàng loạt thước phim kinh dị cứ hiện lên trước mắt nó... Nó thật sự ko dám nghĩ đến nữa....

Dzậy là bỏ lại sau lưng một người bạn, 9 đứa tụi nó tiếp tục cuộc hành trình...

Đi sâu vào bên trong, căn phòng vẫn cứ như thế, giống y như lúc tụi nó mới vừa bước vào, chỉ có ánh đèn đỏ đen mập mờ dẫn lối...còn xung quanh ko một vật gì khả nghi...

10 phút trôi qua, nó ngán ngẩm, chân đã rụng rời đến nơi mà vẫn ko phát hiện ra được thứ gì...mà căn phòng này lại cứ như một mê cung ấy, tụi nó cứ luẩn quẩn mãi...ko phân biệt được tụi nó đã đi đến đâu, ko thấy đích đến,...cũng ko biết khi nào thì cái ‘bẫy’ thứ hai xuất hiện...

“Ê, mọi người nhìn này...”. Bỗng giọng một đứa trong đám hét lên ...dường như cậu ta đã phát hiện ra thứ gì đó.

“Cái gì thế?”

“Đó là...”

Khi cả đám xoay đầu lại...nhìn theo hướng chỉ của cậu ta – anh chàng Trần Thái Bảo đến từ trường ‘Sung san’...thì dường như tất cả đều cứng họng...ko ai thốt lên được từ nào ngoài việc cứ chăm chăm nhìn vào thứ đó...

Một khung ảnh bay lơ lửng trên không trung,...và điều khiến tụi nó ngạc nhiên hơn cả là người con gái trong bức ảnh đó...với bộ đồng phục của trường ‘Star’...cô ta bị trói chặt cả chân lẫn tay trên một chiếc ghế mây...dù mái tóc xuống dài ấy đã che gần hết khuôn mặt nhưng tụi nó vẫn có thể nhận ra...người con gái đó ko ai khác...chính là Vũ Thiên Di...

“Ừm...”

Nó cố gắng bịt chặt miệng lại, ko thôi nó sẽ hét toáng lên mất...vì nó cũng vừa mới phát hiện ra một điều kinh khủng...trong nhóm của tụi nó chỉ còn lại 8 người...Vũ Thiên Di đã biến mất từ lúc nào cũng ko hề hay biết...

Mặt ai nấy đều tối sầm lại như cái ánh đèn trong phòng...tất cả đều hiện lên hai chữ ‘sợ hãi’...

...ngoại trừ một người...

Bodygaurd thản nhiên đi đến chỗ khung ảnh đang bay lơ lửng...cậu ta với tay chụp lấy nó dễ như chơi...xong cậu ta mỉm cười...nụ cười đó làm cho cả đám còn lại cảm thấy lạnh sống lưng...

“Đây là manh mối đầu tiên...”

Vậy là ‘lời dự đoán’ của cậu ta ban nãy đã đúng...nhưng dự cảm của nó lại sai...người tiếp theo lại là Vũ Thiên Di...

...

Một lúc lâu ko thấy ai trả lời...cậu ta lại nói tiếp, ra hiệu cho cả đám tiến lại gần:

“Mọi người ko cần sợ hãi như dzậy...chúng ta cùng nhau quan sát thử xem trong bức ảnh này có gì nào...”

“Có gì là có gì...?”

Cậu bạn Trần Thái Bảo hiện giờ run như cây sậy...tay hắn cứ bám víu vào người nó...làm người nó cũng run theo...

Sặc..con trai nam tử hán đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất...thế mà lại sợ một bức ảnh cón con như dzậy sao???...

Nó hất mạnh tay cậu ta ra ‘rùi’ ‘hiên ngang’ tiến đến chỗ bodygaurd,...

“Đưa đây tôi xem”

“Hay lắm”

Cậu ta đặt ngay khung ảnh nặng trĩu lên tay nó,...nhìn từ xa nó đâu ngờ cái thứ này lại nặng đến thế...ko hiểu sao nó lại có thể bay lơ lửng được trên không trung...sốc thật.

“Còn các cậu cũng lại đây đi...hay các cậu đợi tôi dâng lên cho xem hử?” Nó bực mình quay lại nhìn chòng chọc cái đám ‘thỏ đế’ kia.

Cả đám nhìn nhau hồi lâu ‘rùi’ quyết định tham gia vào ‘cuộc hành trình’ điều tra mọi ngõ ngách của bức ảnh...Yeah! ‘Cúi’ cùng ta đây cũng có dịp trở tài thăm tử...xem tài suy luận tài ba của ngọc nữ Noble đây!

Tụi nó để khung ảnh chính giữa căn phòng...và ngồi xung quanh quan sát...

Vừa dán mắt vào là tụi nó đụng ngay khuôn mặt của Vũ Thiên Di đang gập gù trên chiếc ghế mây...sao mà thấy ớn kinh khủng dzậy trời?... Giống mấy tấm poster quảng cáo ấy bộ phim ma kinh dị quá!!! Chỉ thiếu một chi tiết là ko có máu xung quanh căn phòng ‘thui’...

Ukm...đúng ‘rùi’...”căn phòng”...Quan sát ‘căn phòng’ này thật lạ làm sao???

Nó giống như mấy cái ‘mật thất’ thường xuất hiện trong những bộ phim kiếm hiệp ấy...Bức tường làm bằng loại đá gì rất điệu nghệ...có màu xanh ngọc bích, cả căn phòng đều phát quang, tạo nên sự nổi bật chính giữa căn phòng là một người con gái đang ngồi dựa trên chiếc ghế mây...

10 phút trôi qua....

“Tôi ko thấy có gì đặc biệt hết.” Một nữ sinh của trường ‘Queenteen’, Kỷ Ngọc Quỳnh phát biểu.

“Tôi cũng dzậy...căn phòng này ngoài bức tường ba phía ra, ko có một vật gì đáng để ý hết...”

“Bớ tay ‘lun’, đề gì khó thấy ghê!! Chắc nhóm mình bỏ cuộc đi là vừa...”

Bình...bình...bình....

Đang suy nghĩ miên man thì nó nghe như có búa bổ vào đầu...Hai tên Mã Quốc Anh và Trần Thái Bảo vừa nói là ‘sẽ bỏ cuộc’ ư??? Nó có nghe lắm ko dzậy??? Trong lúc đầu sôi lửa bỏng thế này mà tụi bây lại có thể nói ra những lời như thế sao? Chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa....tụi bây ‘mún’ đi thì cứ đi đi...nhưng đừng có liên lụy đến người khác.

Trong lòng nó hừng hực khí thế, ‘mún’ tổng cổ cái bọn ‘thỏ đế’ này đi ngay cho khuất mắt...nhưng khổ nỗi nó lại ko thể nói những lời chân thật này...vì nội quy thi đấu ko cho phép hoạt động riêng lẻ...do vậy...nó ráng kiềm chế cơn giận dữ mà trấn áp bọn kia một cách nhẹ nhàng nhất có thể:

“Các cậu bình tĩnh...chúng ta quan sát kỹ một chút đi...nhất định là có cái gì đó mà chúng ta ‘mún’ biết...ví dụ như đường thông vô căn phòng này chẳng hạn...”

Hừm...có lẽ như lời khuyên của nó đã có tác dụng, bọn kia gật gù nghe theo sau đó lại dán mắt vào bức ảnh...hồ hô!!! Đúng là lời nói vàng ngọc của công chúa Mỹ Lan...

Mà nói đến cái bức ảnh này cũng kinh dị thật...ko tìm được chi tiết gì hết...chắc nó phải liên tưởng phong phú một chút...và phải đặt ra những câu hỏi vô cùng vô lí...có khi may mắn sẽ mỉm cười với tụi nó.

“A...Có ‘rùi’...tôi thấy ‘rùi’...”

Bỗng tiếng hét thất thanh của anh chàng bodygaurd kéo nó về với hiện thực...nãy giờ nó cứ liên tưởng đến mấy bộ phim ma, kinh dị xen lẫn với kiếm hiệp...=.=...

“Cậu thấy cái gì?”

“Đường hầm bí mật”

“Sao???”

Cả đám đồng loạt kêu lên ngạc nhiên...ngạc nhiên nhất là nó đây, ko ngờ tên này lại tìm ra đáp án nhanh như dzậy...trong khi đó nó nhém xiu cũng ‘bó chân’ ‘lun’ hướng hồ chỉ hai tên kia đòi ‘bó tay’...O.O

“Nó ở đâu dzậy?”

“Trong bức ảnh chứ đâu?”

“Nhưng tụi này có thấy gì đâu?” Trần Thái Bảo chối cãi.

“Quan sát kỹ sẽ thấy ‘thui’...ngay chỗ này đây!!!”

Bodygaurd vừa nói vừa chỉ tay vào chỗ ‘tuyệt kín’ trong bức ảnh...Nhưng mà...cậu ta đang chỉ cái gì dzậy? Tay cứ run giật giật...tụi nó ko xác định được là ở đâu...còn mặt cậu ta sao đỏ thế? Hay là chỉ tại ánh đèn đỏ đen trong phòng...

“Cậu chỉ đàng hoàng coi...làm gì mà ấp a ấp úng dzậy?”

“À...tại vì...‘thui’ các cậu tự xem đi”

Ặc, tên này khó hiểu thật...ko chỉ làm sao tụi nó biết ở đâu mà xem...có gì khó nói chẳng...???

“Nhưng ở đâu mới được?” Kỹ Ngọc Quỳnh phát hoảng.

“Ở ngay...cổ cậu ấy đấy...xuống xuống phía dưới một chút...có dòng chữ đó”

Thật nghi ngờ...tụi nó ‘cúi’ xuống sát cái bức ảnh...nhìn vào chỗ cậu ta nói...và đúng như dzậy...trên ngực của Vũ Thiên Di có dòng chữ nhỏ li ti...

“Trái – Phải – Bay – Body – E “

Trời ơi!!! Là ở đó sao...??? Nãy giờ tụi nó cứ quan sát mọi ngõ ngách trong căn phòng, để ý đến từng chi tiết, ‘rùi’ liên tưởng đến đủ thứ phim...ai dè căn phòng chả liên quan gì đến ‘thứ’ mà tụi nó ‘mún’ tìm cả...

Đúng là ‘bí mật’ ‘lun’ cất giấu ở những chỗ ‘tuyệt kín’ thế này đây...Thảo nào trông mặt cậu ta đỏ hừng hực như thanh đồng vừa được đun nóng trong lò ra dzậy... Nó phải công nhận cậu ta để ý kỹ thật...ko bỏ sót chỗ nào...hix...

“Cậu thật là...có dzậy cũng ko dám chỉ...” Trần Thái Bảo và Mã Quốc Anh lắc đầu thông cảm.

Trong khi đó Kỹ Ngọc Quỳnh, Lưu Phi Phi, Hoắc Như Yển, Trương Tiểu Vi, Lạc Tú và cả nó đều thấy ngại ngại...mắt đứa nào đứa nấy đều nhìn hai tên kia bằng ánh mắt 10 viên đạn...làm chúng cảm mồm lại ngay tức khắc...

Chưa được nửa giây sau....nó quay lại nhìn bodygaurd... sao mặt cậu ấy đỏ au giống y như tên Kim Huyền Ảnh trong bệnh viện thế nhỉ?, ngộ vô cùng ngộ...nghĩ đến lại thấy mắc cười...Hồ hô hô!!!

Ủa??? Mà sao tự nhiên nó lại nhớ hần dzậy trời>.<...tên kim=" huyền=" ảnh=" kia...mi=" 'cút'=" khỏi=" đầu=" ta=" ngay=" tức=" khắc...mi=" định=" phá=" cuộc=" thi=" đấu=" của=" ta=" sao???" ta=" phải=" tập=" trung=" cho=" việc=" khác,=" ko=" rãnh=" rồi=" mà=" nghĩ=" đến=" mi=" đầu...hừm!!!=" bực=" mình=" thật...tụi=" nó=" đứng=" dzậy...và=" bắt=" đầu=" lần=" mò=" cái=" gọi=" là:=" "=" trái=" -==" phải=" -==" bay=" -==" body=" ">

Bộp... bộp...bộp...

Từng tiếng bước chân chậm chạp vang lên trong không gian yên ắng của căn phòng...

Nhóm 8 người tụi nó vẫn điềm tĩnh quan sát mọi thứ xung quanh, một là tìm cho ra lối rẽ...như theo lời gợi ý “Trái – Phải” của bức ảnh...hai là đề phòng bất trắc...bởi tụi nó đã biết quá rõ cái đề bài ẩn trong ‘phòng ma thuật’, đó là theo mô típ ‘mất dần các thành viên’...và...tiếp theo sẽ là ai đây?...Mọi người ai cũng hồi hộp...lo lắng...

“Các cậu nhìn kia, đằng kia có ánh sáng...đó là gì thế?”

Hả? Đâu? Ánh sáng nào đâu?

Nó chưa kịp nhìn thấy nơi nào đâu thì cả đám kia đã chạy ủa ra phía trước...theo tiếng gọi của Kỷ Ngọc Quỳnh...

“Này, chờ tôi với!”

Ặc, tụi này ăn cái giống gì mà chạy nhanh dữ dzậy? Mới đây, nó đã ko thấy bóng dáng đứa nào...họ đã bị ánh đèn đỏ đen trong phòng che kín hết...

Nó chạy theo sau một đút cả hơi...

Hộc...hộc...

“Sao ‘rùi’, cậu ổn chứ?”

“Hả? ưkm...Ko sao...hì hì...”

Ôi, người bạn ‘lun’ kề vai sát cánh bên nó vẫn chỉ có mình anh chàng này ‘thui’...hix...

Á Á Á Á á á á á á á á ...

Bất thần một tiếng hét rầm trời vang lên ở phía trước...

“Thôi chết! Có chuyện ‘rùi’...” Bỗng mặt cậu ta biến sắc.

“Sao?”

“Tụi mình chạy lại đó nhanh lên!”

“Ừkm...”

Ko kịp suy nghĩ gì nhiều, hai đứa tụi nó vội lao về trước với vận tốc nhanh nhất...

Nhưng...Oái chết!!! Phía trước có một cái hố phát quang...

Trời ơi!!! Làm sao đây??? Do tụi nó chạy nhanh quá nên ko kịp thắng phanh...kết quả là...

Á Á Á Á Á á á á á á á...

Một tiếng hét nữa cũng dữ dội ko kém lại vang lên trong căn phòng...hai đứa tụi nó tiếp đất nghe một cái ‘bịch’...

Hu hu hu hu...má ơi!!! Có nhầm ko dzậy??? Trong căn phòng này đào đâu ra một cái hố bự tổ chẳng như thế chứ???...Hu hu hu hu...

Nó mở mắt ra...dụi dụi...

Chói mắt quá!!! Ánh sáng trắng phản chiếu từ mọi góc ngách trong ‘căn phòng mới’...đẹp hơn...sang trọng hơn...sáng sủa hơn...ko còn u tối như ánh đèn đỏ đen ngoài đó nữa...

Và ‘rùi’ nó ngạc nhiên hết sức với câu hỏi...Đây là nơi quái quỷ nào nữa??? Một căn phòng được xây ở dưới lòng đất sao???... Căn phòng rộng thênh thang nhưng lại ko có một vật dụng gì...

“Trời ơi!!! Cậu ăn cái gì mà nặng dữ dzậy?.....Tôi sắp ko chịu nổi ‘rùi’ đây này!!!”. Trong lúc nó đang ‘chiêm ngưỡng’ cái nơi mới mẻ này thì một giọng nói khó nghe vang lên.

Mà sao??? Nó có nghe lầm ko?...Ai nặng...nó nặng hồi nào? Chỉ có 46kg ‘thui’ chứ mấy!....

Nó âm ỨC quay phắc lại nơi phát ra tiếng nói...oh my god! Thật ko thể nào tin nổi...nãy giờ nó đang ngồi đề lên người của cậu ta...hèn gì một cú té trời giáng như thế mà nó lại ko có cảm giác đau tẹo nào...hix...có lỗi với cậu quá!!!

Nghĩ đoạn nó vội đứng dậy ngay...bây giờ đến lượt mặt nó đỏ ửng lên như quả cà chua chín ‘rùi’ đây này...

“Thật là...cậu tuổi con heo phải ko?” Cậu ta càu nhàu.

“Gì chứ!!! Bộ cậu ko phải con heo sao...xì...”

“Thui được ‘rùi’...ko tranh luận với cậu nữa”

“Ai thèm tranh với cậu”

“ ... ”

Bực mình thật, vô duyên vô cớ bị gọi là ‘heo’...trời ơi!!! Mất mặt quá đi....

1 phút sau trận cãi vã...

“Có ai ở đây ko?”

“ ... ”

“Mọi người đâu hết ‘rùi’??? ”

“ ... ”

Vẫn ko có ai trả lời tụi nó...đột nhiên nó cảm thấy lạnh lạnh trong người...ko lẽ ở đây có mở máy lạnh sao?...Hay là tại nó sắp linh cảm điều gì chẳng lành?

“Bọn họ chắc cũng vừa té xuống đây ‘thui’....sao giờ ko thấy ai hết dzậy?” Nó lo lắng hỏi...hai tay cứ nắm chặt vào nhau.

Còn cậu ta thì nhìn dáo dạt trong ‘căn phòng mới’, ‘rùi’ phán một câu: “ Thật kì lạ...”

Ha ha ha ha ha ha ha ha...

Chợt một giọng cười quái đản vang lên trong căn phòng mới...

“Là ai thế?”

“Ko biết...”

Là giọng của ai sao nghe ghê quá...ko giống nam cũng ko giống nữ...có lẽ tên này đã thu âm chỉnh sửa lại giọng của hần...nghe nó cứ ẻo ẻo sao sao ấy...kinh quá đi mất!!!

Ko hiểu sao nó lại nấp phía sau lưng cậu ấy, hai tay vịn hờ người cậu ấy...chắc nó sợ tên quái nhân đó sẽ xuất hiện bất thần....và ‘rùi’ tìm nó đập nhanh dữ dội...thình thịch...thình thịch...

“Xin chào hai người bạn nhỏ...hai bạn làm tôi chờ lâu đấy!!!”

Giọng nói đó vẫn vang lên trong căn phòng nhưng người lại ko thấy đâu,...Ôi má ơi!!!

“Các bạn có biết đây là đâu ko?”

...Im lặng... càng lúc dây thần kinh của tụi nó càng căng như sợi dây đàn...

“Nếu tôi nói đây là nơi tử thần đang đợi hai bạn, điều đó có nghĩa là gì nào?”

“ ... ”

“Hai bạn hãy tự mình mở cánh cửa phía sau ...tức khắc sẽ rõ...”

“ ... ”

“và tôi sẽ đợi hai bạn trong ‘death maze’...hãy cẩn trọng!!”

Ack ack...Death maze là cái quái gì thế??? Hãy cẩn trọng...Ặc...

Thật khủng khiếp...Ko hiểu sao người nó cứ run lên bần bật theo từng lời của hắc ta,...sợ quá!!! Nó sợ...

Nhưng ...trong chốc lát, sự run sợ đó liền bay đi đâu mất...bởi nó chợt nhận ra rằng khe khẽ bên tai là một giọng nói khác đầy ấm áp ‘iu’ thương...

“Cậu hãy nắm chặt lấy tay tôi...tôi sẽ ko để cậu biến mất ‘lần nữa’,...lần này hãy để tôi bảo vệ cậu...”

Nói ‘rùi’ hai tay tụi nó nắm chặt lấy nhau...mở ra một cánh cửa và tiến đến một nơi gọi là ‘death maze’...

Lần này hãy để tôi bảo vệ em...đừng buông tay tôi ra trước khi tôi buông tay em ra...

Lần này hãy để tôi bảo vệ em...đừng buông tay tôi ra trước khi tôi buông tay em ra...

Đó là câu nói của cậu bé ấy...

Kể từ giây phút đầu tiên, nó nghĩ mình đã tìm được mảnh ghép mang tên ‘iu’ thương trong trái tim bé nhỏ của nó...nhưng...thực tế...ko phải vậy...

10 năm trước...

Cuộc gặp gỡ tình cờ...tại công viên Bilica...

Tự nhiên có người tìm đến...với nó, đang ngồi thui thủi một mình trong đêm...

“Em đang làm gì thế?...Vào giờ này???...”

“ ... ”

“Đi một mình nguy hiểm lắm đấy!!!”

“ ... ”

Nó ngạc nhiên khi phát hiện có người đang đứng trước mặt mình...một cậu bé chạc bằng tuổi nó với mái tóc đen ngắn óng ánh ...đang mặc chiếc áo thun đen và quần jeans có vẻ bụi bặm...nhưng lại rất cuốn hút...

Nó nhìn trân trân cậu ta từ A đến Z khiến cho cậu ta bàng hoàng cả người...

“Sao dzậy?”

“À...không...”

Bỗng nó chợt tỉnh trước vẻ đẹp thiên thần ấy, luống cuống ko biết tránh ánh mắt ấy như thế nào...nó vội xoay cái đầu be bé của nó nhìn dáo dạt xung quanh công viên nhưng trong công viên lại vắng hoe....oái...bây giờ là mấy giờ ‘rùi’ nhỉ???

Hu hu hu hu...mẹ nó đã bỏ nó ‘rùi’ sao?...nó cảm thấy hai khóe mắt hơi cay cay...nó sắp khóc ‘rùi’...

Thiên thần thấy nó im lặng hồi lâu, cậu ta liền ngồi xuống đối diện với nó...lần này nó ko thể tránh nhìn vào ánh mắt thiên thần nữa...đôi mắt đẹp quá...

“Có cần tôi đưa em về nhà ko?”

“A...ko cần đâu...mẹ em chắc đang trên đường đến...”

“Dzậy àk...dzậy tôi ngồi đây đợi em về nhé!”

“...” Nó thật sự ko biết nói gì...

.....1 tiếng đồng hồ sau, mẹ nó vẫn biệt vô âm tín, nó cảm thấy mệt mỏi, người đã ngủ thiếp đi từ lúc nào ko hay...đầu nó tựa vào vai thiên thần, cảm giác khác biệt quá,.....

Sáng hôm sau, nó được thiên thần đưa về nhà an toàn...

Cuộc gặp gỡ giữa nó và thiên thần tuy ngắn ngủi nhưng lại là một hồi ức khó quên...

“Em tên gì?”

“Ưm...Mỹ Lan...còn thiên thần tên gì?”

“Ha ha ha.... đừng gọi tôi là thiên thần nữa...tôi thấy ngại lắm...”

“Dzậy cậu tên gì?”

“Tôi...à...cứ gọi là bodygaurd đi”

“Bodygaurd...”

“Đúng...là vệ sĩ đấy...tôi sẽ luôn ở bên em, bảo vệ em...giống như bây giờ dzậy nèk, ko phải em đã an toàn trở về nhà sao...”

“Ừm...thiên...à ko...bodygaurd...” Trong lúc nói nó vẫn ko rời mắt khỏi cậu ấy...dường như cậu ấy rất vui khi nghe nó gọi như thế...

“Nào...hãy nắm lấy tay tôi...”

Chợt cậu ta mở lòng bàn tay trắng nõn để nó đặt lên...và dường như nó bị thôi miên bởi nụ cười đẹp như ánh nắng ấm ấy, nó nghe thoang thoảng bên tay một lời nói dịu ngọt như mật:

“Đừng buông tay tôi ra trước khi tôi buông tay em ra...”

“...”

Trong giây phút đó tưởng chừng nó quên cả thở...

Nó có cảm giác lời nói ấy như là một lời hứa hẹn của hai đứa tụi nó. Và đương nhiên là nó đã đồng ý.

Nhưng khi tụi nó quen nhau đúng một tháng thì xảy ra chuyện...

Gia đình cậu ấy chuyển sang Mỹ, và cậu ấy cũng phải đi theo họ...và...ko thể ko thất hứa...chính cậu ấy đã buông tay nó ra trước...dù nó có khóc hết cả nước mắt thì cậu ấy cũng rời khỏi nó...sẽ ko còn một vệ sĩ nào bên cạnh nó nữa...nó đã tạm biệt cậu ấy tại nơi tụi nó đã gặp nhau lần đầu...

Nghĩ lại cho đến bây giờ đã 10 năm trôi qua, nó đã học lớp 11 ‘rùi’,...cứ tưởng mọi thứ đã được chôn vùi vào dĩ vãng...ko ngờ nó lại được nghe ‘một lời hứa tương tự như dzậy’...và lời hứa này cũng gợi cho nó nhớ ra mọi chuyện xa xưa...nó đã biết người bên cạnh nó trong lúc này là ai ‘rùi’...chính là cậu bé thiên thần ấy...chính xác là cái tên ‘bodygaurd’...

“Bodygaurd...”

Trong miên man của một mơ hồi ức xa xưa, nó chợt gọi cái tên đó lần nữa.

“Chuyện gì?”

“A...” Bỗng giọng nói dịu dàng của cậu ấy lại vang bên tai, khiến nó giật mình quay trở về với hiện tại.

“Ko có gì...mà đây là đâu dzậy?”

“Cậu đang mơ àk...tụi mình đi được một đoạn đường trong cái mê cung này ‘rùi’ ”

“ÁKKKK...là ‘death maze’ sao??? Bước vô hồi nào dzậy???...” Nãy giờ nó chả để ý gì xung quanh, người cứ ngẩn ngơ nhìn cậu ấy.

“Cậu làm sao thế?” Cậu ấy nhìn nó lo lắng.

“A...Có sao đâu...đi tiếp đi...hơ hơ hơ...”

“Đừng cười như thế! Trông ngổ lẫm!”

“Ặc...biết ‘rùi’!!!” Nó đã quên rằng tên này có lưới phòng vệ ‘nụ cười sát fan’ của nó...dù nó có đẹp như thế nào cũng ko có sức cuốn hút gì với tên này.

Dzậy là tụi nó đã lạc vô ‘death maze’, thời gian cứ dài dằng dằng mà tụi nó vẫn cứ lòng vòng, luẩn quẩn mãi một trong hai con đường ‘trái – phải’...và ‘cúi’ cùng tụi nó đã bắt gặp một cái màn hình cỡ lớn...

Mắt nó mở to hết cỡ đầy kinh ngạc, người đứng chôn chân tại chỗ...có cảm giác hơi lạnh lạnh sống lưng...

Trên màn hình là một nhóm 6 người đang bị mắc kẹt trong một bể nước...họ đang cố đập bể cái cửa kính ấy nhưng...ko được...nó có thể thấy rõ điều đó qua khuôn mặt từng người...và nhóm 6 người đó ko ai khác chính là họ...bạn đồng hành thi đấu trong nhóm nó ban nãy...

Trời ơi!!!!...Sao lại...

Xẹt...xẹt...

Đang bần thần trước cảnh tượng khiếp đảm đó thì cái màn hình đột nhiên biến mất, 6 người bọn họ cũng biến mất theo.... đây lại là một câu hỏi của cuộc thi sao???

Nó bủn rủn cả chân tay...ngồi bịch xuống đất chiêm nghiệm cái vấn đề nan giải này...Trong khi cậu ấy vẫn rất bình tĩnh, mắt cứ lảo liếc xung quanh nơi mà cái màn hình ấy vừa biến mất...sau đó là một nụ cười tươi nở trên môi, xem ra cậu ấy rất hài lòng...

“Đi thôi!”

Cậu ta ra lệnh, tay ngoắc nó đi về phía ấy...nó mệt mỏi ‘bò’ đi...trông thảm thương chưa từng thấy, nếu hai bà bạn nó mà biết chắc có nước đào hố nhảy xuống quá...chậc...

Cứ đi theo sau cậu ta trong im lặng, nó cũng tự tò mò:

“Cậu biết gì àk?”

“Chỉ đoán ‘thui’, hy vọng đúng...”

Trời ơi...có gì nói huych toẹt ra ‘lun’ đi, nó sắp điên lên ‘rùi’ đây này...Bực bội, nó lấy tay gãi gãi cái đầu...làm tóc tai rối lên như cái ổ rơm...ui da...

“ wow...tìm ra ‘rùi’...”

Đang đi tự nhiên cậu ta dừng lại làm nó nhém xiu đâm đầu vào người cậu ta...‘hum’ nay là ngày gì dzậy trời...

Trước mặt nó bây giờ là một cái hang động cực lớn...ý ko phải, bước vào bên trong thì ra là một căn phòng khác nữa...Sao đấu trường này lớn dữ dzậy nèk, ko biết tụi nó đã vào bao nhiêu là phòng...nhưng so với căn phòng này thì thật là lạ...làm sao??? Mà cũng quen quen làm sao???...

Bức tường làm bằng loại đá gì rất điệu nghệ...có màu xanh ngọc bích, cả căn phòng đều phát quang...và lại là một căn phòng trống ko...

AA...hok phải, có một cái bàn và hai chiếc ghế mây đặt đối diện...

Trời ơi...‘ghế mây’...ko lẽ đây là...

“Là căn phòng trong bức ảnh đó...”

Nó đang bần khoăn trong một tá câu hỏi...thì cậu ta đã cho nó ngay đáp án...đúng là mọi thứ đã được bố trí khác.

“Sao cậu biết đường đến...trong khi cái mê cung này đâu có nhỏ...”

“Hừm...chuyện dễ như ăn cháo...”

“Thật ra thì...đã có bản đồ sẵn,...cậu ko nhìn thấy sao?”

ẶC...nghe cậu ta trả lời mà ‘mún’ phát điên...’ý mi là sao? Ta là đồ ngốc mới ko nghĩ ra sao?’ Khói từ từ bốc lên từ chân nó lên đến đỉnh đầu...phát hỏa đến nơi ‘rùi’...

“Ko...Nói thử nghe xem...”

Cậu ta nhìn nó cười nhẹ xong cậu ta nói:

“Được, nghe cho kỹ nhé, trên bức tường lúc này có khắc:

Vuông vuông sáu mặt sáu màu, đi theo một màu, hướng chỉ nằm ở phần cuối cùng của màu đó nhưng lại lẫn trong các màu khác.”

??????

Nghe xong mặt nó bỗng hiện rõ lên hàng loạt dấu chấm hỏi to đùng...là cái gì ấy nhỉ?

Ặc...chết thật, ko lẽ nó phải lép để tên này sao...chỉ số IQ nó thấp lè tè cỡ đó sao? Giỡn chơi...

Nhìn nó im lặng hồi lâu, cậu ta thở ra một hơi dài ‘rùi’ bắt đầu bài thuyết giảng:

“Hà hà...vừa nhìn vào là thấy đáp án...Để tôi giải thích cho cậu nghe ‘lun’ hen...”

“Đầu tiên, vuông vuông sáu mặt sáu màu chúng ta sẽ liên tưởng ngay đến cục rubic...”

AAAA,,...mắt nó đột nhiên sáng lên...cắt đứt bài thuyết giảng của cậu ta

“Câu còn lại ám chỉ cách ghép thành một mặt hoàn chỉnh, phải ko???...”

Thì ra là dzậy àk...sao mà nó ko nghĩ ra sớm hơn ta...chuyện dễ dàng như thế mà lại...

Nó cuối xuống, hai tay giơ ra tưởng tượng xoay xoay cục rubic...và nó đã phát hiện ra con đường dẫn đến đây một cách dễ dàng...theo mô típ: xoay trái, xoay lên, xoay phải...có thể đưa viên ‘cúi’ cùng lắp vào chỗ trống còn lại ngay...ây da...

Thật sự thì đây vẫn chưa là câu đố khó lắm...hồ hô hô!!! Cậu ta biết đáp án ngay cũng đâu có gì lạ...xời...chuyện nhỏ...

Bộp... bộp... bộp...

Bỗng từ đâu vang lên hàng loạt tiếng vỗ tay...sau đó là một giọng nói eo éo của tên ẩn hình đó:

“Thông minh lắm!!! Cuối cùng hai bạn cũng tìm được đến đây...”

Rất bình tĩnh, anh chàng bên cạnh nó nói:

“Bây giờ chúng tôi phải làm gì nữa mới kết thúc cuộc thi.../???”

Một sự im lặng trải dài căn phòng, tiếp đó là một bàn cờ vua đột nhiên xuất hiện trên chiếc bàn ấy...

“Một trong hai sẽ ngồi trên chiếc ghế mây...chúng ta sẽ đánh cờ ‘giải trí’ nhé...”

Đánh cờ sao??? Có nhằm ko dzậy...tâm trạng như thế này còn bảo là ‘giải trí’...

Nó đang định nói trả lại hấn ta thì cậu ấy liền ra hiệu im lặng, xong cậu ta bước đến chỗ chiếc ghế mây và bắt đầu trận cờ...

“Nếu thắng chúng tôi sẽ được gì?”. Cậu ta hỏi, người vẫn bình tĩnh lạ lùng.

“Nếu thắng, 6 người bạn của các cậu sẽ được thả ra...”

Sau lời nói đó, cái màn hình cỡ lớn lúc này lại hiện lên...bên trong chứa 6 người bạn của tụi nó...

“Thời gian sẽ được tính khi giọt nước đầu tiên nhiều xuống trong màn hình...”

“Được...bắt đầu đi!”

Một tiếng đồng hồ trôi qua, nó đứng im nhìn trận cờ của họ...nhưng thực tế nhìn như thế nào cũng ko giống là có hai người đang đấu với nhau bởi chiếc ghế đối diện cậu ta vẫn trống ko...mặc dù con cờ vẫn di chuyển...

...15 phút nữa...trận cờ bắt đầu gây căng...rõ ràng tên này đấu phải tay vừa...cao thủ gặp cao thủ 'rùi'...hix...

Tuy nó ko phải là người giỏi môn này nhưng lâu lâu nó lại thọt thọt chỉ vô bàn cờ...và cũng vô tình cứu vớt cậu ta khỏi thế bí, chuyển sang nước tấn công...Nó cũng tự khâm phục tài năng của nó gớm>.

“Ê, cậu điên à? Đi nước đó mất toi con hậu...” Đang tự cười thầm bỗng nó phát hiện một nước sai trầm trọng...

“ ... ”

Cậu ta ko đáp lời nó mà cứ nhìn chăm chăm vô bàn cờ...có vẻ như đang chờ đợi điều gì đó...

Yeah!!! Và 'rùi' nó thoáng thấy nét vui mừng của cậu ta...Ngộ thật, mất con cờ mạnh nhất mà cậu ta lại mừng như thế...chạm dây chẳng??? Hay tại trình độ nó còn thấp quá ko tưởng tượng ra những 'tuyệt chiêu' tiếp theo???

“Chiếu...”

O.O Ôi trời!!! Nó vừa nghe đâu đó cái câu ăn mừng...thật ko??? Cậu ta đã xoay sở ra làm sao để dụ được tên kia vô bẫy...hi sinh con hậu nhưng lại được con vua...kể cũng đáng lắm chứ!!! Wow, cậu đúng là thiên tài!!

Bàn cờ biến mất...vậy là tụi nó thắng...dễ dzậy sao???

“Okie...màn 1 kết thúc...”

Bất thần nó nhìn lên cái màn hình cỡ lớn ấy...nãy giờ nó ko để ý rằng từng giọt nước đang nhều xuống trong đó...và họ gần như sắp chết chìm...nếu như trận cờ ko kết thúc...nó ngạc nhiên trước cái thắc mắc thật điên rồ...thực ra nó có phải là màn hình...hay là một bể nước???

Và 'rùi' nước ngừng chảy...họ đã thoát ra...bình an vô sự...ko một tí nước nào dính trên quần áo...nó thậm nghĩ một câu hỏi nữa “ Đó có phải là ảo ảnh???”

Xoẹt xoẹt...

Oái, đột nhiên cúp điện...căn phòng chợt tối thui...chưa được vài giây sau ánh sáng đã trở lại một màu xanh thẫm... Xung quanh căn phòng đã được bố trí khác...

“Chuyện gì thế?”

“Ko biết...chắc thay đổi tí ko gian ấy mà” Lại là câu nói đùa cợt của Mã Quốc Anh.

Trước mắt tụi nó bây giờ là hàng chục chai lọ nhỏ...với đủ màu sắc...ko biết sắp có trò gì nữa đây?...

“Các bạn thân mến...Còn hai người bạn nữa chưa được giải cứu...” Tiếng nói eo ẻo lại vang lên.

“ ... ”

“Trong những lọ phía trước đa số đều là những lọ thuốc ngủ...tuy nhiên nếu các bạn tìm được hai lọ ko chất...coi như thắng...”

“Sao??? Bao nhiêu là lọ...bảo tìm thế nào đây?”

“Đúng đó...lỡ ko tìm đúng, chúng ta sẽ thua mất...”

“Hai đứa kia sao đây???”

Chưa gì cả đám lại nhón nháo cả lên, ko biết suy nghĩ, gặp chuyện gì cũng chỉ biết la lối, phản đối...càu nhàu...đúng là đầu heo...

Nó bực mình xô đẩy tụi kia ra...mở đường đi đến chỗ những cái lọ đấy...Lần này đến lượt ta ra tay đây, mấy chuyện cón con này cũng bày đặt làm khó được ta sao...xời...thất vọng...thất vọng...

Nhanh như chớp nó tóm lấy hai lọ màu vàng cam và màu xanh dương...tụi kia ko dám hó hé lời nào mà chỉ đứng nhìn nó đầy lo lắng...bởi nó đã lấy đi ‘rùi’ miễn trả lại...ko cần biết đúng hay sai...

“Trời ơi!! Sao ko bàn bạc lại đã...?”

“Cậu có chắc là nó ko?”

“Đúng đó, cậu phải hỏi ý kiến tụi này chứ!”

“ ... ”

Sặc...đợi hỏi ý kiến tụi bây chắc hết thời gian thi đấu...với lại ta đây biết chắc là hai lọ này ‘rùi’...he he he

Nó đưa hai tay cầm hai lọ dơ thẳng lên cao, hô vang:

“Xong, tụi này đã đưa ra đáp án...”

Im lặng

Ặc, quê độ...sau câu đáp án của nó ko một chút hồi âm nào dzậy? Có nhầm lẫn gì ko? Nó ngơ ngác nhìn lại hai lọ...có cần mở ra ném thử ko ta?

Trong lúc nó đang mở nắp lọ thứ nhất ra trong sự lo lắng của mọi người nhưng nó ko cảm thấy sợ...nó mở và sắp cho vào miệng...chợt cậu ta giựt ngay lọ trên tay nó khiến nó mở to con mắt ngạc nhiên.

“Cậu làm gì dzậy?”

“Cậu đừng uống...lỡ cậu ngủ thật ‘rùi’ sao?”

Nói xong cậu ta ực ột hơi vào miệng...và làm tiếp lọ tiếp theo...người nó toàn thân bất động, tim đập mạnh từng hồi...mặc dù nó biết đây chắc chắn ko có chất độc hại gì nhưng vẫn cảm thấy lo lo...

Một hồi sau...trông cậu ta vẫn bình thường, liệu thuốc ngấm chưa ta?

“Nèk...ko sao chứ?”

Cậu ta nhe răng cười trước câu hỏi của nó...chứng tỏ cậu ta vẫn còn sống nhăn.

Nó thở phào một hơi dài...trước khi cánh cổng sau đấu trường mở ra...và hai người bạn nó xuất hiện...Phan Kim My và Vũ Thiên Di...họ vừa gặp lại tụi nó đã nhào đến ôm hôn tới tấp, nhất là nó, ko hiểu sao nhưng nó biết là nó đã chọn đúng lọ...

“Cậu tài thật...sao cậu biết thế...?”

“Thật ra có gì đâu...mình nhớ đến cái dòng chữ khắc trên người cậu ‘thui’...Bay- body - E”

Nó đáp lời Thiên Di một cách ngại ngùng...ai dè cô ả làm nó mất hứng...

“Hả? Trên người mình á...có khắc chữ hồi nào đâu...”

Ủa chứ này giờ hai người ở đâu...

Dường như phát hiện ra câu hỏi hiện lên trên mặt của nó, Thiên Di nhìn Kim My ‘rùi’ nhìn nó cười he he...gian đều...

“Ngồi uống café tâm sự...”

“Dzậy là giống tụi này ‘rùi’...tụi này cũng được cho vô một phòng máy lạnh ngồi uống café, ăn bánh kem...”

Sặc...hạ hạ...nó ‘mún’ học máu...trong lúc tụi nó vượt qua khổ ải để đi giải cứu họ thì họ lại...biết thế nó tình nguyện làm môi cho họ bắt đi trước có phải sướng hơn ko...và tụi kia sẽ phải đi cứu nó...nó chỉ có việc chờ đợi...trong niềm hưởng thụ sung sướng...trong căn phòng máy lạnh...chứ ko phải trong đây....hu hu hu...

Tụi nó bước đến cái cánh cổng sau đấu trường, kèm theo đó là gặp một cái mặt mã...ko ngần ngại một đứa trong nhóm tụi nó liền bấm ngay chữ “E”...xem ra tên đó cũng thông minh đấy...

“Xin chúc mừng các bạn...đã kết thúc vòng thi đấu...”

Đó là lời tạm biệt của tên mang giọng eo ẻo...hy vọng đây là lần ‘cúi’ cùng nó nghe lại cái giọng đó...thật khủng khiếp...

Vừa bước ra khỏi ‘phòng ma thuật’ với tâm trạng háo hức khi là nhóm đầu tiên giải xong bài thi...thì hóa ra nó đã bị hố to...

Trước mặt nó lúc này đã có một nhóm ngồi đợi sẵn...nó như té từ trên độ cao cực đại của đấu trường...đáp đầu ko thương tiếc...là cái nhóm quái quỷ nào còn nhanh hơn tụi nó dzậy??? Lòng tự ái dâng lên cao...nó hồng hộc khí thế đi về phía dãy ghế đó...và chôn chân lại ngay khi bắt gặp Tử Ân và Tổ Tổ...là nhóm của họ sao???

Vừa nhìn thấy nó, hai bà bạn đã nhào đến ôm hôn lấy hôn để...sao ‘hum’ nay nhiều người hôn nó thế ko biết?...Bị triệu chứng àk...

“Ôi Mỹ Lan, nhóm tụi này thắng ‘rùi’...vui hok???”

Ặc, vui cái con khỉ...thế mà cũng hỏi được...mặt nó giờ tối sầm như cái ánh đèn trong ‘phòng ma thuật’...

“Sao...sao...sao mà...nhóm bà...” Đột nhiên nó bị cà lăm ‘lun’...T__T

“Sao nhóm tui có thể giải nhanh hơn nhóm bà chứ gì?”

“O.O ưk...” Nó tròn mắt nghi ngờ...đến nó cũng ko tin...

“He he he...lại đây tụi này cho bà lác mắt chơi...”

Nói xong Tử Ân và Tổ Tổ chụp lấy tay nó còn đang sượng đơ chạy ù ra chỗ kín nhất trong đấu trường...

“Ê...từ từ...hai bà có gì àk?”

Oái...binh bình bình....

Một chòm sao bay xung quanh đầu nó...trời ơi!!! Nó vừa tông phải cây cột...hai bà bạn...đồ quỷ sứ...> ,

“Chắc, ko sao chứ?”

“Gì? Sao lại ko? Sưng một cục ‘rùi’ nèk...”

Nó tức tối ôm sờ cái cục u trên trán thì chợt nhận ra giọng hồi nãy ko phải của hai bà bạn nó...mà là một giọng con trai...

Nó chưa kịp ngẩng đầu lên xem rõ chuyện gì thì anh chàng đã ‘cúi’ người xuống lấy tay chạm vào tay nó cùng xoa xoa cái trán...và nó nhận ra ngay, anh chàng đó chính là Kim Huyền Ảnh...thật ko thể ngờ...sao hần lại xuất hiện ở đây? Ko phải hần còn ở trong bệnh viện sao?...

Trong khi nó vẫn còn đang ngơ ngơ nhìn hần ta đầy khó hiểu thì hần chỉ cười, tay vẫn cứ đều đều xoa trán nó...thật ấm làm sao???...Nó cũng quên mất rằng xung quanh nó vẫn còn có người...nhưng ko phải chỉ có hai bà bạn nó mà còn có cả cậu ấy...anh chàng với cặp kính dày...

O.O Oh my god!!! Một chuyện thật điên rồ...làm sao hần có thể xuất hiện ở đây chứ??? Hần đâu có thể dự thi...Hần là thần sao??? Có thể qua mặt được bảo vệ...ack...ack...

“Làm gì mà nhìn dữ dzậy....bộ lạ lắm sao???”

“Ưk’...lạ thật...sao cậu vào đây đượcO.O???” Nó vẫn ngồi lì đó nhìn hần bằng cặp mắt áo ộp.

“Tôi có cách của tôi...hơ hơ hơ!!!”

Ặc,...hần vẫn cứ như ngày nào, cái cách nói chuyện đi kèm với cái giọng cười quái đản chẳng giống ai...có chết cũng dzậy, nó cũng ko thèm để ý làm gì...Nó quay phác sang hai bà bạn, nãy giờ hai đứa cứ đứng nhìn nhau cười khúc khích như hai con khùng...

Tức khắc Tử Ân và Tổ Tổ nhận được tín hiệu từ Mỹ Lan, hai nhỏ bèn chạy đến đỡ nó dậy cùng Kim Huyền Ảnh, sau đó là ánh mắt lúng la lúng liếng nhìn nó ‘rùi’ đến Kim Huyền Ảnh..chả biết hai đứa đang toan tính chuyện gì...???

“Sao? Mấy bà vẫn chưa nói cái ‘bí kíp’ thi đấu của mấy bà cho tui biết mờ?”

“Thì...bà thấy ‘rùi’ đó....chính cậu ấy đây nèk...” Hai đứa cùng đồng thanh trả lời.

“Cái gì?...Liên quan gì đến hần?” Nó liếc xéo Kim Huyền Ảnh, mặt hần tươi như hoa.

Tức thì Tử Ân chìa cái iphone của nhỏ ra, trong đó chứa hàng loạt tin nhắn của Kim Huyền Ảnh....nào là đến đâu ‘rùi’?...gửi bức ảnh đó cho tui...hãy theo hướng này mà đi...để tui đấu cờ với hần...chọn hai lọ này đảm bảo thắng ngay...okie...yeah..v.v.v....

Mắt nó ‘mún’ nổ ra...cái gì thế này...

“Mấy bà...với hần...cái bọn này...CHƠI ẮN...ưkmmmm...”

Chưa kịp hét lên thì nó liền bị Tử Ân bịt chặt miệng...oái...nghet thở...

“Trùi ui Mỹ Lan , bà biết ‘rùi’ thì đừng la toáng lên thế chứ...’mún’ hại chết tụi này ákkk”

“Ai biểu mấy bà làm thế...còn nhờ cái tên này tư vấn giúp nữa...”

Ồi...tức chết...tức chết...Trong lúc nó đang chuẩn bị tung chưởng đánh bẹp dí hai đứa phản bạn này thì tên Kim Huyền Ảnh liền lên tiếng:

“Ấy ấy...tại tui mở lời trước...he he...đừng trách họ...”

“Có điều...kết quả thật ko như mong muốn...chắc...” Nói đoạn hần liền giựt lại cái iphone trên tay nó...lắc qua lắc lại...làm vẻ tiên tiếc...

Sao??? ‘mún’ đấu với ta àk...gì mà gián tiếp với trực tiếp chứ...đáng ghét...nhưng dù thế nào thì nó cũng thua đứt đuôi hần ‘rùi’...Trời ơi!!!!...Người nó bỗng nóng như lửa đốt...thôi ‘rùi’...hạ hỏa...hạ hỏa...

“Hi hi Mỹ Lan...hi hi...bà thắng hay tụi này thắng hay Kim Huyền Ảnh thắng thì cũng là trường mình thắng...lấy đại cuộc làm trọng nhé...bà bạn ‘iu’ dấu!!!”

Hai đứa hồ hởi chạy đến, đứa mát xa, xoa bóp vai nó...’rùi’ cười toe toét...ack...ack...nghe cũng có lí...nhưng...vẫn cảm thấy sao sao...

Cứ nhớ đến lúc nó với hần thi cạnh tranh nhau giành vé vào đấu trường ‘magic’...và hần đã nhường nó...lúc đó nó ko hiểu lí do tại sao nhưng...bây giờ nó đã hiểu ...hần cũng chả tốt lành gì...tên ác ma...

Bộp...bộp...bộp...

Bỗng phía sau tụi nó vang lên vài tiếng vỗ tay...là của ai thế???...Điều đó khiến bốn cái đầu tò mò đều quay lại...

Và...thật ngạc nhiên thay...tụi nó phải trở mắt ra nhìn...cậu ấy đã đi theo sau nó từ lúc nào ko biết...Trong im lặng, ko một ai hó hé câu chào đón vị khách này...thì cậu ấy lên tiếng:

“Chơi như thế ko được đâu nhé!!!”

“Cậu là ai?...” Kim Huyền Ảnh nheo mắt nghĩ ngợi điều gì đó.

Ko hiểu sao nó lại có cảm giác ko hay...ôi...chuyện gì sắp diễn ra...có khi nào họ oánh nhau...oh no no no...tại sao họ phải làm thế chứ...nó hoang tưởng chuyện gì thế nhỉ>.<>

“Tôi là Kỳ Thiên Văn...bạn cùng nhóm với Mỹ Lan...” Cậu ấy vui vẻ giới thiệu, bây giờ nó mới biết tên thật của cậu ấy...tay họ bắt lấy nhau làm quen.

“Àk...tôi nhìn cậu quen lắm...”

“Kim Huyền Ảnh...cậu ấy là ân nhân mà cậu giành với tôi đó”

“Cái gì???O.O” Tự dưng hần la toáng lên làm cả bọn ‘mún’ lọt tim...

“...”

“Àk...ko...tôi ngạc nhiên quá đấy mà..hơ hơ...chào ân nhân...”

O.O Gì thế này?..Thái độ thay đổi của hắn làm nó ơn ớn quá...nổi hết cả da gà....Nó nhìn hai người họ tay bắt mặt mừng...Sau đó là im lặng....

Nó và hai bà bạn cùng đứng nhìn quan sát...họ cứ y như hai pho tượng khổng lồ...tay vẫn còn nắm chặt...miệng vẫn cười nhưng có hơi ko tự nhiên...bốn mắt nhìn nhau nói chuyện...ặc...nói chuyện bằng mắt ư??? Uk‘ mà cũng đúng...họ đã đứng nhìn nhau cả mấy phút ‘rùi’...trong khi ko có một âm thanh nào phát ra từ miệng...=.=...

Ấy da...có khi nào nó phải xen vào giữa hai người họ ko...chứ như thế này coi bộ ko ổn...

“Kim Huyền Ảnh...hi hi...cậu bình tĩnh...”

O.O Mặt hắn vẫn ko biểu lộ cảm xúc gì...Có lẽ nó phải chuyển hướng khác...

“Hey..thiên..thần...hey...cậu...”

“TRÁNH RA!!!”

Oái...>.< chưa=“” kip=“” nói=“” gì=“” thì=“” nó=“” đã=“” bị=“” hai=“” tên=“” quát=“” ột=“” trận=“” ‘rùi’=“” đấy=“” ra=“” ngoài...sau=“” đó=“” cả=“” hai=“” lại=“” nhìn=“” nhau=“” ‘đắm=“” đuối’...ặc...có=“” lộn=“” ko=“” dzậy=“”>

1 phút sau.....

“Tụi mình coi bộ hợp nhau đấy...đi uống nước hen ông bạn...”

“Okie...đi thì đi...”

Bỏ mặc lại ba bộ mặt thộn ra một đồng của tụi nó...hai người họ khoác tay nhau thênh thang ra cửa chính...cười vui vẻ như bạn thân lâu ngày ko gặp...quái lạ..mới quen nhau cơ mà...tên Kim Huyền Ảnh đáng ghét...có mới nới cũ hả???

“Ấy....có nhầm lẫn gì ko?...Tụi tưởng họ sắp oánh nhau giành bà chứ?”

“.....TT__TT.....”

Lời nói của Tổ Tổ làm nó đau lòng...mà ko...mắc mớ gì phải đau lòng...

Giành cái gì mà giành chứ...bộ ta là món hàng của họ sao...ưk...đi đi...cả hai tên đừng hòng quay lại nói chuyện với ta... xx...eo ơi..nhưng sao ‘bùn’ thế???

.....

“Alô aloo...kết thúc vòng 1...tôi xin tuyên bố...nhóm thắng cuộc là nhóm số 39...”

“Chúng ta sẽ có 30 phút chuẩn bị”

.....

Tiếng loa oang oang vang lên trong đại sảnh kéo tụi nó về thực tại...nhất là nó...nãy giờ nó cứ mơ mơ tưởng tưởng về điều gì đó xa xăm...

“Chúc hai bà may mắn nha!!!”

“Hô hô...yên tâm...bởi tụi này đã có bùa hộ mệnh hết ‘rùi’...”

Cả hai đáp lời nó tỉnh queo...sao hai đứa nó ko lo lắng chút nào ấy nhỉ?...Mà bùa hộ mệnh àk...có vụ này nữa sao???...đi về bùa hồi nào dzậy???

“AAAAA...ở đây này...”

“...”

Đang ngồi ăn kem...đột nhiên cả hai nhẩy cẩng lên, tay hươ hươ...chỉ chỉ...hình như tụi nó có hện ai đó...Thì ra là hai ông cạ cứng của Kim Huyền Ảnh...

“Tổ Tổ...sao em giỏi dữ dzậy...vượt qua cả con vịt bầu này sao...he he”

Vừa đến nơi...tên Hứa Gia Lạc đã tạt cho nó cả thau nước lạnh...bộ hấn chán sống ‘rùi’ chắc...

“Ak...hok phải...tại có cao nhân giúp sức mới thắng cuội...chứ làm seo địch nổi Mỹ Lan...hi hi” Tổ Tổ ra vẻ ngượng ngủ...nhỏ cứ cầm cúi ăn phần kem của mình...

“Em yên tâm...có bùa hộ mệnh này bên cạnh đảm bảo vòng 2 em đoạt cúp ‘lun’...”

Oẹ...ai là bùa hộ mệnh của ai chứ?...tên này ák...hắn là sao chổi thì có...Tổ Tổ...bà mà còn bám bấu tên này sẽ ko yên nổi đâu...>”

Trong khi đó...dãy ghế bên cạnh...

“Vòng 2, Tử Ân thi nữa phải hem?...Có cần hỏi gì trước khi thi hem?...”

“Hok cần gì hết...có bùa hộ mệnh là cậu...mình cảm thấy tự tin vào bài thi lắm...^.^”

“Dzậy sao?...”

T.T Trời ơi!!! Tự nhiên lòng cảm thấy tui tủi thế nào ấy....Cảm giác này là sao??? Sao ko một ai hỏi han đến nó dzậy?...Đáng ghét! Đáng ghét!....Nó cố dết hết mớ kem sô cô la còn lại trong sự khó chịu khó tả...tả thế nào được...chỉ biết trong khi hai đứa bạn nó đang tồn tề với hai ‘bùa hộ mệnh’ mà nó lại chả có ai bên cạnh...thiên thần cũng ko có hướng chỉ ác ma...

Sau thời gian ‘giải lao’.....hai bà bạn của nó lại vào đấu trường thi vòng thi thứ 2...bên ngoài chỉ còn lại nó và ‘hai bùa hộ mệnh’ của họ...

“Này, đoán đi...Tử Ân hay Tổ Tổ thắng nào” Tên Hứa Gia Lạc xoay xoay cái ống hút...mắt sáng rõ với cái câu hỏi trong đầu.

“Ko biết...dù là ai thắng thì cũng là trường mình thắng ‘thui’...”

Hửm....đang uống ly trân châu bạc hà thì nó khựng lại...sao câu nói nghe quen quen dzậy cà...

Nó ngẩng đầu lên...quá ra là tên Kim Huyền Ảnh...ủa..ko phải hấn đi chung với ‘bạn mới’ sao???

“Kỳ Thiên Văn đâu?”

Nó trở mắt nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy liên hồi. Nhưng đáp lời nó chỉ là một nụ cười nửa miệng...tên này đang bày trò gì thế nhỉ?

“Ủa? Kỳ Thiên Văn là tên nào?” Hứa Gia Lạc bộp chộp.

Nó định ko trả lời hấn ta nhưng...đã bị Lâm Dĩ Kỳ phát hiện...

“Có phải là anh chàng gặp ở bệnh viện ko?”

“Sao cậu biết?” Lại là một dấu chấm hỏi lớn.

Nhưng lần này cũng ko khó để biết...bởi Lâm Dĩ Kỳ đã chỉ tay ra ngay bãi đậu xe...nó chợt thấy chiếc xe công màu đen sì đậu sát bên xe trường nó...cả đoàn học sinh trường Kang Hoo đang nhón nháo chuẩn bị lên đường ra về...và dẫn đầu đoàn là một ông thầy cao to, râu ria lồm chồm...còn kề bên ông là Kỳ Thiên Văn...dường như cậu ấy đã nhìn thấy tui nó...cậu dơ tay chào tạm biệt...ko quên một nụ cười tuyệt đẹp...

“Gì kì dzậy?” Đột nhiên tay nó đập mạnh xuống bàn cái ‘rầm’...

“Kì gì mà kì?” Kim Huyền Ảnh thì trợn mắt nhìn nó...

“Vòng thi thứ 2 vẫn còn một học sinh trường đó mà...sao họ lại về được???”

Trước thái độ của nó, hấn chỉ lắc đầu giải thích...

“Sao mà ko nắm bắt thông tin gì hết...bộ cô ko biết bây giờ trong đó chỉ còn lại 9 người ‘thui’ sao...???”

“...”

“Anh bạn Tống Diễn cáo bệnh đột xuất...ko thi nữa...thế đó...hiểu ‘rùi’ thì...Này...cô đi đâu dzậy?”

Trong lúc hắn đang nhắm mắt nhắm mũi giảng thuyết cái thông tin mới ấy thì nó đã lao xuống phía dưới cầu thang...chạy một mạch theo chiếc xe ấy...

Học...học...

Trời ơi!!! Đừng có đi như dzậy? Ôi..thiên thần trong tim...

Thiên...bum...bum...bum...

Má ơi!!! Đang chạy thì nó va phải cục đá ven đường...quái ác thiệt...thế là một cú ngã đầy ngoạn mục...Hu hu hu...

Bỗng một bóng người vội lao đến đỡ nó dậy...ôi...thiên thần đã quay lại...

“Sao lại đuổi theo tôi?”

“...Ko biết...”

“Ngốc quá...”

“Đúng!!! Bởi ngốc nên cậu lại ‘mún’ bỏ đi ‘lần nữa’...”

“...”

“Ko phải đâu...”

“...”

“Sẽ gặp lại nhau sớm ‘thui’...có điều...”

“Sao???” Nó cảm thấy đầu gối đau ê ẩm, có khi đã rỉ ít máu nhưng vẫn cố hỏi.

“Chỉ là...ko biết đến lúc đó, lựa chọn của cậu sẽ như thế nào?”

Lựa chọn??? Nó ko hiểu...nó ‘mún’ hỏi tiếp nhưng cậu ấy đã đỡ nó dậy và...dìu nó đến một ghế đá gần đó...sát trùng...và dán băng cá nhân...nó la lên một tiếng đau thấu xương...làm sao một người như cậu ấy đôi lúc lại chu đáo đến dzậy?....đem theo cả những thứ nhỏ nhặt như thế cơ đấy...

“Xong ‘rùi’...để tôi đưa cậu vào.”

“Này, tôi đưa cô vào.”

Hửm???...Tự nhiên có hai lời đề nghị vang lên cùng một lúc...khiến nó kịc khỏi tò mò ngẩng đầu lên xem...cả hai bàn tay cùng chìa ra trước mặt nó...Ặc...gì đây??? Cả Kim Huyền Ảnh và Kỳ Thiên Văn...Kim Huyền Ảnh...hắn xuống đây khi nào dzậy...

“...”

Trời ơi!!! Nắm lấy bàn tay ai bây giờ...tay này...hay tay này...bàn tay nào cũng đẹpO.O...ý ko phải, bây giờ đâu phải lúc ngắm bàn tay nào đẹp...mà là lựa chọn ai đây??? Ai...

Trong lúc nó đang loay hoay chọn lựa...thì đã có một bàn tay rút trở lại...người đó lại là Kỳ Thiên Văn...

“Kim Huyền Ảnh...nhờ cậu...”

“...”

Cậu ấy đặt tay nó quàng qua vai Kim Huyền Ảnh, cậu ấy dìu nó đứng lên...thế này là sao? Nó chưa chọn lựa màO.O

Xong cậu ấy nói nhẹ bên tai nó...

“Cậu nhớ đấy...Điều tôi ‘mún’ biết là lựa chọn của cậu lúc đó sẽ như thế nào?”

.....Sao???.....Nhưng chẳng phải hành động của cậu đã quá rõ sao? Ko phải cậu đã bỏ cuộc đấy sao???...Sao bây giờ lại ‘mún’ nó chọn lựa???...Lúc đó là lúc nào???....

Tên Kim Huyền Ảnh dường như hiểu ra gì đó, hắn cười hì ‘rùi’ hỏi Văn...

“Này, cậu đi về sao? Bao giờ gặp lại?”

Vẫn quay đi và buông ra một câu lạnh băng với Kim Huyền Ảnh...

“Đừng hỏi tôi bao giờ gặp lại...bởi khi đó chúng ta ko còn là bạn nữa đâu...”

Ồi!!!!T_T Sao nghe mơ hồ quá...nó ko hiểu...nhưng tên bên cạnh nó lại hiểu bởi nó thấy hắn cười đáp lại...rất vui...Đúng là...ko hiểu tại nó ngốc hay tại lời lẽ bọn con trai phức tạp...hay là tại nó chưa hiểu thực sự cảm giác ấy là gì???

6. Chương 6: Sự Xuất Hiện Bất Ngờ

Ồi Thượng đế... hỡi ngài !!! Chuyện tình của con đã đủ phức tạp lắm ‘rùi’...sao người lại nỡ làm nó rối mù thêm như cánh rừng rậm thế này...con biết xử lý thế nào đây???

Con ko tin “những” tên ác ma này biết cả tà quy chính trở thành một thiên thần được đâu...ngoài trừ một người ‘thui’...

“Tiểu thư...”

“Tiểu thư...”

Phụp...

“Hả? Chuyện gì?”

“Sao cô lại dùng nĩa húp nước súp dzậy...phải dùng muỗng chứ>”<>

Sặc...ặc ...Trời ơi!!! Hèn gì nó cảm thấy là lạ thế nào?...Nãy giờ hồn nó cứ bay lơ lửng đi đâu ko...Ồi!!! Cứ thế này, nó sẽ nguy to mất...chỉ tại mấy câu vớ vẩn kia...

“Cô có tâm sự àk...?” Anh Khanh lo lắng hỏi trong khi nó sắp bỏ dở bữa ăn sáng...mà cuốn gói đi học.

“Ừm...”

“Tôi có giúp gì được cho cô ko?”

“Ồi! Chuyện của em phức tạp lắm!” Nó lắc đầu...

“Có phải liên quan đến hai anh chàng ‘hum’ đó???”

Hả?O.O Câu hỏi của anh khiến nó rất ngạc nhiên, sao anh lại biết nhỉ??? Và dường như đọc được câu hỏi của nó, anh ko buồn trả lời...

“Tôi đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng ‘hum’ đó...kể ra thì...”

Đến nước này nó cũng ko cần dấu diêm làm gì nữa...mặc kệ chuyện làm thế nào mà anh xuất hiện ở đó...nó vươn người hướng tới anh dò xét:

“VẬY...anh thấy hai tên đó...thế nào???”

“Ừm....ko biết...bởi tôi chưa từng tiếp xúc với họ...nhưng tôi biết được cô thích ai hơn ai...^.^

”

“Là ai?” Oh my god, ko lẽ tình cảm của nó bị anh nhìn thấy ‘rùi’ sao?

“Là...Kỳ Thiên Văn...”

Rầm!!!!

Trời ơi!!! Câu kết luận của anh làm nó ‘mún’ té ngựa...nó cứ tưởng người đó là...Haizzz....nhưng mà...sao kì dzậy? Sao nó lại ko vui...đó chẳng phải là người ngày nhớ đêm mong của nó sao? Ồi...chỉ là chuyện xa xưa...nó thật ko ngờ...trái đất này nhỏ quá...lại gặp lại nhau trong hoàn cảnh này...cái hoàn cảnh mà tình cảm của nó đã bị chia làm hai...thật tham lam...

“Thôi...tôi chỉ đoán mò..cô đừng để trong lòng..tình cảm của cô thì cô phải hiểu rõ chứ...”

“ ... ”

10 phút sau...tại trường học Noble...

Một dáng đi kiêu diễm lướt qua các lớp học...ko nói cũng biết..đó chính là Mỹ Lan...phong cách vẫn như ngày thường...các fan hâm mộ vẫn vây quanh chật kín, người tặng bông, người chụp hình...tuy tâm trạng có hơi ko thoải mái...nhưng nó vẫn mỉm cười cái ‘nụ cười thiên thần’...và vẫn làm cho các bé fan của nó người ngất người hồn bay lảng dang*. *

~....Lớp 11T1_FM...

“Ôi!!! Tổ Tổ...tớ yêu cậu...”

“Ây...đừng có mà làm bậy..ko khéo bị anh Lạc ánh cho phù mỗ...”

“Thế thì đã sao...tớ thật lòng mà...”

“ ... ”

“Tổ Tổ...thần tượng của anh...”

“ ... ”

Trời đất!!!

Vừa bước vào lớp là nó đã thấy một cảnh tượng động trời đang diễn ra...Kể từ khi bà bạn Tổ Tổ của nó đoạt được cúp vàng óng ánh tại đấu trường ‘magic’...nhỏ trở nên nổi tiếng dần...mấy đứa con trai con gái trong trường dường như đổ xô về lớp của nó hết...Ây..nhìn mà phát hoảng...

Nó đi ngang nhỏ đang cầm trên tay hàng tá bó hoa mà lắc đầu...chắc...chắc...

“Tổ Tổ...bà cố gắng lên nữa nhé! Số fan của bà sắp đuổi kịp tui ‘rùi’ đó, hô hô!!!”

“ ... ”

Hừm...=.= quê độ...con này chưa gì đã chảnh..ko thèm nói chuyện với nó...đáng ghét,... ưk mà cũng đúng...nhỏ bạn quá mà, xung quanh nhiều fan thế, làm gì có thời gian nhớ đến nó...vậy thì..” tui bỏ bà ‘lun’ “...đi tìm Tử Ân...

“Hey chào Tử Ân...”

“Chào”

Trời! Sao ‘hum’ này nhiều chuyện lạ thế ko biết...lần đầu tiên thấy nhỏ ta nhắn tin trong lớp học...mà với ai thế nhỉ??? Chỉ biết là nhỏ rất vui...cứ nhận được tin hồi âm là lại cười tủm tỉm...chắc là bạn trai...Haizzz...

Bực mình quá!! Ở nhà đã mệt lắm ‘rùi’..cứ tưởng lên lớp sẽ tốt hơn...ai dè nó càng thê thảm...

Nó uể oải nằm dài ra bàn...mắt nhắm nghiền ngay lập tức...‘rùi’ ngủ lun...chuyện lạ nữa...là ko ai để ý đến nó...ko một ai kêu nó dậy...để mặc cho đến giờ ra chơi...nó vẫn ngủ...Thế giới dường như còn lại mình nó...

Trong mơ...nó thấy mình đang mặc bộ lễ phục Nhật bản, đứng dưới gốc hoa anh đào đang nở rộ...lòng thoải mái, nhẹ nhõm lạ thường...một nơi mà nó đã từng mơ ước được đến bấy lâu nay...

Nhưng khoảnh khắc vui sướng ấy chưa được lâu thì trên những cánh hoa anh đào ấy lại xuất hiện những vệt màu đỏ đỏ tựa như máu...Nó hoảng hồn ngoái đầu nhìn xung quanh...chả có ai ngoài nó...

“Ko đâu...tìm kỹ lại đi...còn có tôi...” Là giọng của Kim Huyền Ảnh...hắn đang ở đâu???

“Và còn có tôi nữa...” Một người khác...là Kỳ Thiên Văn...Tại sao???

Hình bóng của họ từ từ hiện ra rõ nét...nó đã tìm được ‘rùi’...nhưng mà...họ thật lạ làm sao...Kim Huyền Ảnh đang mặc một bộ lễ phục Nhật Bản giống nó...còn Kỳ Thiên Văn, anh ta lại mặc bộ vét đen sang trọng, quý phái đậm chất phương Tây...Trên tay họ đang cầm một thứ gì đó...Ồi ko được...họ định làm cái gì thế???

Kim Huyền Ảnh rút ra một cây kiếm dài, trông nó sáng bóng loáng y như vừa mới luyện ra từ lò rèn siêu cấp...còn Kỳ Thiên Văn gọn gàng với cây súng nhỏ...dường như đã được nạp đủ đạn thượng hạng...bắn một phát là lia đời ngay tức khắc...Họ đã chuẩn bị sẵn sàng để làm việc đó...

Trời ơi!!! Như thế này là sao??? Nó phải ngăn cản họ lại...nó ko ‘mún’ mất ai hết...

“Cậu hãy nhìn kỹ đi...chúng tôi đang quyết đấu vì cậu đó!”

“Tôi ko ‘mún’ thế...tôi ko chọn ai hết...”

Nó hồi hã nước mắt nước mũi đầm đìa chạy đến chỗ họ..nhưng đã ko kịp nữa ‘rùi’...một tiếng nổ lớn vang lên...làm tim nó như thắt lại...Kim Huyền Ảnh...hắn đã ngã quỵ xuống nền đất đầm nước...trời đang mưa ư???

Rầm!!!! Rầm!!!!

Tiếng sấm vang dậy làm thủng cả màng nhĩ...nó giật mình hoảng hốt...mồ hôi mồ kê đổ khắp cả người...quá ra là tiếng đập bàn của hai đứa bạn thân...nhìn lại xung quanh lớp giờ này chả còn ai hết...đã tan học từ lúc nào thế nhỉ???

Nó có thể hiểu được ánh mắt của hai đứa bạn...nhìn là biết...chắc tụi nó đang lo lắng cho nó nhiều lắm...nó cũng cảm thấy ‘hum’ nay nó ko ổn tí nào...nó đang gặp phải ác mộng kinh khủng nhất chưa từng có bao giờ...

Và càng ngạc nhiên hơn tất cả mọi chuyện xảy ra ‘hum’ nay...khi vừa bước ra khỏi cửa lớp với thân người uể oải nặng trĩu, nó đã thấy ba dáng người đang đứng lù lù trước đó...

Vừa nhìn thấy nó, Kim Huyền Ảnh liền chạy đến, diu nó áp sát bên mình...có vẻ như hắn đã đợi nó rất lâu ‘rùi’, tuy có chút lo lắng nhưng với tính cách ngày thường, hắn vẫn buông ra một câu châm chọc...làm nó vẫn ko tài nào mà bớt chút ác cảm với hắn được...

“Này, cô ko sao chứ??? Nhìn mặt cô tôi lại nhớ đến bộ phim ma cà rồng mới xem ‘hum’ trước T.T”

Nó quắc mắt nhìn hắn ta...mới đây ‘thui’ nó đã khóc nước mắt ngấn nước mắt dài vì hắn, nó thật sự ko tin được chuyện chỉ có trong mơ này ...biết thế nó chẳng thèm quan tâm hắn làm gì...cứ mặc xác hắn mà đi theo ‘người chiến thắng’... nhưng mà cũng ko đúng...nó đâu thực sự nghĩ như thế...Ồi, mệt chết đi được!!!

“Gì chứ!!! Cậu chán sống ‘rùi’ àk....sao còn chưa về???”

Hắn trơ cái khuôn mặt hút hồn người khác ra nhìn nó ‘rùi’ nói:

“Thấy nhớ cô nên chưa về, ‘mún’ gặp cô cũng ko được sao???”

O.O Trời!!! Lại nữa...Mặt nó ngơ ra...Hắn tưởng đang đóng phim chắc, bộ phim “ Miss you “ làm hắn nổi như cồn ấy chắc là cũng có mấy cảnh này, bởi nó thấy hắn diễn cứ như thật ấy,... Nó nghe như trống ngực đập liên hồi...nhưng mà trong tích tắc sau đó..nó nhất quyết ko quan tâm đến mấy chuyện vớ vẩn ấy làm gì...

Vài phút sau, 6 đứa bọn nó đã ra đến bãi đậu xe của trường...nó nhận thấy anh Khanh đang đứng đợi nó...về mặt anh hơi khó chịu khi thấy cảnh tượng đang diễn ra trước mắt mình...

Kim Huyền Ảnh đang bế nó trên hai cánh tay khổng lồ của hắn, mặc kệ nó phản đối quyết liệt cỡ nào hắn vẫn xem lời nói của nó như gió thoảng qua tai...làm nó tức điên lên được...hắn cứ nói mãi cái câu rằng hắn ko chịu nổi cái tướng đi kì hoặc của nó...bởi lúc này trông nó còn đang hồn bay phách lạc sau chuyện ác mộng vừa ‘rùi’ cộng thêm lời nói đầy ma thuật của hắn, mặc dù nói sẽ ko quan tâm nhưng nó cứ đi lạng

qua lạng lại, có lúc nhém xú té nhào xuống cầu thang...đành ra hẳn phải làm cái công việc là hộ tống nó lên xe an toàn...nếu như ko ‘mún’ nó u đầu mẻ trán...

Đi sau nó, Tổ Tổ và Tử Ân cứ che miệng cười khúc khích, có đứa lại đưa ánh mắt ghen tị nhìn nó ‘rùi’ nhìn người đi bên cạnh mình ao ước điều gì đó...nhưng...nó chả thấy chuyện này thú vị chỗ nào cả...cứ thấy sao sao...và có lẽ anh Khanh cũng cảm nhận giống nó...

Sau khi đặt nó lên xe như một con búp bê ngoan ngoãn...nó cũng chả thèm khán cự lại làm gì...nó cứ tưởng mình đang ở trong một nơi tựa như sa mạc Sahara, người vừa nóng nực khó chịu...vừa đổ mồ hôi đầm đìa...có lẽ nguyên nhân chính là do hẳn ta...cứ làm cho nó hồi hộp đến phát ngẹt tim...

Qua lớp cửa kính dày, nó thấy Kim Huyền Ảnh quay ra nói gì đó với anh Khanh, và anh rút trong túi áo khoác ra một cái gì đó giống như thiệp mời...đưa cho hẳn, àk ko...còn có cả Tử Ân, Tổ Tổ và hai ‘bùa hộ mệnh’ của nhỏ...nó đang thắc mắc trong đó là gì??? Định toan hỏi thì bác tài đã cho xe chạy ra khỏi trường...chuyện gì mà nó chưa biết chứ??? Mọi người chào tạm biệt nó...lộ vẻ vui vui...nhưng chỉ có hẳn ta là ‘bùn’ thiu thiu...cứ như nhận được tin sấm dzậy!!!

Tại biệt thự Dương gia...

“Nhanh lên, nhanh lên...đặt cái này qua bên kia!!!”

“Quét dọn cho sạch vào...mọi người nghe rõ ko???”

“...”

Vừa về đến nhà, nó đã thấy một lực lượng hùng hậu đang đứng trực sẵn ngay trước cánh cổng sắt cao hùng hoành...và đồng loạt cúi đầu chào nó khi nó đi ngang qua họ...- những nghi lễ này từ trước tới nay rất hiếm khi diễn ra trong nhà, vì nó vừa rườm rà vừa ko cần thiết...trừ khi trong nhà có sự kiện trọng đại nào đó hoặc những buổi yến tiệc lớn...

Và quả nhiên ko ngoài dự đoán của nó, người nào người nấy đều bận rộn chạy qua chạy lại xung quanh căn nhà, mặt ai cũng lộ vẻ căng thẳng thấy rõ...nó đang tự thắc mắc chuyện gì đang diễn ra...

“Có việc gì sao??? ”

“Dạ thưa tiểu thư, ông chủ về nước ạ...” Một chị giúp việc gần đó trả lời trong khi tay vẫn còn lau chùi cái bình bông.

“Cái gì? Sao em ko nghe nói gì hết dzạ??? ”

Mặt nó ngơ ra...ba nó đã đi Pháp 6 tháng trời ko tin tức...tính từ lúc nó nhập học đến giờ...nghe nói ba đang bận xây dựng một thị trường riêng ở đó, nó cũng ko dám hỏi nhiều vì ba ko thích lắm, nói đúng hơn là cái gia tộc này chả ai thích cả, họ chỉ luôn ưu ái con trai trong những việc lớn như thế này ‘thui’...nó luôn là đứa lạc loài màk...những người anh họ của nó thì luôn có quyền hạn trong mọi việc ‘triều chính’...bây giờ là thời đại nào nữa chứ..ông trời thật là bất công!!!

“Mẹ em đâu ‘rùi’?”

“Bà chủ đi ra sân bay rùi ạ...”

“Àk...cám ơn chị, chị làm việc tiếp đi...”

Hừm...thật quá đáng!!! Chuyện lớn thế này mà mẹ nó cũng ko thèm nói trước cho nó biết...còn thua cả người giúp việc...sao mẹ thiên vị quá dzạ...TT.TT

*****.....*****

5h chiều.....

“Tiểu thư, phiền cô ký tên vào đây...”

“Cái gì dzạ?”

“Cũng ko có gì, chỉ là những người tham gia buổi tiệc tối nay...”

Ặc, chủ nhà cũng phải ký sao...ở đâu ra cái luật này dzậy trời...đúng là chỉ có cái gia tộc quỷ quái này độc quyền ‘thui’...

“Được ‘rùi’...mà buổi tiệc này có những ai thế?”

“Dạ trong đó có ghi rõ cả.”

“VẬY sao???”

Chắc lại là những ông bạn già của ba chứ còn ai...

....???...Ủa...???....

Đột nhiên mắt nó trợn tròn như mắt ếch...đập vào ngay một hàng danh sách dài ghi rất rõ những cái tên....những cái tên mà nó đã từng sợ chết khiếp khi nghe ai đó gọi phải...còn lần này, hướng chi là người bằng xương bằng thịt...oh my god!!! Những người anh họ của nó, sao họ lại xuất hiện ở đây!!! Thân người bỗng lạnh toát....

Nhớ đến kỉ niệm thời thơ ấu, sẽ ko có gì đau khổ bằng cái việc mỗi ngày giáp mặt với bọn họ...cuộc sống của nó như rơi xuống chín tầng địa ngục vậy,...nó luôn bị bọn người này ăn hiếp...đem ra làm trò đùa,...họ luôn bắt nó tham gia những cuộc chơi của họ...mà mỗi cuộc chơi là mỗi cuộc hành trình đấu tranh giành sự sống của nó...bởi họ thích chơi những trò cảm giác mạnh...những trò nguy hiểm đến mạng người...thân lều yếu đào tơ như nó làm sao mà kháng cự lại bọn su mô này được...về trễ thì bị bà nội la... nó luôn là người tiên phong chịu trận...TT.TT...

Tại sao??? Tại sao trái đất lại có hình cầu – một câu hỏi mà nó đã hỏi đi hỏi lại trong đầu ngay từ khi sống chung dưới một mái nhà với họ...bởi đi đâu vòng vòng hồi cũng gặp nhau...ko khi nào nó đào tẩu thành công cả...số phận thật trớ trêu mà... và ngay tại bây giờ...tại sao??? Tại sao bọn họ lại trở về đây??? Ko phải họ đang du học bên nước ngoài sao...nếu nó nhớ ko lầm thì niên học chưa kết thúc mà @.@...Trời ơi!! “Bây giờ trốn chắc vẫn còn kịp, phải cáo bệnh gấp mới được...khà khà...”

Vừa dứt ý nghĩ nó đặt vội cái danh sách dài ngoằn đó xuống bàn ‘rùi’ ba chân bốn cẳng chạy vụt về phía cầu thang...

Hà hà...sẽ ko phải gặp lại bọn họ...

“Mỹ Lannn...”

OÁI!!!

Tiếng ai gọi mà nghe thống thiết thế ko biết...báo hại nó nhém xú xảy chân trong lúc đang đào tẩu...

Hừm...nó ngoái lại xuống dưới cầu thang...té ra là hai con vệt bầu nhà ta...

“Bà đi đâu trên đó thế...sao ko ngồi ở đây tiếp khách hả?”

“Bà ko định trốn tụi này đấy chứ!!!”

Ặc, ko xong ‘rùi’, nếu để hai con này biết là nó đang nung nấu cái ý nghĩ trốn mấy tên anh họ thì có nước nhảy xuống sông Hoàng Hà quá...ai kêu lúc đó nó chằm ngồi nổ quá trời nổ làm chi...bây giờ tụi nó nổ banh xác ‘lun’ ‘rùi’...

Nó đành giả vờ chuyển hướng, vừa đi vừa vuốt cái mái tóc quăn xù cho có chuyện làm...

“Đi đâu là đi đâu...hơ hơ...tui đang trong tư thế đi xuống chứ bộ=. =...”

“Ủa??? Mà sao mấy bà biết nhà tui có tiệc mà đến dzậy???”

“Trời!!! Bà bị bệnh mất trí hả? Mới hồi sáng bà kêu anh quản gia của bà đưa thiệp cho tụi này còn gì...” Từ Ân trả lời nó mà mắt nhỏ cứ đảo liên tục khắp căn phòng...

Nó bỗng nhớ ra, hình như là có chuyện đó nhưng mà đâu phải nó kêu đâu...nó còn ko biết nữa là...

“Ê, bà tìm ai dzậy?”

“Tìm...tìm người...” Lấy một quả nho gần đó, nhỏ bỏ tồm vào mồm nhai nhóp nhép...

“T.T tui biết bà tìm người chứ ko lẽ bà tìm con luna nhà tui...”

“Mệt bả ghê, bả tìm ‘giai đẹp’ đó mà...hô hô...”

“Tổ Tổ...bà cầm mồm lại cho tui...tui bây giờ khác xưa ‘rùi’ nhak...”

“Khác cái quái gì?” Nó và Tổ Tổ, hai đứa đồng thanh một tập.

“Ủm...khác...mà thui...mấy bà hỏi làm gì...biết khác là được ‘rùi’...aa..a..aa..a....trông anh kia quen quá, hình như học chung trường với tui mình thì phải...hô hô!!”

@.@...con nhỏ này...ko biết nó khác chỗ nào chứ cái tật này thì có chết vẫn vậy...

“Đúng là bó tay với nó” Mỹ Lan nói.

Tụi nó đang đi dọc một hành lang rất dài và hết sức nguy nga tráng lệ với sàn lát bằng gỗ đen huyền được đánh bóng láng coóng. Những bức tường dọc hai bên hành lang được khảm lên những biểu tượng hình lông công bằng vàng lấp lánh rất đẹp. Ở khúc giữa có một đài phun nước, những tia nước lỏng lánh bắn xuống tạo nên những âm thanh rì rào róc rách hòa điệu theo những tiếng bước chân của dòng người đang đi qua...Đây là nơi có thể coi là đẹp nhất trong tòa biệt thự này, bởi thế nó ‘lun’ là trung tâm của những buổi tiệc tùng.

Bây giờ đã gần 7 giờ, người đến càng đông, ai nấy đều ăn mặc sang trọng...vừa đi nó vừa cầu nguyện...cầu cho nó ko phải đụng ngay một trong mấy tên anh họ...mong là tối nay ông trời hiển linh...

Bình...bình...

Oái!!!

“Trời!!! Sao đi ko nhìn trước nhìn sau gì hết dzậy...???”

“AAA...em xin lỗi...anh có bị ì...ăm...”

“ăm.....” Vừa nhìn ‘dung nhan’ của người trước mặt, nó như cứng họng, mắt trở ra nhìn hấn ta đang phủi phủi cái tay áo – nơi lúc nãy nó làm đổ nước vào hấn.

Ông trời ơi!! Giờ này ông đang ngủ sao??? Uống công con cầu nguyện nãy giờ...hóa ra ông đang ngủ...Xui ma quỷ khiến thế nào ko biết lại gặp ngay hấn – Dương Minh Phương, con chú hai...là trưởng nam của gia tộc...cũng là tên đầu đàn ăn hiếp nó nhiều nhất đây...Má ơi...Hy vọng qua nhiều năm xa cách, hấn sẽ ko nhận ra nó...

“Em xin lỗi...em ko cố ý...chắc ko bị sao đâu hen!!! ...em xin đi trước ạ...”

Hu hu hu...đi nhanh lên mới được...

“Ê Mỹ Lan.....chờ tụi này với...”

Trời ơi! Hai con quỷ sứ, mấy bà hại tui ‘rùi’...như thế này càng phải đi nhanh hơn nữa...ko được, phải chạy ‘lun’ quá...Hu hu hu...

PHập...một bàn tay tóm chặt lấy nó...ko xong ‘rùi’...đời nó đi buôn muối ‘rùi’...

Hu hu hu...Nó nói như ko nói, người vẫn nhìn về phía trước:

“Hix...em đã xin lỗi ‘rùi’ màk...nếu như anh ‘mún’ em đèn cho anh cái áo khác cũng được...”

Mồ hôi mồ kê bắt đầu đầm trán...nó lấy tay quạt ngang, hơi thở gấp hơn...đời nó thật là xui xẻo, toàn gặp phải mấy tên ác ma...thích những trò bạo lực...như thế có gì hay ho đâu chứ...tại sao lại cứ thích ăn hiếp người khác...

“Cô nói nhằm gì dzậy? Ai cần thay áo???”

Hả??? Nó có nghe lầm ko dzậy...hình như là ko...nghe rất rõ nữa là đằng khác...Nó cố gắng xoay người lại nhìn cái tên đang đứng trước mặt mình...thì ra ko phải là tên anh họ của nó mà là Kim Huyền Ảnh...bàn tay khổng lồ của hấn vẫn còn đặt lên vai nó... hấn cũng xuất hiện ở đây sao???..T.T Lại một lần nữa nó như chết đứng...một lúc gặp nhiều cú sốc như thế này, chắc có ngày nó bị bệnh tim mất...

Nhìn qua vai của Kim Huyền Ảnh...nó nhận thấy một đôi mắt đen tuyền đang nhìn mình chăm chăm...Cuối cùng thì người đó cũng lên tiếng:

“Quá ra là em họ, sao lúc nãy giả vờ ko quen biết hả? Anh đi tìm em nãy giờ thật vất vả...”

“Ồ...ăm...em...aaaaa....ba đây ‘rùi’...”

Thật may làm sao...trong lúc đi vào ngõ cụt bỗng tìm được ánh sáng...ba của nó xuất hiện thật đúng lúc...ba đang cùng với mẹ đi tiếp khách vòng quanh đây, trông họ thật lộng lẫy dưới ánh đèn nền trong khuôn viên...Nó liền chạy đến bên họ và tránh cái nhìn ‘đáng ghét’ của cả hai tên...Nó quần lấy tay ba nó đưa qua đưa lại.=....

“Chà...cô công chúa nhỏ, sao đột nhiên trở nên nhõng nhẽo thế...”

“Lâu lâu ba mới về, nhõng nhẽo một chút có sao...”

“Thôi nào, bây giờ ba mẹ phải tiếp khách...con ở lại đi cùng mấy bạn đi...”

“Con ko chịu đâu”

Ặc...chết cha!!! Nó thật sự hối tiếc khi vừa nói ra câu đó...hai ánh mắt nãy lửa của hai bà bạn đang nhìn xuyên thấu tận tâm gan của nó...hix ...ngàn lần tôi xin lỗi mấy bà ...

“E hèm...”

“Chú yên tâm, có cháu ở đây em nó ko sợ ‘bùn’ đâu...^.^”

Hừm...ai vô duyên thế nhỏ??? Gìmmmm....tên Dương Minh Phương kia...

Tung tăng tung tăng...Một, hai, một...la la la...

Tổ Tổ hí hửng bên Hứa Gia Lạc làm ‘tiên phong’. Tiếp theo đó là hai tên đáng ghét Dương Minh Phương và Kim Huyền Ảnh, nó và Tử Ân, Lâm Di Kỳ theo sau. Bọn nó vừa đi vừa ‘tâm sự’ những chuyện ‘trời ơi đất hỡi’ ko đâu vào đâu. Có lúc nó lén nhìn trộm về mặt hai tên đang đi phía trước mình, bọn họ coi bộ hợp gơ ghê, nói chuyện mãi ko ngớt, ác ma gặp ác ma thật là đúng chất.

“Này, dừng lại, dừng lại...” Đột nhiên phía sau lưng bọn nó vang lên một giọng nói gấp gáp.

Hả??? Có nhầm ko dzậy...nguyên một bày ác ma xuất hiện...mồm nó há to hết cỡ đầy kinh ngạc.

“Các anh...sao lại...cũng...” Nó cà lăm.

“Hi...đuổi theo mấy người mệt chết đi được” Tên anh họ thứ hai.

“Đi đâu sao ko rủ bọn này đi chung cho dzui” Tên anh họ thứ ba

“Lâu lâu mới về nước, hay lát nữa mình kéo đi chơi đêm đi” Tên anh họ thứ tư.

“Ý kiến hay đó, mọi người thấy sao?” Tên anh họ thứ năm.

“Được, được...dzậy ai đi mượn xe đây?” Tên anh họ thứ sáu.

“Mượn cái gì mà mượn, ko phải nhà của Mỹ Lan có cả tá xe riêng sao?” Và giờ thì đến tên đầu đàn nãy giờ vẫn câm như hến.

Nó nhìn lần lượt từng người một nói và cả đám bọn họ cùng giương mắt nhìn lại nó như đợi chờ sự đồng ý, nó tiếp tục nhìn sang đám bạn của mình, mặt họ tràn đầy vẻ háo hức thấy rõ. Nó như cứng họng ko biết nói cái gì, nhưng thật sự là nó rất ‘mún’ nói: “Dạ, ba em ko cho phép” bởi nó biết quá rõ những trò đi chơi đêm của mấy tên này, một phút sau khi lái xe ko vào bệnh viện mới là lạ.

Có điều do nó im lặng hơi lâu nên tên anh họ đầu đàn Dương Minh Phương lấy cớ cho rằng “Im lặng có nghĩ là đồng ý rồi nhé! Nào, đi thôi tụi bây”

Sặc...giờ thì hồn nó đã trở về nhưng tình thế đã quá muộn. Nhanh như chớp, họ đến nói với anh Khanh lấy chìa khóa xe Autobild của nó, và rồi cả đám leo lên xe.

“Tất cả đã ngồi yên vào vị trí, có thể bắt đầu được rồi...” Bộ ba của lớp R.M sột sắng, đặc biệt là tên Hứa Gia Lạc.

“Ê, khoan đã...hình như còn thiếu một người...”

Nó ngồi ở ghế giữa của dãy ghế sau lưng tài xế, mệt mỏi, lo sợ điều gì đó chẳng lành sắp xảy ra...Bình...bình...bình...

“AAAA...là Kì Thiên Văn...”

What??? Who???

Nó có nghe lầm ko ta? Hình như là ko...bởi ngay phút sau đó, một dáng người quen thuộc đã ngồi cạnh ngay chỗ của nó, thế là nó bị kẹp giữa cả hai tên ‘kò đội trời chung’ Kim Huyền Ánh và Kì Thiên Văn, nó ko ‘mún’ là lá chắn cho hai tia lửa điện của họ đâu...thế giới này sao lại có chuyện trùng hợp dữ dzậy nèk...

“Yes, lâu quá ko gặp em” Tên tài xế ‘cùi mía’ Dương Minh Phương quay xuống chào.

“Dạ, anh khỏe chứ, cảm ơn anh đã mời em đến” Kì Thiên Văn mỉm cười đáp.

“Có gì đâu, ha ha...có em thì Mỹ Lan nhà ta mới dzui được chứ”

“Hả? Cái gì?” Tự nhiên nó la toáng lên phản bác.

Nhưng trong lúc đó tên tài xế đã cho xe nổ máy xuất phát, nó đành im lặng trong nỗi phẫn uất tột độ, vẻ mặt hơi hơi ngượng ngượng. Ai mượn hần làm mấy chuyện này chứ? Rõ ràng là hần đang âm mưu chuyện động trời nào đây...con người hần có tốt lành gì so với vẻ bề ngoài thân thiện là bao...

Brừm...brừm...

Chiếc xe hơi lăn bánh ra tận ngoại thành, nơi gì mà tối đen như mực thế này, ko một bóng dáng chiếc xe nào khác...

“Thế nào? Có cảm giác mạnh chưa?”

“Cảnh vật có chút nổi gai ốc rồi đó”

“Chắc...chắc...như thế mới có tí cảm giác phiêu lưu mạo hiểm chứ...” Cả đám tên anh họ của nó bàn tán hí hửng.

Ặc...gì mà phiêu lưu với chả mạo hiểm...nó chẳng thích tẹo nào, biết tổng ngay là họ chả đi đến nơi nào tốt lành gì, nó đã có hàng tá kinh nghiệm với những chuyến đi vô bổ này và đã để lại nỗi ám ảnh vô cùng ‘khủng khiếp’.

“Này, anh định đưa bọn này đi đâu dzậy?” Tử Ân run rẩy ngồi sau nó ôm cứng cả băng ghế ngồi.

“Lát nữa em sẽ biết, bây giờ mọi người ngồi chắc vào, chuẩn bị tăng tốc đây...hồ hô”

Trời!!! Có nhầm ko dzậy...tên này hần điên ‘rùi’ chắc, ‘mún’ tự đào mồ chôn cả lũ sao???

“Ôi koo...oo...o.....”

Brừm...brừm...

Nó mắt nhắm mắt mở, mặc dù trên xe có mở máy lạnh nhưng nó vẫn sợ toát mồ hôi. Cả ba đứa con gái trên xe đứa nào đứa nấy mặt mày tái mét, gào thét như điên, còn đám con trai kia thì lại hí ha hí hửng cười khoái trá. Nếu sớm biết thế này nó đã ko đi theo bọn họ để bây giờ nó đâu có khổ sở thế này...

Tên Dương Minh Phương kia đúng là ‘tay lái lùa’ có đẳng cấp quốc gia, ko biết hần nghĩ sao mà ko mở đèn pha lên trong khi vẫn ‘hiên ngang’ lao đi vun vút trong đêm tối dày đặc, đến cả đôi mắt sáng như mắt mèo của nó cũng ko thể nào nhìn thấy rõ nữa là. Bấy nhiêu đó thôi cũng đủ làm cho tim nó thấp tha thấp thỏm, nó vẫn còn trẻ và vẫn chưa ‘mún’ lìa đời sớm thế này đâu???...Đúng là gặp phải cái đám anh họ này là y như rằng ngày tử thần sắp đến với nó dzậy, rõ xui xẻo..

Và tiếp theo đây ko biết chuyện gì sẽ xảy ra đây, ko biết nó còn sống nổi để quay về ko...Á...Á...á...á...á...

“Này heo, tới nơi ‘rùi’...”

Hả? Sao? Nó đã đến thiên đường ‘rùi’ sao? Ủa mà sao thiên đường hôm nay tối thui dzậy???@.@

“Ê...cô ko định thừa cơ hội ‘làm bậy’ với tôi đó chứ?”

Ặc...cái gì???

Nó như bị dội cả thau nước lạnh, mặt tỉnh ngay tức khắc...

“Kim Huyền Ảnh...cậu nói ai ‘làm bậy làm bạ’ hả?”

“Tôi nói cô chứ nói ai...tay tôi bị cô ghì chặt nãy giờ ko nhúc nhích nổi nữa đây này”

“Cái gì?...” Mặt nó bỗng đỏ như gấc, nhìn lại đúng là nó đã có làm ‘chuyện đó’.

“Hơ hơ...coi này, tay cậu coi bộ bị bấu đau lắm hả? In rõ cả mười ngón tay đây này...hồ hồ...” Tên Dương Minh Phương vừa quay lại ngắm soi cái bằng chứng hùng hồn về tội trạng của nó vừa cười lẩn ra đất.

Hừm...Ko cần ai phải nói nó cũng tự biết mình phải làm gì? Nhưng đáng tiếc là ở đây ko có cái hố nẻ nào để nhảy xuống...thật là mất mặt...

Nhưng rất may là một phút sau đó, nó đã được gỡ khỏi thế ‘nhục’ nhờ bà bạn Tổ Tổ ngốc giải quyết bằng một câu hỏi rất ư ‘chí lí’: “Đây là đâu? O.O”

“Ừk đúng ‘rùi’, đây là đâu dzậy?” Tử Ân cũng tỏ ra thắc mắc.

“Nơi đây...được xem là...thánh địa của quý...” Từng lời từng chữ phát ra từ miệng tên Dương Minh Phương làm cho ba đứa tụi nó gợn sống lưng.

Ba đứa đều đứng chết chân, tay run lập cập...Mặc dù nó là người rất thông minh, rất mạnh mẽ nhưng ko có nghĩa là nó ko biết sợ một thứ gì trên đời...đó là ma...

“Haha...bình tĩnh lại nào các ‘bé’, anh chỉ tính nghỉ lại đây một đêm ‘thui’ màk..”

“Cái gì? Anh bị chạm dây hả?”

“Mau đưa tụi này về nhà mau!”

Vừa nghe tên anh họ của nó ‘giải thích’ cái lí do vớ vẩn, tụi nó đã nhảy cẫng lên, có đứa còn làm vài động tác như ‘mún’ nhào vô oánh cho tên này bầm mặt và ‘cướp’ lại cái chìa khóa xe.

“Ấy ấy...từ từ đã, tôi thấy nơi này cũng hay đấy chứ!”

Đang trong lúc ‘dầu sôi lửa bỏng’ thế này, tên Kim Huyền Ảnh lại còn ‘đổ thêm dầu vào lửa’, nhìn tướng hăn là nó biết chắc hăn ta chưa từng bị đâm bao giờ...

“Cậu ‘mún’ ở thì ở một mình đi!” Nó hầm mặt.

“Hơ...cũng ‘mún’ lắm nhưng nếu ko có Mỹ Lan thì đêm nay cũng chẳng có ‘ý nghĩa’ gì...” Giọng nói gian dối.

“Ặc...Kim Huyền Ảnh...ý cậu là gì đây?”

Bỗng khuôn mặt nó chuyển biến một cách đột ngột từ màu trắng bạch sang xanh lét

‘rùi’ đến đỏ au...Cả đám con trai cùng phát ra cười hô hố....

“Được ‘rùi’, bây giờ mọi người đi theo tôi...” Tên đầu đàn có vẻ thấy hài lòng liền phẩy tay ra hiệu.

Nhanh như chớp, hai cánh tay lực lưỡng của hai con người khác nhau cùng chụp lấy hai tay nó, nó như một tội phạm bị người ta lôi đi đến ‘pháp trường’ hành quyết, nhìn lại té ra hai thân chủ của hai cánh tay đó chính là Kim Huyền Ảnh và Kì Thiên Văn, một chiều cao ở mức ‘khủng’, chẳng trách nó có cảm giác như chân nó đang lơ lửng ở ko trung,...dzậy là tụi nó bắt buộc phải tham gia cái trò ‘rùng rợn’ của mấy tên anh họ.

Bộp bộp...

Tiếng bước chân vang lên rõ lớn trong ko gian yên ắng của khu rừng rậm. Nhìn theo ánh sáng le lói phát ra từ chiếc đèn pin của tên anh họ, hóa ra hắn đã chuẩn bị từ trước ‘rùi’...ko biết rằng con đường nhỏ hẹp đầy cây với cây này sẽ dẫn tụi nó đến nơi ‘khỉ ho cò gáy’ nào đây...dù gì nó cũng đã đặt chân theo bọn họ, nếu lỡ bị heo rừng hay con thú hoang nào ‘tóm’ được thì đó chắc cũng là ý trời và ngày mai nó có thể được lên trang nhất với chủ đề ‘hồng nhan bạc mệnh’...T.T

“Chết cha! Sao năm nay cây cối mọc quá xá dzậy trời?” Đột nhiên tên đầu đàn dừng lại, nhìn một lượt xung quanh ‘rùi’ phán một câu lằng xẹt.

Ồi thôi thôi! Chưa gì linh cảm của nó lại càng tăng cao rõ rệt, tên Dương Minh Phương này ko biết hắn có biết đường đi ko mà cứ dẫn cả bọn lòng vòng luẩn quẩn ở một chỗ miết nửa tiếng đồng hồ.

“Rốt cuộc là anh định dẫn bọn này đi đâu dzậy?” Lâm Dĩ Kỳ nhẹ nhàng lên tiếng hỏi.

“Ồ...đã bảo là ‘thánh địa của quỷ’ tức là một nơi rất huyền bí, mấy đứa đừng hồi hộp quá, từ từ sẽ đến thui...” Tên anh họ sượng đứng cười hơ hơ.

“=. =....Bà nội nó, giờ mà anh còn nói đùa được hả?” Tên khỉ Hứa Gia Lạc múa máy tay chân bực dọc...khiến cho tên anh họ đang cười phải bùm miệng lại ngay tức khắc.

“...” Cả đám nhìn nhau lắc đầu, thật là mệt với cha nội này.

Ừc...ừc...

“Thấy chưa, giờ bị lạc đường ‘rùi’...nếu anh ko đưa bọn này ra ngoài thì...”

Rầm!!!

Chưa kịp nói hết câu, phía sau lưng tụi nó vang lên một tiếng động lớn...chuyện quái quỷ gì đây...tất cả mọi ánh nhìn đều tập trung về một địa điểm, đó là một cái hố đen ngòm giữa đám rừng cây chằng chịt. Âm thanh vừa phát ra có lẽ là một khối vật thể nặng nề được quăng xuống dưới, nhưng dấu chấm hỏi ở đây đó là gì và ai đã làm chuyện đó trong khi ở đây ko có một bóng người nào khác ngoài tụi nó???

Tất cả chỉ là suy luận của riêng nó, nếu mún bít chính xác sự việc ra sao, có lẽ tụi nó nên trực tiếp xem xét thực chất đó là gì?

Một hồi lâu, tụi nó nhìn nhau dò ý qua ánh mắt, ko một ai dám lên tiếng trong ko gian bỗng chốc trở nên đáng sợ này, cúi cùng với một sự can đảm ‘miễn cưỡng’, tụi nó quyết định sẽ tiến thẳng về phía cái hố đen ngòm đó...

Ko run rẩy như vừa hồi mới đặt chân đến đây, đột nhiên nó trở nên mạnh mẽ một cách lạ thường, chính nó là người tiên phong đầu tiên trong đám bởi cái thói tò mò trong nó đang trỗi dậy...

Bằng ánh sáng phát ra từ chiếc đèn thoại của anh họ, nó rọi xuống phía dưới đó và cả đám cùng quan sát,...Cái hố thật sâu nhưng tầm nhìn ko mấy bị che khuất, qua con mắt tinh tế của nó, nó dám chắc đó là một chiếc bao bố...còn trong đó là gì thì vẫn còn là một ẩn số...

“Suy nghĩ làm gì cho nó sâu xa, nhìn là biết đó là một bao đầy rác...người ta vứt rác ở đây là chuyện thường thui...” Tên anh họ thứ hai nhận xét.

“Nhỡ đó là bao đựng đầy vàng thì sao?” Đến tên anh họ thứ ba.

“...” Nghĩ đến đây, đám anh họ lại lố nhố bàn tán háo hức.

Nhưng nó ko hề quan tâm đến những phán xét vớ vẩn của họ bởi điều nó đang thắc mắc là AI đã làm nên ‘âm thanh’ đó...và cho đến khi tên đứng bên cạnh nó đưa lên ý kiến của mình thì nó như chết lặng:

“Có thể đó là một cái xác....” Một suy đoán vô cùng trùng khớp với nó.

7. Chương 7: Lãnh Địa Của Quỷ

Số phận của nó thật rõ đen, một buổi yến tiệc sang trọng đầy ánh đèn ánh nến sáng lấp lánh bỗng chốc tan biến chỉ còn lại một nơi hoang tàn đổ nát, ko có ánh sáng dù là một khe sáng rất nhỏ...

Một cô công chúa cao quý ngồi trên một thảm vườn trải đầy các loài hoa thơm ngát bay tỏa khắp tòa lâu đài nguy nga bỗng chốc biến thành một cô bé lọ lem khúm núm, tay chân run run ngồi bên gốc cây to và gần như ‘trụi lá’...

Hình ảnh hiện lên tưởng chừng như một cơn ác mộng nhưng nó lại là sự thật...

Có người nói rằng: “Bạn đừng nên tỏ ra mình là một người thông minh; đôi khi chính sự thông minh ‘quá mức’ ấy đã giúp bạn biết được khá nhiều việc, nhưng đáng tiếc đây ko phải là thứ mà bạn cần biết, cần tìm hiểu...vì thế, hãy tự điều chỉnh lại suy nghĩ bản thân trước khi cái trí tò mò ‘quen thói’ ấy bắt đầu trôi dạt trong bạn...”

Sau khi xem xét, tụi nó quyết định lôi cái bao bố từ dưới cái hố lên...và thật ngạc nhiên thay khi anh chàng Hứa Gia Lạc lại chịu tình nguyện làm cái công việc ‘trọng đại’ đó. Bằng ánh mắt sáng rực, nó dám cá chắc là hẳn đang nung nấu cái ý nghĩ đó là ‘một bao đầy vàng’, vì chỉ có điều ấy mới khiến quý công tử như hắn trở nên ‘siêng’ bất thường như dzậy...

“Trời ơi! Sao mà nặng dữ dzậy nèk!”

“Hai...ba....zô...ta....”

Oái...

Ko biết lấy đâu ra, anh họ Dương Minh Phương móc ra cái dây thừng ‘có sẵn’ và tụi nó đã kéo lên được cái ‘khối vật thể’ nặng nề ấy.

Về mặt sợ hãi có, hồi hộp có...’vui mừng’ cũng có =.=. Hai chân mày của nó nhíu lại đến nỗi gần dính vào nhau. Đứa này đẩy tay qua đứa kia rồi háy mắt, hất hàm. Cho đến khi đến lượt tên Kim Huyền Ảnh, hẳn tỉnh queo nhún vai rồi mỉm cười quay sang nó:

“Hay để cho Mỹ Lan mở ra hen....ko phải cô là người hăng nhất sao?O.O”

“Hả?... ừt...ừt...ừt.... ặc...” Tự nhiên nó lại bị nắc cụt.

“Cậu...ừt...ừt...thật là...ừt...dở hơi...”

Dưới sự đả kích của tên Kim Huyền Ảnh, nó dồn hết sự can đảm vốn có, tiến thẳng đến cái bao bố...từ từ mở từng mối dây buộc thật chặt...đằng sau nó có thể nghe rõ từng tiếng một của hai bà bạn:” Đừng mở, tui lạy bà”

Thình thịch...thình thịch...

Ồi má ơi!!!

Á Á Á Á...Á....á.á.á...

Tiếng hét thất thanh huyền não cả khu rừng rậm...

“Ừm....” Một bàn tay thô bạo đột ngột bụm miệng nó lại...

Ồi ko...đó là...một đồng xương người....chúng thật đáng sợ, đáng kinh tởm...

Mặc dù đã được học nhiều trên lớp về phần này nhưng nó chỉ là hình ảnh mô phỏng...còn đây, đây là gì??? Là thật sao???

Kẹt...kẹt...

“Đứng im!”

Oái....

Bỗng chốc cả ko gian u tối trở nên bừng sáng với những đuốc lửa bập bùng. Một đám người lạ mặt xuất hiện, râu ria lởm chởm, mọc đầy ria mép, tóc tai bù loa bù xoa...như quỷ.

“Chạy mau tụi bây” Anh họ nó ra lệnh.

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Vừa dứt câu cả đám mạnh ai nấy chạy bán sống bán chết, đồng thời phía sau lưng tụi nó cũng vang lên hàng loạt tiếng nổ vang tựa như tiếng súng. Tụi nó vừa phát hiện ra một thứ mà đáng lẽ tụi nó ko nên biết.

Nó như muốn dứt hơi đến nơi, giờ đây sự sợ hãi hoàn toàn đã khống chế cái nắc cụt ban nãy. Nó, Kim Huyền Ảnh và Kì Thiên Văn, cả ba tháo chạy sang hướng khác trong đêm tối vì đã xa hẳn bọn đạo tặc nên cũng thất lạc đám còn lại. Tụi nó cứ chạy mãi, chạy mãi và rồi phát hiện có một ngôi nhà cũ nát trong khu rừng rậm.

Vào...hay ko vào...chạy tiếp đi...???

Tụi nó đứng đó hồi lâu suy nghĩ cho đến khi bọn chúng sắp rượt kịp đến nơi, tụi nó mới quyết định, đó là “chạy tiếp” -.- Nhưng thật ko ngờ, đó là một lựa chọn sai lầm.

Oái...

Tụi nó đã mắc một cái bẫy lưới được bố trí sẵn gần đó, thế là...

“Hahahaha...”

Tiếng cười thích thú của bọn ‘giết người ko gớm máu’ vang lên bên dưới tụi nó. Bấy giờ cả ba đứa đều bị treo toot’ng teng lủng lẳng trên cây, sẵn sàng chờ đợi cái chết gần kề.

“Muốn giết thì giết đi, ai sợ mấy người”

Trong khi bọn chúng đang cười đắc ý thì nó hét toang vào mặt khiến mấy cái đầu người bên dưới phải ngược lên nhìn nó trợn tròn mắt.

Đây ko phải là sự đại đột nhất thời mà là chiêu thức ‘tuyệt kĩ’, kinh nghiệm cho thấy nó đã xem khá nhiều bộ phim hành động. Mặc dù bên trong sợ chết đến ‘khủng’ nhưng nó vẫn làm vẻ bất cần, có thể ‘khí phách’ đó sẽ có tác dụng hơn là sự van nài ‘xin tha mạng cho tôi’.

Và quả nhiên mức độ thông minh của nó đã được chấp nhận, tên trùm ra lệnh thả tụi nó xuống tuy nhiên vẫn trói chặt toàn thân, lôi đi xềnh xệch như ‘cây chổi quét nhà’, tên trùm râu ria cúi đầu xuống gần nó phả vào mặt cái mùi kinh tởm:

“Người đẹp thì phải chết đẹp chứ!”

Trời~!!! Nó như muốn ngất xỉu tại chỗ nhưng thật may tên Kim Huyền Ảnh gập mạnh cái đầu hấn vào đầu nó cái ‘bóp’ khiến nó choàng tỉnh ngay tức khắc:

“Đúng là quý ‘ăn thịt’ người”

“Ô’...quá khen...bộ mấy nhóc ko biết nơi đây được mệnh danh là gì sao? Dám bước chân vô đây chắc cũng đã chuẩn bị tâm lí rồi hả?”

“Cái gì?”

“Là ‘Lãnh địa của quỷ’” Cả ba đứa đồng thanh một tập, chợt nhớ ra lời của tên anh họ.

Tên anh họ...Dương Minh Phương...đồ cái tên đáng nguyên rủa...cái tên ngu si đần độn...đáng chết vạn lần...chính hắn đã đưa tụi nó đến đây...đồ cái tên ko biết tốt xấu...thiếu gì nơi ko đến mà lại đến cái nơi quỷ quái này....ta mà còn sống quay về, việc đầu tiên là ta phải đi tìm mi để tính sổ...ức muốn ói máu đi được...

Làm sao đây? Làm sao thoát ra khỏi nơi này?

Hai tên con trai bên cạnh nó nằm im re trên mặt đất, mồm dãi chảy ròng ròng...eo ơi... hai cái con heo nặng kị này, trong thời khắc ‘ngàn cân treo sợi tóc’ mà bọn họ còn ‘hả hê trong cơn mê’ nữa sao??? Chắc điên lên mất...

Bọn chúng đưa tụi nó vào bên trong căn nhà duy nhất trong khu rừng rậm, một ngôi nhà hoang, đầy vết bụi bẩn, tường đầy mạng nhện, trên sàn còn vương vãi vài đồng phân gián, phân chuột, bốc mùi ‘khủng khiếp’....Đây mà cũng được gọi là nhà sao...một ngôi nhà dành a ở thì có...

Bịch....

Oái...

Bọn chúng quăng tụi nó như quăng bịch muối, nằm la ó trên sàn nhà...Kim Huyền Ảnh dường như đã tỉnh ngủ, nhìn bộ dạng hần ngạc nhiên hết sức khi phát hiện mình ‘đang ở đâu’, mặt hần nhăn như mặt khỉ, mũi ‘kêu’ khẹt khẹt...thật là khô hài...Nhìn qua Kỳ Thiên Văn, anh ta vẫn im như chết...

Nó định toang hỏi cái tên râu ria kia định làm gì tụi nó thì hần đã quay sang đám thuộc hạ nói rõ to:

“Bọn chúng đã biết bí mật của chúng ta...hãy mau đi bắt bọn chúng về đây ngay”

“Khi nào bắt được đầy đủ ta sẽ xử luôn một thể”

“Dạ, đại ca...”

“...” Thịnh thịnh....thình thịnh....

Oh my god, dây thần kinh của nó căng như sợi dây đàn...Nó quay sang nhìn Kim Huyền Ảnh, đụng phải ánh mắt ‘sáng bừng sức sống’ của hần...dzậy là họ chưa bị bắt...Cầu mong họ sẽ đến cứu tụi nó...

Tên Dương Minh Phương kia...coi như đây là cơ hội chuộc tội cuối cùng của nhà người..xem như ta đây đã từ bi lắm hỉ xả rồi...”hãy cố mà hoàn thành cho tốt đây nhé!”

Nhớ lại một thời anh hùng lẫm liệt của tên anh họ Dương Minh Phương, với triết lí sống cao cả “suốt đời đi tìm gái đẹp” thì đây là nhiệm vụ hết sức khó khăn cho hần đây....

Nó cũng ko dám tin mình sẽ thắng trong vụ cá cược này là bao nhiêu, giữa việc hần sẽ quay lại hay ko...nhưng với những người bạn còn lại của nó thì có thể tin tưởng được...

Sau 1 tiếng đồng hồ trôi qua...

2 tiếng....

Thêm 1 tiếng nữa...

Sự chờ đợi ngoài sức chịu đựng của nó, đặc biệt là trong tình trạng mắt gần như khép kín...

Và khi...từng khe sáng yếu ớt bắt đầu lộ diện.....nó đã đánh một giấc ngon lành...

“Này, cẩn thận chứ!”

“Cô ấy mà tỉnh dậy lúc này thì mệt à”

“Biết rồi, ko cần cậu nhắc đâu”

.....

-.Sột soạt...sột soạt...

.....

Nó nằm im, nghe bên tai những tiếng động lạ kèm theo là giọng nói của ai đó...Nhưng là ai chứ???

Nó muốn mở mắt ngay tức khắc nhưng không hiểu sao chúng chẳng nghe lời, bọn này cũng muốn phản chủ sao.=!!! Đáng ghét thật !!!.....Vậy là nó lại chìm trong giấc ngủ mà tưởng chừng như ‘ngàn thu’...

.....

“Thế nhé! Một kế hoạch thật hoàn hảo”

“Về những cái chết bí ẩn”

“Hay là những cậu thanh niên trẻ ko có đầu óc”

“Thôi...Việc xử lí chúng hãy để sau, bây giờ mới là bước khởi đầu”. Giọng một người đàn ông áp đảo tất cả.

“Cái gì? Làm lại sao?”

“Chính xác đấy...anh bạn à...”. Ông ta cười hớn hở trước cái câu nói mà theo nó là ngớ ngẩn.

.....

Roẹt...Roẹt...

.....

Lại một lần nữa, những âm thanh lạ lùng đã đánh thức giấc ngủ của nó tập hai. Nhưng lần này, mắt của nó ko còn nặng như đeo chì nữa, mà mở to như áo ộpO.O

Trời đã sáng từ lúc nào ko hay, trong khu rừng đã bao phủ đầy ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua những tán lá vàng đường như sắp lìa khỏi cành...Tự nhiên trong nó dậy lên một ý nghĩ “ Kể ra nơi này cũng đâu đến nỗi tệ” khi quan sát cảnh vật xung quanh rõ như ban ngày thế này, ừ thì đúng là vậy mà...

Nhưng tên của nơi này là gì nhỉ? Chắc là một cái tên mang vẻ hoang dại và đầy bí ẩn giống như những gì chứa trong nó chẳng?

Wow...đôi lúc nó tự nghĩ tâm hồn mình thơ mộng như tranh vẽ ấy nhỉ...ha ha ha...

Trong lúc đầu óc nó đang quay cuồng trong sự tưởng tượng phong phú thì một con dao ghim chặt một mẫu giấy nhỏ bỗngưng xuất hiện và đập ngay vào mắt nó. Những dòng chữ ghi trên đó như nhắc cho nó nhớ đến một sự việc kinh khủng: Lãnh địa của quỷ.

“Trời ơi! Đây đâu phải là mơ...Cái nơi chết tiệt gắn với cái tên chết tiệt, đáng nguyên rủa ấy...”

Mắt nó như muốn lọt ra ngoài trong sự kinh ngạc tột độ...

Ngôi nhà hoang tàn đổ nát vừa mới chợp mắt hôm qua thôi nay đã ko còn nữa...cộng thêm sự biến mất ko dấu tích của hai tên mà giờ đây theo nó nghĩ là ‘hero’.

Trong chốc lát, hàng loạt những thước phim kinh dị quét xẹt qua nó khiến nó rùng mình.Nó bần thần cả người, ngồi sụp xuống dưới một gốc cây gần như trụi lá, ôm chặt hai đầu gối với hai bàn tay run run và muốn....khóc.

Nhưng lại một lần nữa, chúng vẫn ko nghe lời người chủ có thể được xem là ‘vô dụng’ như nó trong lúc này, muốn khóc nhưng chả có tí nước mắt nào rơi ra thì chẳng phải là khóc dối sao???O.O

Khóc vì sợ...chứ ko phải vì ‘thương’...Ko đúng! Nó muốn...khóc là vì cả hai cơ.

Như vậy thì càng thêm hổ thẹn với ‘hai linh hồn ấy’...Hức...hức...

Thật đáng thương thay họ đã phải hi sinh vì muốn cứu lấy nó, nó đúng thật là vô dụng mà...

Trong lúc gầy go nhất, trong lúc họ đang quyết tử với mấy tên ‘người quỷ bất phân’ ấy thì nó lại nằm lăn cù ra đất mà ngủ...Thật là ko ra thể thống gì nữa...

Thật là thâm,....chúng sẽ làm gì với họ? Trời ơi...những hành động dã man ấy nó cũng có thể nhìn ra...Thế nào chúng cũng ‘lóc thịt quảng xương’ xuống hố như hôm bữa bọn nó vừa phát hiện...

Hu hu hu....Như thế thì làm sao được chứ??? Bởi nó chỉ vừa mới cảm nhận được một chút tình thương và sự ấm áp của “một” người con...trai thôi...Ông trời thật là bất công quá đi mất!!!

Giữa những ý nghĩ dồn dập về cái chết của Kim Huyền Ảnh và Kỳ Thiên Văn thì lại lóe lên một ý nghĩ khác mặc dù hi vọng về nó hơi mỏng manh một chút, đó là họ vẫn còn sống....và chỉ chờ nó đến cứu thôi.

Nghĩ đến đây, nó như một kẻ đang mang trong mình những vết tội lỗi bỗng trở thành một nữ dũng sĩ mang trọng trách đầy cao cả.

Và với một hình ảnh của một siêu thám tử lừng danh như trong truyện Conan, nó tin với bộ não ‘dư thông minh’ của nó thì có vụ án nào mà ko được giải quyết một cách êm xuôi...

Tia nắng ấm rọi từ trên xuống, len lỏi qua những ngổ ngách của tán lá tựa như ko, chúng như một ‘hướng dẫn viên’ chỉ dẫn cho nó nên đi theo hướng nào để tìm được họ và nó hi vọng nơi đó ko phải là.....một cái hố...

Cuộc sống không phải là một cuộc chạy đua, nó là một cuộc hành trình mà bạn có thể tận hưởng từng bước khám phá...

Từng bước...từng bước...cứ chờ xem có gì hay ho trong vụ này nào, nó ko nghĩ là đến phút cuối nó sẽ phải lăn đùng ra đất ngay tại chỗ đâu bởi vì đây là một chuyện ko thể tưởng tượng ra được...

“Ày da!>_<>

“Gì zậy trời?”

Nó nhăn mặt nhíu mày khi phát hiện ra một chiếc gai nhọn vừa mới đâm thủng ‘đôi giày yêu dấu’. Đây là thứ ‘hay ho’ đầu tiên mà nó cần khám phá đây sao? Thật là ngớ ngẩn!!!

Được rồi! Nó đành cắn chặt răng và coi như đây là trường hợp ngoại lệ, ta đây vẫn cứ tiếp tục....thăng tiến...ya ya!!!

Những chiếc lá vàng càng lúc càng rơi lá tả thêm vì một trận gió lạnh thấu xương đang càng quét...Ánh mặt trời đỏ rực càng lúc càng mờ đi và chuyển sang đen sẫm ...Mặt nó nghếch ra... ‘ông trời thật phụ lòng người’...

Một giọt....hai giọt...

Và rồi cả cái mặt của nó đầm đìa nước mưa...Lại thêm một thứ ‘cực hay’ mà nó đã khám phá ra đây...lần này ko thể xem là ngoại lệ nữa, có lẽ số của nó là ‘số hưởng’, còn ‘hưởng gì’ tự khắc ai cũng biết...

“Á...Á....:Ko thể chịu nổi nữa”

Bộ tưởng ta đây là ‘siêu nhân’ sao? Chỉ cần ai đó đưa ra một câu hỏi là ta đây có thể giải đáp được ngay tức khắc sao? Dù thông minh cách mấy nhưng ko có 1 tí manh mối nào làm sao mà ta có thể ‘thanh toán’ các người được...

Ngắm nhìn một trận mưa tại chỗ, mặt nó y ko có tí cảm xúc nào, chẳng thấy lạnh...đôi mắt ngây ngô nhìn về một nơi nào đó thật xa xôi và dường như ko thể nào với tới được...lòng đầy nặng trĩu những suy nghĩ,...tâm tư, tình cảm ko thể phơi bày với ai...ừ thì còn ai nữa mà ‘phơi’...

Nó như một người cô độc trong cái bóng rừng già, ko có thứ gì khác ngoài những cái cây cao ngất ngưỡng với đám lá vàng rơi, chẳng hề cuộc đời của nó phải ‘đi buôn’ ở cái chốn này sao??? Thật uổng phí ột người tài năng ‘găm đầy mình’ như nó T_T

Đau khổ...đau khổ...

Tuyệt vọng...tuyệt vọng...

Râm!!!

Nó ngã quỵ trên mặt đất đầm nước, giờ thì mới cảm thấy lạnh sống lưng...

Hít hà...hít hà...

Sặc...nó bị nghẹt mũi luôn rồi O_O

‘Số hưởng’ có khác, cái gì xui xẻo nhất đều ưu tiên cho nó, quá đáng thật!!!

Nó lắc đầu chán nản, trời vẫn còn ‘mưa tầm mưa tả’, kiểu này có lẽ nó phải ‘lìa đời’ sớm thôi,...Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, trong đầu nó lại liên tưởng đến những việc mà càng nghĩ càng thấy đau khổ một cách quẩn quại.-

Di chúc của Dương Mỹ Lan...

Goodbye everybody!!!

Ôi những người tôi yêu quý, những người luôn tin tưởng tôi và hi vọng tôi sẽ đem lại cho họ vào một ngày mai tươi sáng...

Ôi very sorry Kim Huyền Ảnh, Kỳ Thiên Văn...hai người hãy tự lo ình đi nhé, tình trạng tôi bây giờ ko sánh nổi cái vai ‘nữ dũng sĩ’ mà đi cứu hai người được nữa (thân tôi còn lo chưa xong nữa là)...

Còn đối với Tử Ân, Tổ Tổ...mấy bà cũng đừng tự trách mình rằng chưa cứu được tui...chỉ tại tui đây vô dụng thôi,...nhưng mấy bà hãy nhớ nếu có tìm được tui chẳng may trong lúc tui đã ‘ra đi’ thì mai táng tui đừng có linh đình quá, kéo làm cho cả thế giới này phải đau xót thêm ột người tài năng như tui...

Còn về cái đám anh họ ‘chết tiết’ kia, mấy bà hãy ‘giải quyết’ chúng để ‘báo thù’ dùm tui, chính mấy bà cũng hiểu nguyên nhân gián tiếp dẫn đến bi kịch ngày hum nay phải ko???

Nhưng nếu kế hoạch thất bại, mấy bà cũng đừng có cảm thấy xấu hổ với tui, tui ko trách mấy bà đâu...nhưng tui sẽ rất buồn vì khi đó giữa cái chốn xa lạ ấy tui ko có bè bạn nào cả, mấy bà “Nhớ đến đây chơi với tui” là được rồi, hehe^_^

Riêng về tình cảm của tôi...tôi đã xác định được rồi nhưng đáng tiếc là chưa có dịp để bày tỏ với người ta...đó là...

“Nè...bà ko sao đấy chứ???O.O”

Trời!!! Tiếng ai sao nghe quen quen dữ... lại còn dám cắt ngang dòng di chúc của nó nữa chứ...

“...”

“Bà tỉnh dậy thì tốt rồi, bà ‘xiu’ lâu hơn tui tưởng đó”

“...”

Đến lúc nó kịp nhận ra chủ nhân của cái thanh âm trong trẻo ấy thì lại xuất hiện thêm một cái bóng trắng khác, một dáng người cao to và lại quen quen...

“Thôi!!! Mọi người ra ngoài một chút nhé! Để tôi lo là được rồi”

“Hơ...chưa gì đã đuổi tụi này ra hả??? Cậu hay lắm!”

“Hà hà...mấy người phải tôn trọng giây phút riêng tư của người ta chứ”

“OO...ồ... ghê nhỉ? Xem ra cậu đang zui dữ cà”

“Thôi, ko làm phiền...cáo từ”

Râm!!!

Sau một cái tiếng đóng trời vang thì hồn nó nãy giờ đang lơ lửng trên chín tầng mây bỗng chốc té nhào đầu xuống đất...

“Ui da!!!” Nó ôm đầu ôm chân, mặt nhăn như khi.

“Đau chỗ nào à?” Tay một người con trai chạm vào mớ tóc còn đang rối của nó dò hỏi.

“...” Mặt nó nghếch ra một đồng...lộ vẻ ngạc nhiên thấy rõ.

“Gì zậy? Mới có ba ngày ko gặp đâu cần bức xúc thế chứ~.” Vẫn cái cách nói chuyện chói tai ấy...

“Cậu...Kim-Huyền-...”

“Ê...cô...oái...@.@”

Chưa kịp để hấn phản ứng, nó nhảy chồm vào người hấn khiến hấn trở nên bất động lạ thường...

“Ôi trời! Cậu chưa chết hả?”

“Sặc...tên nào ác mồm ác miệng zậy? Bộ ko thấy tôi đang sống sờ sờ trước mặt cô hả>.O”

Hấn nói một cách giận dữ nhưng vẫn có gì đó một chút zui zui, có lẽ hấn biết nó đã lo cho hấn...

Nó vẫn ôm chặt hấn như sợ chỉ một giây thôi nếu nó buông tay hấn sẽ bay đi mất...như hạt bụi...Còn hấn vẫn cứ đứng im như tượng, ko nhúc nhích dù là một phân, ko tỏ ra phàn nàn mà còn lấy tay vỗ nhẹ lên vai nó, lên đầu nó...như thể ‘nó là chú cún lạc đường mới tìm được chủ-’...

“Chuyện này là sao thế? Tôi chả hiểu gì cả?O.O”

“Chuyện gì?”

Chợt nó buông tay ra khỏi người hấn khiến hấn cũng ngạc nhiên...

Nó khoanh tay trước ngực, làm vẻ mặt nghiêm nghị như sắp có một cuộc điều tra tội phạm...Thấy vậy, hấn cũng thích thú nhìn lại nó ko kém phần sắc lạnh nhưng khiêu khích...

“Thì chuyện cậu với...mấy tên kia ấy”

“Ồ...Chuyện đó hả???...Ừm...đáng tiếc thật”

“Đáng tiếc cái gì?” Vừa phát ngôn ra câu hỏi xong nó cảm thấy hối hận vô cùng trước cái bản mặt gian manh như ngày nào của hấn.

“Tôi cứ tưởng cô đã khám phá ra những gì hay ho trong chuyện đi rùi chứ...ai dè...”

“Chắc...có lẽ tôi đã đánh giá đối thủ quá cao” Nói xong hấn tự tặng thưởng ình cái nụ cười nửa miệng ấy như đã giành được phần thắng tuyệt đối.

“Cái gì???”

Nó có nghe lầm ko...chuyện quái quỷ gì đang diễn ra thế này? Nó đảo lộn hết tất cả mọi thứ...

Chóng mặt...chóng mặt...chóng mặt quá đi mất...

Mặc dù cơn cảm lạnh vì dầm mưa mấy tiếng liền của nó đã bớt được chút ít nhưng khi nghe hấn nói thế nó như nhận thêm một chứng bệnh khác còn nặng hơn gấp mấy lần...

Làm vẻ mặt hốt hoảng, hấn chạy lại ngồi bên cạnh vỗ vai nó trấn an cơn thịnh nộ sắp trào dâng...nào là:

“Thôi đừng buồn...Chuyện cô ‘ko thể’ vượt qua nỗi tôi là chuyện hiển nhiên ai cũng biết, tội gì mà đau khổ như đây là lần đầu zậy”

Hay: “ Nếu cô ko chịu thừa nhận sự thật này thì lần sau tôi sẽ nhường cô...chịu hok???”

...T.T...

Thằng cha này cứ lảm nhảm mãi bên tai nó, ko những ko làm cho cơn thịnh nộ của nó dịu đi mà lại như ‘đổ thêm dầu vào lửa’ khiến cho cả người nó nóng lên hừng hực, lửa cháy xèo xèo trên đỉnh đầu...

“Ai thua ai??? Ai ko thể vượt qua ai? Cậu nói cho đàng hoàng nhé...Coi chừng tôi oánh cho phù mỏ àk...”

Trong khi nó nhìn hấn như mún ‘ăn tươi nuốt sống’ thì hấn lại phát ra một trận cười to, ko hề để ý đến cái mặt đang chuyển sang ‘méo mó’ đến khó hiểu của nó...bộ hấn tưởng ta đây đang nói chơi à...

“Tôi ko giỡn với cậu đâu nhé...”

“Hơ...bộ cô tưởng tôi thích giỡn với cô chắc...” Hấn cũng ko thua gì.

“Chứ sao???”

“Sao chẳng gì ở đây???”

“ Gìùh...”

(>.<)tên sao=“ quả=“ tạ=“ xúi=“ quấy=“ này.....đầu=“ óc=“ ko=“ bình=“ thường=“ nên=“ nói=“ chuyện=“ cũng=“ ‘cà=“ tưng=“ cà=“ tưng’,=“ uổng=“ công=“ nó=“ đã=“ lo=“ lằng=“ cho=“ hẫ=“ đến=“ cõ=“ nào...đáp=“ lại=“ tằm=“ lòng=“ của=“ nó=“ chỉ=“ là=“ một=“ màn=“ cãi=“ vẫ=“ ko=“ đầu=“ ra=“ đầu,=“ chẫ=“ có=“ nguyên=“ nhân=“ gì=“ khác=“ ngoài=“ cái=“ việc=“ ‘so=“ tài=“ hạng=“ nhất’=“ ấy,=“ cái=“ ‘tôi’=“ của=“ ai=“ cũng=“ lớn=“ cả...vì=“ vậy=“ đùng=“ mong=“ ai=“ sẽ=“ nhường=“ ai...cứ=“ thế=“ này=“ đi=“ coi=“ bộ=“ sẽ=“ tự=“ nhiên=“ hơn=“>

Trận đấu khẩu ác liệt diễn ra một hồi lâu, ai nấy đều toát mồ hôi hột, ko ai nhin ai....Chỉ cho đến khi có sự xuất hiện bất ngờ của ai đó...

“Tôi ko làm phiền các bạn chứ...”

Cạch..cạch...

Nó với Kim Huyền Ảnh như đứng hình tại chỗ, cả hai cùng hướng về phía người vừa phát ra tiếng nói...

Mãi một phút sau, tụi nó mới nhận ra cái ‘bãi chiến trường’ mà tụi nó ‘gây dựng’ này giờ với vẻ mặt khó coi chưa từng thấy...

Tay chân cũng đã ‘đu cây múa kiếm’ đủ cả, giờ trông cả hai ko khác gì đệ tử của Hồng Thất Công...-Nó cũng tự sốc thật...

Nó vội vàng chỉnh trang đồ đạc, vuốt lại mái tóc trước khi đối mặt với ‘người mới vào’...

Một người đàn ông cao to, mặc một bộ đồ cực độc...độc từ trên xuống dưới, y như người từ một hành tinh nào đó xa xôi vừa ghé thăm Trái Đất thân yêu...và nếu để ý kỹ một chút có lẽ nó sẽ nhận ra đó là ai với cái câu nói nghe mún ‘dựng tóc gáy’: Người đẹp thì phải chết đẹp chứ!!!@.@

Người đó ko ai khác chính là tên cầm đầu bọn tội phạm giết người.

“Là ông sao???” Nó đứng trơ ra chả hiểu gì cả.

Trong khi đó tên Kim Huyền Ảnh lại ‘tay bắt mặt mừng’ với ông ta khiến cho hai con mắt của nó mở to hết cỡ vì ngạc nhiên.

Ông ta chào hỏi Kim Huyền Ảnh xong quay sang nó và cũng giơ tay ra một cách lịch sự nhất mà nó ko hề nghĩ tới với con người này:

“Chúng ta lại gặp nhau!”

O.OSặc...chuyện quái quỷ gì đây, ngay cả nằm mơ cũng chả thấy...dù nó đã từng xem nhiều loại phim kinh dị nhưng chưa có một bộ phim nào mà nhân vật phản diện và nhân vật chính như nó bây giờ lại trở thành bè bạn được, người đầu thế ‘chơi’ với quỷ được chứ??? Nhất là con quỷ này đã từng hăm sẽ ‘phanh thầy sẽ thịt’ nó ra...như thế thì càng ko thể ‘kết bạn’ được ...T.T...

Oh no....ta đây cần phải xem xét lại tình hình...ko cần phải run lên bần bật như dzậy, chả giống với tiểu thư Dương Mỹ Lan trước đây chút nào-.

Nó liếc sang tên Kim Huyền Ảnh, hẫ nỡ một nụ cười tươi như ‘hoa được mùa’,...khiến ột bên chân mày của nó hơi nhướn lên...

Ôi chao! Nụ cười thật đẹp nhưng...- sao chẳng phù hợp với bầu không khí ngọt ngào trong đây gì cả??? Thằng cha này đang có âm mưu gì đây!!! Với một bộ óc thiên tài như ta sợ gì ko đối phó nổi mi chứ...xem mi giỏi trò trống gì nào???

Sau một hồi lâu cân nhắc, có lẽ cánh tay nhả nhút ấy sắp ‘rụng’ xuống thì nó cũng giờ ra bắt một cái thiệt nhanh...kèm theo là cái mặt ngây thơ nhất từ trước đến giờ.

“Vâng...rất vui vì gặp lại ông”

Trong khi nó đang cố dồn hết tất cả sự can đảm vốn có để nói ra cái câu- mà theo nó thì quá là kinh khủng,...thì cách nó ko xa, một bàn tay giờ lên bụm chặt miệng cười một cách thích thú...

Mặc dù nó ko biết hẳn cười vụ gì nhưng nó đảm bảo sau một phút nữa hẳn sẽ phải nói lời tạm biệt với nụ cười đó...

Ngồi trong một căn phòng nhỏ, giờ nó mới để ý rằng đây ko phải là phòng của mình...mà cũng chả biết đây là phòng của ai, chỉ biết là nó tương đối sạch sẽ hơn nhiều cái căn nhà hoang trong khu rừng rậm, mà có lẽ giờ đây nó vẫn còn đang quanh quẩn trong đó.

Thật khó hiểu làm sao những chuyện xảy ra với nó trong thời gian này, và bây giờ là dịp để nó sổ ra hết những cái thắc mắc ấy...kể cả cái thắc mắc rằng ‘tại sao tên Kim Huyền Ảnh lại nói hẳn – đã – thắng!’

Ông chú râu ria ấy bây giờ cũng thật rất khác ‘xưa’, tự nhiên hiền đột xuất mặc dù nói chuyện vẫn còn hơi lớn tiếng và có phần nạt nộ.- nhưng cũng ko đến nỗi mang tính ‘giết người’...

Sau một hồi nói chuyện khá lâu, nó mới biết tên ông ấy là Ngoạn – cái tên mà mỗi lần đọc nó phải O tròn cả cái miệng lại, có lúc còn phát âm sai...-.-...

Nó hỏi rất nhiều về những sự việc đã diễn ra trong khu rừng và tất cả đều được giải đáp một cách rạch ròi.

Dựa vào lượng thông tin mà nó vừa được cung cấp, đảm bảo sẽ có một bài báo nóng hổi ra lò vào ngày mai:

Về những tiếng hú lúc nửa đêm mà người ta đồn đại...đó ko phải là tiếng chó sói nào cả mà chỉ là những âm thanh được thu sẵn trong băng cassette...

Về những cái bẫy thú hay những cái hố đã được đào sẵn...và bên trong chứa những chiếc bao đựng đầy xương người...nhưng thực chất trong đêm thì người ta ko thể phân biệt được chúng là thật hay giả...chỉ cần nhìn thấy hai hốc đen sâu thẳm bên trong cái khối tròn tròn ấy là người ta cũng đủ phát hoảng mà bỏ chạy rồi...

Về việc tại sao có một nhóm người ăn mặc kì lạ xuất hiện trong khu rừng và họ đang bí mật làm việc gì mà chả ai biết được , nếu có cơ may được gặp họ thì chỉ cần..nhìn bên ngoài thôi là đủ làm người ta hoài nghi về một băng nhóm tội phạm nào đó đang hoành hành...

Nhưng vấn đề ở đây là cái bí mật ấy đã được ‘bật mí’...và người ‘đào’ ra ko ai khác chính là hai anh chàng điển trai nhất của chúng ta: Kim Huyền Ảnh và Kỳ Thiên Văn....

Wow, đến nó cũng khó mà tin được...thì hỏi ai dám tin nào, nhưng đó là chuyện mà nó phải chấp nhận...đúng là nó – đã – thua rồi....T.T...

“Nói thật là cháu rất giỏi khi phát hiện ra chúng”

“Có gì đâu ạ, thật ra cũng ko khó đoán lắm”

“Dù vậy, nhưng so với những người mà chú gặp thì cháu xuất sắc hơn nhiều”

“Ha ha...chú quá khen...”

.....

Cạch...cạch...

Trong khi hai người bọn họ đang mãi miết nói chuyện, người này ‘ca tụng’ người kia thì nó – nhân vật đáng nhẽ cũng góp ko ít công sức trong chuyện đi này lại đành ngồi im lặng trên chiếc ghế mây ngoan ngoãn cấn móng tay...

Thật là tức quá đi mất...tức chết đi được...

Ngắm đi ngắm lại cái ca khúc này gần chục lần mà vẫn ko thể nào ‘thấm’ nổi...Nhưng nếu xem xét lại cho đàng hoàng thì nó thua hẳn xa thật...về cả sự nhạy bén đến từng chi tiết và cả một bộ não tư duy mạch lạc nữa...

Cố gắng tập trung tinh thần và hồi tưởng đến sự việc lúc đó, nó bắt đầu nhận ra:

“Càng nghĩ càng tức!!!”

.....

Trong thời khắc mà nó nghĩ mình ko thể làm gì được nữa, tự phó mặc cho số phận và dành ‘ngậm ngùi’ đánh một giấc ngon lành từ lúc nửa đêm cho đến sáng...thì hai tên ấy – Kim Huyền Ảnh và Kỳ Thiên Văn lại âm thầm bí mật điều tra vụ kỳ lạ này...

Rõ ràng là ngay từ đầu, họ đã có chủ đích...

Họ giả vờ chạy tán loạn nhằm chia cắt bọn Tử Ân, Tổ Tổ, Lâm Dĩ Kỳ và Hứa Gia Lạc ra, khiến cho những ‘tay săn người’ ấy bị mất phương hướng mà chỉ đuổi theo họ...có lẽ họ muốn bảo vệ bạn bè và muốn tự mình xử lý chuyện này nhưng trở trêu thay trong lúc đó nó cũng đang chạy theo họ...nên cũng bị rượt theo luôn...

Về việc bị bắt lại trong một tấm lưới đã được giăng sẵn cũng là do chủ ý của Kim Huyền Ảnh – mãi sau này nó mới biết...

Hắn đã nhìn thấy được cái bẫy nhưng vẫn một mực lao vào thay vì chọn con đường khác...hóa ra là để bọn người kia dẫn tụi nó về ‘căn cứ’ của chúng.

Nó phải công nhận lúc đó hắn thật mạo hiểm làm sao??? Nếu như bọn chúng ko đem tụi nó về mà xử luôn ngay tại đó thì coi như toi cả lũ...

Về sau hỏi thì hắn chỉ nói: “Có người đẹp như cô làm sao chúng nỡ giết ngay được...T.T...” và quả nhiên dự đoán của hắn trúng phóc.

Tên này to gan thật!!! Hên là hắn đoán đúng chứ nếu ko thì người được ‘bêu’ đầu tiên là nó đây chứ ai...dám đem mạng sống của ta đây ra đùa giỡn, nếu chẳng may làm ‘ma’ thật thì đảm bảo người đầu tiên mà nó ‘ám’ sẽ là hắn đấy...

Trên đoạn đường đi về ‘căn cứ’, Kim Huyền Ảnh và Kỳ Thiên Văn như hai con heo sắp chết, nằm ỉ ra cho bọn người kia lôi đi như cây chổi quét nhà, dù nó kêu hay đá, vặn, nhéo đau điếng cỡ nào cũng ko tỉnh...

Họ làm như mình là ‘thư sinh’ yếu đuối, chỉ biết học biết hành chứ chẳng dám động gì đến mấy môn võ nghệ dzậy...Làm như nó đây ko biết gì về lịch sử karate hào hùng của họ sao...hai anh chàng đai đen???

-. Nó ko ngờ chiêu thức của họ còn lợi hại hơn nó gấp mấy lần, ‘người ta’ chỉ để ý đến nó, người còn đủ sáng suốt để nghĩ ra một kế hoạch đào tẩu cực kì thông minh chứ ai lại để ý đến hai tên con trai vô dụng đang nằm lăn cù ra đất thế kia...

Nhưng xin thưa là chuyện ko phải như bề ngoài mà nó thấy đâu, họ chỉ ‘làm bộ làm tịch’ thế thôi, đến đêm thì cuộc hành trình điều tra mới bắt đầu được bấm nút...

‘Bấm nút’...chính xác là cái từ này...

Đợi cho nó đã ngủ say, họ bắt đầu tháo trời ình, một việc rất dễ dàng và họ có thể làm ngay từ đầu nhưng họ lại đợi đến lúc này...

Ko ai biết họ sẽ làm gì và họ cũng chưa định hướng được kế hoạch cho đến khi tay của Kỳ Thiên Văn vô tình chạm vào công tắc của tầng hầm ngay tại vị trí họ đang đứng...

Cánh cửa mở ra một lối đi nhỏ dẫn xuống lòng đất, cả hai anh chàng cùng nhìn nhau một lúc và quyết định xuống dưới xem xét...

Đúng lúc đó, đám người – giờ còn được gọi là thuộc hạ của tên quỷ râu ria...chúng đã phát hiện ra hai người họ...Kim Huyền Ảnh nhanh tay đẩy Kỳ Thiên Văn xuống dưới, về mặt ko một chút gì sợ hãi:

“Đi đi...ở đây giao cho tôi”

“Mỹ Lan thì sao?”

“Yên tâm đi...Oái!!!”

“ ... ”

Trong nháy mắt, Kim Huyền Ảnh bị cả đám lao vào như bọn thú đang đói bỗng tìm được con mồi lí tưởng...vì quá bất ngờ nên hắn ko thể xoay sở tình thế nên bị đám một cú vào mặt...tức thì một tên to con ghì chặt hai tay của hắn mặc ấy tên còn lại đánh ‘bốc’ tơi tả vào lồng ngực...

Kỳ Thiên Văn thấy thế liền lao vào ngay cứu bạn, cả hai liên thủ tung mấy cú đá xoáy liên hoàn vào chúng khiến cả đám lăn cù ra đất, mồm còn ngáp ngáp...

“Yeah!!!”

Hai anh chàng chường tay chúc mừng...đồng thời nhìn lại nó...

Bỗng Kim Huyền Ảnh lên tiếng:

“Thôi cậu ở đây coi chừng cô ấy đi, để tôi đi xuống xem sao”

“Sao hồi nãy cậu đòi ở đây mà?” Kỳ Thiên Văn giơ tay chặn đường Kim Huyền Ảnh...hai ánh mắt đụng nhau.

“Lúc đó là vì có bọn lính, tôi sợ cậu ko đánh lại chúng thôi” Hắn cười nhạt.

“Cái gì? Hồi nãy tôi còn cứu cậu đấy nhé!!!”

“Chuyện ngoài ý muốn thôi chứ tôi biết nếu đầu tay đôi cậu ko bằng tôi đâu...Cậu ở lại đi, nếu tôi một đi ko trở lại thì cũng còn có cậu bảo vệ cô ấy”

“ ... ”

Nói rồi ko đợi phản ứng của Kỳ Thiên Văn, Kim Huyền Ảnh dò theo ánh sáng của mặt trời chiếu vào ngay tâm cánh cửa mà đi xuống...bóng của hắn từ từ khuất dần để lại cái bóng đứng trên đó còn đang bất động và một cái bóng khác nằm dài trên đất ko biết gì...

Cứ tưởng càng đi sâu ánh sáng sẽ hẹp dần, ai dè...ở dưới lòng đất này lại có một căn phòng cỡ lớn tràn đầy ánh sáng....chúng khiến cho Kim Huyền Ảnh phải hoa hết cả mắt...

Có lẽ hắn đã dự đoán được cái bí mật ấy là gì??? Nhưng đến đây rồi, thì cái dự đoán ấy như bị gió thổi tung lên hết, ko còn một mảnh nào còn sót lại...nói đúng hơn là chúng hoàn toàn sai bét...

Một căn phòng tương đối sạch sẽ hơn cái căn nhà trên nó, mặt dù ánh sáng ko phản chiếu qua các khung cửa sổ nhưng chúng có từ những chiếc máy phát sáng nhân tạo hiện đại...

Cạch...

“Ôi trời!”

Hắn vừa chạm phải một vật gì đó...nhìn kỹ hóa ra là một chiếc máy quay phim đặt sát ngay vách tường...

Kế bên đó là một kệ đầy sách...những tờ tạp chí điện ảnh với những ngôi sao trẻ đầy triển vọng của năm, những cuốn băng ghi hình của họ, có những cuốn băng hậu trường Hollywood...và còn nhiều thứ lật vật liên quan đến nghệ thuật...

Tự nhiên trong hắn nảy lên cái ý nghĩ khiến hắn phải bật cười thành tiếng:

“Thì ra là dzậy...-.-...”

Quay trở lại với hiện tại...

Tất cả bây giờ là tám người đang ngồi xung quanh một chiếc bàn rộng lớn, trên bàn trải một chiếc khăn trắng tinh thoang thoang mùi hương của các loại hoa hồng...

Không khí trở nên dễ chịu hẳn, tâm trạng con người cũng thoải mái hơn...họ nói chuyện tự nhiên và thân thiện đến bất ngờ...

“Trời ơi! Hóa ra chú là đạo diễn hả???”

“Phim kinh dị nữa mới ác chứ!!! O,O”

“Chú làm ghê quá đi mất!”

“Tội cháu chạy đến bỏ cả dép đây này!”

“Đến giờ mà vẫn còn nổi da gà ấy...T.T”

“...”

Hai bà bạn Ái Tử Ân và La Tổ Tổ thi nhau nói chí chóa, người này chưa nói xong người kia đã nhảy vào tiếp chuyện,...

Nó nhớ ngày thường đi chơi chung hai bà ít nói lắm mà, chỉ lo ngắc nhìn mấy tên ‘đẹp giai’ thôi, xong lại ngồi đó mà mơ mộng viễn vông chả biết sao hôm nay được gặp cái chủ đề ‘cực hot’ này, họ lại có hứng đến thế nhỉ???... nó muốn ngăn lại cũng ko được-.-...

Mãi cho đến khi hai tên Hứa Gia Lạc và Lâm Dĩ Kỳ cùng tăng hăng giọng, hai bà bạn của nó mới bớt nói được chút ít...ôi amen!!!

Giờ thì nó có thể mở miệng được rồi...Nó quay sang hỏi chú Ngoạn trong khi ánh mắt lại quét xẹt qua tên kẻ bên-Kim Huyền Ảnh:

“Dzậy là sau khi chú đi về thì phát hiện ra Kim Huyền Ảnh đang ở dưới đó à???”

Chú Ngoạn mỉm cười với nó, lòng đầy tự hào:

“Đúng dzậy, sau đó thì cháu cũng biết rồi đấy...anh bạn này rất thông minh phải ko?”

“Cậu ta chỉ nhìn thấy một góc nhỏ trong phòng làm việc của chú thôi mà đã biết hết tất cả mọi diễn biến”

“Hơ...đúng là...thông – minh thiệt !”

Sặc...nó nói một cách miễn cưỡng, ko biết chú này nghĩ gì mà nói hần ta thông minh...Chúng cứ rành rành ra đấy có tên gốc nào mà chả biết...Nếu lúc đó người ở dưới căn phòng ấy là nó thì nó cũng đoán ra được dzậy??? Chẳng qua là hần ta hèn thôi...đâu cần phóng đại lên thế chứ!!!

“Kim Huyền Ảnh...cậu đúng là rất – giỏi !” Nó nghiêng từng chữ nói với hần, hai con mắt mún lọt ra ngoài dzậy...

“Ồ...Quá khen! Quá khen!!!” Hiểu ý, hần nhe cái hàm răng trắng tinh ra cười đắc ý...

Thấy hai ánh mắt đụng nhau hơi bị lâu, mọi người ai nấy đều căng thẳng nhìn....Ko một ai lên tiếng, Tổ Tổ thì cắn chặt nguyên ngón tay của nhỏ...

Bỗng câu nói của Kỳ Thiên Văn như cắt đứt sợi dây vô hình nối giữa nó và Kim Huyền Ảnh:

“Tại sao chú lại chọn nơi này để quay phim???”

Trời!!!

Sau khi nghe cậu ấy hỏi xong, tất cả mọi người như mún té ngựa...đến nó và Kim Huyền Ảnh cũng phải ngậy người ra...-.-...Thế mà mọi người cứ tưởng cậu ấy sắp tuyên bố điều gì quan trọng lắm chứ...Nhưng dù gì, cậu ấy cũng đã giúp nó trở về với vị trí của mình, ko dán con mắt vào Kim Huyền Ảnh nữa...

Chú Ngoạn thấy tình hình đã ổn, thở phào một cái rồi trả lời:

“Thật ra đây là phim trường riêng chú đã xây lâu lắm rồi, tất cả mọi người ban đêm đều vào đây làm việc...có điều do kinh nghiệm chưa đủ nên những bộ phim trước đây ko được mọi người ủng hộ lắm...”

“Vài ngày trước trong lúc đang dựng cảnh thử nghiệm cho bộ phim sắp tới thì gặp mấy đứa...đột nhiên thấy có ý tưởng mới nên dùng mấy đứa diễn thử lun”

“Nhưng sau đó thì cậu bạn của mấy đứa phát hiện ra ‘âm mưu’ của chú rồi...tiếc thật đấy!”

.....

Hu hu hu

Tiếc ư??? Riêng nó đây thì chả thấy tiếc tẹo nào, nếu tên Kim Huyền Ảnh mà ko phát hiện ra sớm thì có ngày nó bị đau tim cho đến chết mất...

Nhưng có điều...

“Đáng lẽ sau khi phát hiện ra rồi, chú cũng định thả bọn cháu ra...nhưng cậu bạn Kim Huyền Ảnh lại đưa ra một ý tưởng khác góp thêm phần thú vị cho bộ phim của chú...”

“Có phải chú đang nói đến nhân vật nữ bị lạc trong rừng hoang?”

@.@ QC....

Trời!!! Đang chăm chú nghe chú Ngoạn ‘thuyết trình’ về bộ phim thì cái câu hỏi của Hứa Gia Lạc như đá xoáy vào nỗi đau ‘bị lãng quên’ của nó...

“Ồ...Hok lẽ đó là Mỹ Lan sao?”

“A...Đúng rồi!! Tụi mình tìm được Mỹ Lan nằm giữa khu rừng mà”

“...Lúc đó trông Mỹ Lan tàn tạ đến mức nhém xú hok nhận ra lun”

“...Cõng cô ta về một gần chết à...”

“...”

TT.TT

Oh my god!!!

Có lộn ko dzậy trời!!!

Nó chính là nhân vật nữ bị lạc trong rừng hoang sao???

Cái ý tưởng được xem là góp thêm phần thú vị cho bộ phim của chú ấy đây đó hả...???

Tên Kim Huyền Ảnh khôn kiếp này, mi dám chơi khâm ta....

Nó như bị bốc hỏa đến nơi, người nóng lên hừng hực, tay tạo thành nắm đấm, đôi mắt dần đầy sát khí....răng nghiến chặt đến nỗi sắp cắn trúng lưỡi....

Trạng thái của nó thay đổi 360 độ....khiến mấy tên nãy giờ mồm cứ oác oác như gà bị mất ổ phải ngậm chặt lại...

“Cậu...Kim – Huyền – Ảnh.... Cậu chết chắc rồi!!!”

8. Chương 8: Ngôi Sao Sáng Nhất Trên Bầu Trời

Nhắm mắt lại...nó cảm giác như mình đang bay

Bay đến một nơi thật đẹp, tựa như là ‘bồng lai tiên cảnh’...

Ở đó, những nàng tiên tung tăng nhảy múa...

Hàng vạn đóa hoa tỏa ngát hương thơm...

Ôi! Những thiên sứ với đôi cánh trắng...

Xung quanh tỏa ánh hào quang rực rỡ...

Thiên sứ nào cũng nở một nụ cười dễ thương...

Làm cho tâm hồn ta càng thêm bay bổng...

...

Bình!!!

Một âm thanh chói tai vang lên trên cánh cửa ra vào của lớp học khiến chúng bị bật tung...

Ba cái bóng to cao vạm vỡ hùng hực khí thế bước vào lớp...

Ồi! Giấc mơ tuyệt đẹp chưa có hồi kết của nó đã bị đập nát tan tành...

Tên nào??? Tên nào dám làm chuyện này??? Ta đây ko ‘phanh thầy xẻ thịt’ mi ra mới là lạ!!!

Trong lúc nó đang nghiêng rằng ken két nguyên rửa....Bỗng từ đâu mấy đứa nữ sinh trong lớp nhón nháo cả lên, chạy ủa ra ngoài xem những ‘vị khách’ vừa viếng thăm lớp nó...ánh mắt tràn đầy hạnh phúc...

Hừm! Khỏi cần nhìn nó cũng biết...chắc toàn mấy tên khỉ ngổ rãnh rồi ko có chuyện gì làm qua đây tán gái đây mà!! Có đứa nào ngốc mới mò ra xem tụi bây, thật là mất mặt quá đi!!!

Nghĩ thế, nó tiếp tục gục mặt xuống bàn chuẩn bị ngủ tiếp...Nhưng sau đó lại bị bàn tay ai đó lôi bật dậy, một giọng cười quái đản vang bên tai:

“Hê hê...Mỹ Lan! Ra đây xem ai đến này!”

Hai bà bạn Ái Tử Ân và La Tổ Tổ cùng nhau chạy đến bên nó, nhất quyết lôi nó ra khỏi cái bàn ‘ngủ’ cho bằng được, trong khi nó thì chỉ muốn chôn chân ở đó thôi...mấy ngày qua nó đã mệt mỏi với cái nơi quỷ quái kia lắm rồi!!!

“Tui ko đi đâu” Nó chống cự quyết liệt, hai tay ôm chặt cạnh bàn.

“Thôi đi mà, hiếm lắm mới có ‘giai đẹp’ ghé thăm...bà đừng làm bộ làm tịch nữa!”

Ặc...cái con Tử Ân này, nhỏ tưởng ai cũng ‘mê giai’ giống nhỏ sao??? Bà ‘té’ đi!!! Nó nhất quyết ko làm mất phẩm giá của con gái.

Nhưng khổ nỗi... với sức mạnh ‘vô song’ của Tử Ân và Tổ Tổ, nó đành chịu thua...Hai đứa nó đã ‘thuyết phục’ được ‘đệ nhất mỹ nữ’ của trường Noble ra xem mặt những ‘vị khách’ mới đến...

Với cái mặt mới tỉnh sau một chuyến đi du ngoạn chốn ‘bồng lai’, hai chân của nó lạng lách qua từng đám nữ sinh một cách khốn khổ...

Để rồi, đứng trước mặt nó là một gương mặt... ‘nhìn là mún ới’...

“Oẹ...”

“Ý...Mỹ Lan...công chúa Mỹ Lan...”

Tên khỉ này vừa nhìn thấy nó, hai mắt bỗng sáng rực, ngón trỏ chỉ thẳng vào mặt nó...sau đó vỗ tay nhảy cẫng lên sung sướng.

T.T

Trời!! Nó như mún ngất xỉu tại chỗ...hóa ra là một tên bê đê...cái tên mà làm cho bao ánh mắt của nữ sinh tràn ngập hạnh phúc đây sao???

“Ủa? Sao kì dzậy?” Tổ Tổ mắt tròn mắt dẹt nhìn hấn, sau đó lè lưỡi ko hiểu gì.

Tử Ân cũng chẳng tốt hơn là mấy, nhỏ làm động tác để tay lên trán, cái đầu quay mòng mòng như mún xỉu đến nơi.

Ba đứa tụi nó đứng im như tượng, mặt thộn ra một đồng cho đến khi cái tên khỉ ngổ bê đê đó bị ai xô ra chỗ khác, nhường chỗ cho những ‘vị khách thật sự’ thì tụi nó mới hoàn hồn trở lại.

Mới đây vài giây, nó còn ngẩn tò te với một bé ‘fan’ – mặc dù hơi sốc vì dung mạo ‘khác người’ nhưng đó chỉ là cơn chấn động nhẹ còn bây giờ mới thật sự là cơn chấn động mạnh, chúng khiến cho cái căn phòng này sắp bị bùng nổ đến nơi bởi những tiếng gào rú khủng khiếp của đám nữ sinh.

“Ý...nhầm rồi, hồi nãy nhầm...hơ hơ!!!”

“Đây mới thật sự là ‘vị khách’ mà chúng ta mong đợi”

Tử Ân và Tổ Tổ thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên ánh mắt sáng như sao, nhắm thẳng hai trong ba ‘vị khách’ mà tiến, ko quên nở một nụ cười rộng đến tận mang tai.

Oái!! Hai đứa này, dám ‘bỏ bạn theo giai’ á... mấy bà xem tui là gì hả??? Gìùm!!!

Úc quá! Úc quá! Đầu nó như sắp bốc khói đến nơi...

Cái tên Kim Huyền Ảnh khốn kiếp kia! Sao chỗ nào mi xuất hiện là y như rằng ta đây bị ném vô sọt rác dzậy?

Cả đám nữ sinh của mấy lớp bên cạnh cũng kéo nhau ầm ầm lại chiêm ngưỡng bộ ba của lớp RM...Nó có cảm giác sau mấy ngày vắng bóng, ‘fan’ hâm mộ của họ càng ngày càng đông thì phải...Còn nó thì...hu hu T_T

Ông trời thật là bất công! Sao cái gì tốt đẹp nhất cũng ném cho hần hết dzậy?

Trong khi nó mới là người chịu khổ nhiều nhất, hần chỉ ‘ngồi mát ăn bát vàng’ thui, thật là ko chịu nổi!!

Nó cũng nhắm ‘một trong ba’ tên đó mà thẳng tiến, những học sinh khác vừa nhìn thấy nó bước ra, ai nấy đều ‘mồm chữ O’ ngạc nhiên, họ thi nhau dời chỗ tránh đường cho ‘công chúa Noble’,...mong chờ sẽ có một màn kịch hay.

“Kim - Huyền - Ảnh...”

“Dương - Mỹ - Lan ...”

Nó và hần đồng thanh một tập, hai ngón trỏ chỉ thẳng vào đối phương.

Trong khi đó, hai ánh mắt lại hoàn toàn khác nhau, mắt nó như mún thiêu đốt cái người đứng trước mặt còn hần lại lộ lên vẻ vui sướng, hạnh phúc:

“Cậu đến đây làm gì?”

“Thì ra cô ở đây à?”

Nó và hần đồng thanh tập hai.

Trong lúc nó đang suy nghĩ “Tên này hần tìm mình chắc có âm mưu gì đây?” thì hần lại gãi gãi đầu, cười hi hi...y như một tên ngố.

Thái độ kì quặc của hần khiến nó càng nghi ngờ hơn,...ko biết sáng nay hần có uống thuốc chưa ta???

Không khí trong lớp học giờ ra chơi đáng nhẽ phải ồn ào, sôi nổi hơn những giờ khác...nhưng bây giờ lại trở nên khó thở đến lạ lùng bởi số lượng người xem càng ngày càng đông.

Ko ai nói gì, họ dường như đang chờ đợi nó và Kim Huyền Ảnh xem ai là người lên tiếng tiếp theo...Nhưng nó và Kim Huyền Ảnh vẫn nín thinh thít.

Ko hiểu sao đứng trước mặt hần, nó lại quên đi cái ‘mối thù truyền kiếp’ kia, mặt nó hiền như cục đất.

Hần cũng ko còn nở cái nụ cười tinh quái khi gặp nó, lúc bấy giờ trông hần thật đẹp, tựa như một thiên sứ...nếu có thêm một đôi cánh trắng muốt thật mềm mại thì có lẽ hần đã hoàn toàn giống với thiên sứ trong giấc mơ của nó rồi.

Trái tim bé nhỏ, mong manh của nó đập loạn xạ trong lồng ngực...

Thình thịch...thình thịch...

Ôi! Ko xong rồi! Nếu cứ tiếp tục thế này chắc tim nó bị vỡ ra mất...

Bộ dây thần kinh của nó cố gắng hoạt động bình thường, nó phải nói gì đó mới được...

“Cậu...”

“Ồ...”

Kim Huyền Ảnh cũng vừa lên tiếng, môi hần mím lại lưỡng lự hồi lâu, sau đó thì: “TỐI NAY ĐI CÔNG VIÊN NHÉ! 7 GIỜ!”

Cái gì???Ồ.Ồ

Nói xong, ko cần biết nó có đồng ý hay ko, hần nở một ‘nụ cười thiên thần’ với nó rồi quay sang đám ‘fan’ nữ ‘bye’ một cái ra về. Lâm Dĩ Kỳ và Hứa Gia Lạc đi theo sau hần...Cả ba cái bóng đi đến đâu để lại những ánh mắt ‘đắm đuối si mê’ theo đến đó.

Bình! Bình!

Choáng váng! Mặt mày xây xẩm!

Hần...Đang hẹn hò với nó hay là ra lệnh cho nó dzậy?

Nó cố gắng đứng thật vững, ko thể để cho hần biết rằng nó đã bị hần ‘hợp hồn’...

Nó đứng đó, để cho bao ánh mắt với những sắc thái khác nhau: đố kị có, ngưỡng mộ có...đổ ập vào người. Tất cả như những làn khói mỏng manh, bay qua người nó sau đó hòa vào không khí.

Mỹ Lan ko để ý đến chúng, cũng ko có cảm giác gì, bây giờ chỉ có thể nghe tiếng tim mình đang đập dồn dập.

5 giờ...

Bính boong! Bính boong!

“Ủa? Ai dzậy cà?”

Đang nằm trong phòng đọc sách, bỗng nó nghe tiếng chuông kêu cửa...

Một phút sau, ở dưới nhà vang lên hàng loạt tiếng nói của con trai...

Tên nào dám bén măn đến nhà của ta chắc cũng chuẩn bị tâm lí dữ lắm à...

Ha ha ha

Nó đang tưởng tượng xem có phải là ‘bộ ba RM’ ko thì...

Cộc...cộc...

“Tiểu thư, các thiếu gia muốn gặp cô...” Anh Khanh- quản gia của nó nói to từ bên ngoài.

Nó như chết lặng bên trong...

Ặc...Ặc... ‘thiếu gia’ ư, cái đám anh họ của nó đến giờ này mới chịu xuất hiện.

Ngay từ cái giây phút chia tay trong rừng hoang, bọn họ như bốc hơi khỏi thế giới này dzậy, bây giờ tự nhiên xuất hiện, khắp người nó hừng hực ngọn lửa tử thần...Bọn bây tới số rồi!!!

Rầm! Rầm! Rầm!

Tiếng bước chân vang từ trên lầu vọng xuống...từng bước một, chậm mà như rung chuyển cả đất trời...khiến cho vẻ mặt của anh Khanh hiện rõ sự sợ hãi...

Ha ha ha

Lúc nhỏ mấy người dám ăn hiếp ta? Đến giờ vẫn ăn hiếp ta? Nhưng lúc này đây, ta sẽ ko dễ dàng bị mấy người ăn hiếp nữa...dám ăn hiếp ta hả? Té đi!!!

Đến những bậc thang cuối cùng, nhìn ra phòng khách...

Ủa?...Ba! Mẹ!

Ủa?...mấy tên anh họ nó đâu? Tên Dương Minh Phương đâu?

“Mỹ Lan đấy à?” Mẹ nó lên tiếng.

Nó trừng mắt nhìn xung quanh, ko có người nào khác cả. Quay lại nhìn anh Khanh, anh chỉ khẽ nhún vai tỏ vẻ ko biết gì.

Ba nó đang ngồi nhăm nhi tách cà phê, kế bên là một tập tạp chí. Mẹ nó thấy vẻ mặt kì dị của nó, hiểu ý liền giải thích:

“Ukm...họ đợi con lâu quá lại sắp trễ giờ hẹn gì đó nên đã về trước rồi”

Bùng! Bùng!

Đầu nó như bị một cây búa đập vào thật đau! Gìum! Chưa kịp tính sổ với bọn họ thì bọn họ đã chạy trốn trước rồi...

“Đã dzậy còn đến làm gì? Khiến người ta phát cáu!” Nó hậm hực.

“Thì đến chơi chút có sao...với lại anh con còn đưa một tờ tạp chí khá hay đấy chứ!”

Cái gì? Tạp chí? Nó tròn tròn mắt.

Mẹ nó lấy tờ tạp chí điện ảnh trên bàn đưa ngay cho nó trong khi ba và mẹ nó đều cố gắng nén cười. Nó cầm lên, ánh mắt dò xét....chuyện gì đây???

“Tin cực ‘hot’ dành cho giới trẻ:

Dự án quay phim kinh dị tại ‘Lãnh địa của quỷ’ đã bị bác bỏ, thay vào đó là một sự lột xác đầy bất ngờ của đạo diễn nổi tiếng ‘kinh dị’ Doãn Ngoạn. Có lẽ đã quay khá nhiều bộ phim kinh dị, ko tạo được sức hút cho người xem nên năm nay, ông đã quyết định chuyển sang một thể loại mới: học đường, tình cảm và hài hước, lãng mạn. Theo như được biết trong buổi họp báo vừa qua, nguyên nhân của sự việc lần này là do sự xuất hiện bất ngờ của bộ 3 FM và RM mà nổi bật nhất vẫn là hai đối thủ nặng kí trong các cuộc so tài ở Noble, đó là Công chúa có gương mặt ‘siêu kute’ - Dương Mỹ Lan và thần tượng của các ‘fan’ girl - Kim Huyền Ảnh...ngoài ra còn có sự xuất hiện của ‘hot boy Kang Hoo’ - Kỳ Thiên Văn...

Đạo diễn Doãn Ngoạn cảm thấy ở các cô cậu học sinh này có một sức hút đặc biệt và những sự việc diễn ra xung quanh họ đều khá thú vị nên ông đang có dự định ‘tiến cử’ họ làm diễn viên chính cho bộ phim sắp tới có tên là ‘Cuộc so tài học đường’...”

Mỹ Lan đọc chăm chú đến nỗi muốn dán luôn mắt của mình lên đó...

Trời ơi!!! Có phải nó đang nằm mơ ko??? Diễn viên á! O__O

Trong lúc nó chưa kịp định thần lại thì cả phòng khách đã rộ lên những tràng vỗ tay nhiệt liệt chúc mừng nó...

Mẹ nó dùng ánh mắt tràn đầy tự hào nhìn đứa con gái: “ Ôi! Cuối cùng con cũng đã thừa kế sự nghiệp còn dang dở của mẹ...hạnh phúc quá đi mất!”

“T__T Mẹ...”

Mẹ nó choàng tay ôm nó hôn thắm thiết, ba nó phì cười...

Đột ngột, mẹ nó trở nên nghiêm túc lạ thường...về mặt trầm trọng...Nó ngớ ra trước mặt, tay chân run run...chả biết mẹ nó đang định làm gì nó nữa đây???

“Mỹ Lan! Con...”

Nó căng thẳng, mẹ nó từ từ hạ giọng...đến mức thấp nhất... “Có bạn trai rồi hử?”

O__O trời!!! Câu hỏi của mẹ làm nó dựng đứng tóc gáy.

No! No! No!

“Làm gì có nào?”

“Kim Huyền Ảnh hay là Kỳ Thiên Văn?”

“Ôi trời! Chả có ai hết? Con sẽ tôn thờ chủ nghĩa độc thân mãi mãi!!!”

Nó rồi rít chổi cái, mẹ nó như hứng thú với cái vẻ mặt cuồng cuồng, đỏ như quả cà chua chín của nó, khoái chí đè ép nó phải nói ra ‘tên’ hần ta là ai...

Làm gì có ai mà nói chứ! Mẹ thật là...

Nhưng ông trời thật biết đùa giỡn, đến lúc nó sắp thuyết phục được mẹ nó rằng nó ko có bạn trai nào cả thì tiếng chuông cửa lại kêu lên. Tiếng gọi văng vẳng của hai bà bạn Tử Ân và Tổ Tổ nghe rõ mồn một:

“Mỹ Lan! Tụi này đến đón bà nè...Đi nhanh, kéo mặt Kim Huyền Ảnh như cái bánh bao chiều thì khôn...”

Mặt nó cứng đờ như tượng sáp, hai con quỳ này sao lắm mồm thế ko biết! Mỹ Lan hối hận rằng đã ko kịp ra bóp nghẹt cổ tụi nó lại.

Bên cạnh Mỹ Lan, mẹ nó cố hết sức kiềm chế: “À...biết rồi! Mẹ sẽ tôn trọng chủ nghĩa độc thân của con! Ha ha ha...” Vẫn ko nhịn được cười.

Trời ơi! Đầu óc nó quay mòng mòng...bó tay thật rồi!

Nó chạy ào ra ngoài với hai đứa bạn ‘thân’, lòng rối như tơ vò...chả nhẽ nó lại để mặc cho thiên hạ đồn đại cái tin tên Kim Huyền Ảnh là bạn trai của nó sao? Mười kiếp sau hần vẫn còn chưa đủ tư cách nữa là! Nhưng dù thế nào thì lỡ hẹn với người ta rồi nên nó đành phải cắn chặt răng mà đến công viên Blue...

Ba đứa tụi nó đi bộ dọc theo con đường hướng ra biển...Công viên Blue nằm gần đó...Vừa đi tụi nó vừa ca hát khiến ai đi đường cũng phải nhìn theo, tụi nó làm như hôm nay là một ngày hẹn họ đặc biệt ko bằng...Bỗng Mỹ Lan nhìn điện thoại, nó thắc mắc:

“Ủa? Mới có 6 giờ, mấy bà lại đón tui sớm chi dzậy?”

“Hê hê! Hiếm khi được đi chơi với ‘BF’, phải trừ hao thời gian làm đẹp nữa chứ!” Tử Ân cười hít mắt, vỗ tay sung sướng.

Thật là bó tay với nhỏ này, làm đẹp ư? Ai làm chứ nó thì miễn đi!

Nhưng...

“Ê! Vào shop này đi! Nghe nói mới mở, mấy đứa trong lớp tụi mình khen dữ lắm à...”

Tổ Tổ chỉ tay sang đường bên kia, trái với đường dẫn đến công viên Blue khá xa, một shop quần áo được trưng bày thật lộng lẫy, tiếng nhạc xập xình vang khắp khu phố, tên shop phủ lên hàng nghìn ánh đèn sáng trưng... “SHOCK”

.....

Sau một hồi dạo quanh, nó chả thấy kiểu nào hợp với gu của nó cả...nhưng hai bà bạn của nó lại cực kì thích, lựa đồ rất chi là tích cực...

“Bộ này hợp với bà nè!”

“Ko! Hợp với bà hơn!”

“Còn bộ này thì sao?”

“...”

T__T

Nhức đầu quá! Nếu còn ở đây nữa, có khi nó sẽ đổ bệnh mất.

Nhanh như cắt, nó hai tay kéo lôi hai bà bạn ra khỏi cửa hàng trong khi họ vẫn cãi nhau chí chóe về chất liệu vải của chiếc váy hồng phấn cực xinh...

.....

Đúng 7h...

Ba cô gái với ba chiếc đầm trắng tinh khiết, tuy khá đơn giản nhưng lại cực kì cuốn hút dưới cánh cổng cao hùng đoàng của công viên Blue, ai nấy đi qua đều phải dừng lại ít phút để ngắm các nàng.

Nếu là những người thường hay xem tạp chí tuổi trẻ học đường hay giải trí điện ảnh nghệ thuật chắc hẳn đều biết đến ba cái tên quen thuộc thường xuyên đứng ngay ở trang bìa của tạp chí, khi gặp các nàng trực tiếp như thế này ắt sẽ sung sướng đến nghẹt thở mất.

Còn những người chưa từng xem hay chưa từng nghe, nếu bây giờ vinh hạnh được gặp các nàng cũng sẽ ko chịu đựng nổi trí tò mò mà về mua ngay hàng chục tạp chí.

Những tiếng lách tách của điện thoại, máy chụp hình vang lên inh ỏi,...ánh sáng của đèn nháy lên chiếu rọi vào các nàng khiến cho các nàng càng thêm tỏa sáng trong đêm.

Các nàng công chúa xinh đẹp xuất hiện giữa công chúng, thu hút hầu hết toàn bộ lượng người đi đến công viên Blue, đặc biệt là giới tuổi teen, hiếm khi mới được gặp thần tượng của họ.

Ko ai biết tại sao các nàng lại đến đây nhưng đó ko phải là điều quan trọng, quan trọng là họ đã được chụp hình chung và xin chữ ký của các nàng. Tối hôm nay giống như là một buổi offline của các nàng dành cho ‘fan’ của mình dzậy.

.....

Mỹ Lan và hai bà bạn của nó hí hục ký tên, chụp ảnh với ‘fan’, cười nhiều đến nỗi rách cả miệng, nụ cười thiên thần của nó gần như sượng đơ.

Mỗi lần làm như thế nó ko quên ngẩng đầu lên nhìn quan sát xung quanh, tìm kiếm cái dáng cao ngồng của Kim Huyền Ánh, nhưng chẳng thấy hần đâu...chỉ khổ cho cái cổ của nó thôi.

Cuối cùng ko chịu đựng nổi, nó lấy điện thoại ra...

Đã 8h rồi!!!

Nó tròng mắt.

Ba tên này, bọn họ dám cho tụi nó leo cây sao???

Tụi nó giống như con ngốc, bọn họ kêu đi thì đi...ngay cả khi họ ko đến. Trời ơi! Tức sắc máu!

Quay lại nhìn đám ‘fan’ đang chờ đợi nó ký tên với ánh mắt sáng rực, tuy trong lòng đang tức sôi cồn cào, muốn bay vào nhà tên Kim Huyền Ánh giết chết hắn ngay tại chỗ nhưng... bề ngoài nó vẫn cười tươi như hoa.

Hai bà bạn của nó thì vẫn đang ký tên khí thế, ko hề quan tâm đến giờ giấc hay chuyện hẹn hò tối nay,...chắc nó cũng phải coi như đây là một buổi offline thật sự dzậy.

Ha ha ha

Đúng rồi! Đến đây để tổ chức offline, ko liên quan gì đến ba tên đó hết! Chuyện leo cây nhục nhã này ko thể để cho ai biết được.

Hừm!!! T__T

Đến 9h...mệt gần chết!

10h...chắc nằm lăn ra đất mất!

.....

Đã khuya thế này mà mọi người vẫn xếp hàng đều đều cho tụi nó ký tên...

Nó ko thể tưởng tượng nổi cái đuôi ‘fan’ kéo dài đến tận chỗ nào, ký hoài mà vẫn chưa hết được một dãy...ký đến nỗi sắp gãy cả tay.

Đang định đứng lên xin lỗi và hẹn với các bạn ‘fan’ ngày khác tiếp tục thì...một chuyện ‘kinh thiên động địa’ xảy ra trước cổng công viên Blue.

Một tràng ‘ồ!’ vang lên như muốn xuyên thủng màng nhĩ của nó, nó đứng bật dậy, miệng thì há hốc kinh ngạc đến tròn mắt.

Cách ba nàng công chúa ko xa, ba chàng ‘bạch mã hoàng tử’ đã xuất hiện, họ đang từ từ tiến đến bên cạnh các nàng trong tiếng hò hét điên cuồng của các ‘fan’...nó có cảm giác dường như tất cả con gái trên thế giới này đều tập trung ở công viên Blue dzây.

Trời ơi! Thật ko thể tin nổi cảnh tượng đang diễn ra trước mắt!

Hứa Gia Lạc, Lâm Dĩ Kỳ và....Kim Huyền Ảnh đã đến đây, đến với cuộc hẹn của tụi nó trong những phút cuối cùng.

Đám ‘fan’ hâm mộ càng lúc càng vây quanh một cách náo nhiệt, người người chen kín hầu hết mọi ngõ ngách dẫn đến công viên Blue.

Đến khi ba chàng đã đứng ‘sừng sững’ trước mặt ba nàng thì bỗng chốc, mọi âm thanh đều bị tắt, ko gian yên lặng như tờ, yên lặng đến nỗi nghe cả tiếng những chiếc lá rơi xuống, nghe cả tiếng sóng biển đánh vào bờ.

Nó đứng đó, vẫn chưa hết kinh ngạc nhìn bọn họ...nó ngẩn ngía mãi bộ quần jean với áo thun trắng khá đơn giản nhưng lại có một sức hút kỳ lạ đến khó tả....khiến nó quên hết sự chờ đợi mỗi mòn vừa qua.

Kim Huyền Ảnh nhìn một lượt xung quanh rồi trầm trồ khen ngợi:

“Chao ôi! Sức cuốn hút của công chúa Mỹ Lan lợi hại thật đấy! Khiến cả thành phố biển này trở nên náo nhiệt thật!”

Nó tỉnh queo, miệng cười hớn hở: “Ha ha ha, cậu quá khen...tôi còn phải học hỏi cậu nhiều! ^___^”

“=___= Hơ hơ...” Hấn cũng cười lại, mặc dù nụ cười hơi gian một chút.

Đột nhiên hấn giơ tay lên trời, như ra hiệu. Lập tức một âm thanh ‘bùng’ một cái vang lên, sau đó là một trận pháo hoa nổ rộ trên bầu trời với đủ màu sắc.

Mọi ánh mắt cùng hướng lên bầu trời đêm đang sáng rực, những tiếng hò reo bắt đầu được ‘bấm nút’ trở lại.

Trong lúc nó chưa hết kinh ngạc thì một dòng chữ màu trắng được kết tụ từ những chùm pháo hoa sáng rực hiện lên: “ Happy Birthday”

Hả???O___O

Sinh nhật? Ó...Sinh nhật?

Mặt nó đơ ra... ‘ba hồn bảy vía’ đều bị thổi bay đi đâu hết. Đến lúc nó kịp hoàn hồn trở lại cũng là lúc một sân khấu ‘sáng bùng’ vừa được ‘mọc’ lên.

Đứng trên đó là năm ngôi sao ca nhạc sáng chói nhất: hai bà bạn của nó cùng với ‘bộ ba RM’. Âm nhạc bắt đầu nổi lên đốt cháy cả bầu không khí hiện tại.

Nó đứng dưới sân khấu, giữa hàng ngàn ‘fan’ hâm mộ cùng nhau hướng mắt về phía sân khấu, từng mạch máu như ngừng chảy, nhịp tim như ngừng đập.

Một bài hát chúc mừng sinh nhật được cất lên, hòa theo là tiếng ‘bè’ của các ‘fan’:

“Happy birthday to you...

Happy birthday to you...

Happy birthday ...

Happy birthday ...

Happy birthday to you...”

Kết thúc bài hát là một trận tiếng vỗ tay rộ lên như sấm dậy...Thật tuyệt vời!!!

Hix...o___O thì ra hôm nay là sinh nhật của nó, dzậy mà nó cũng ko nhớ...khổ thiệt!!!

Nhưng ngoại trừ hai bà bạn của nó ra, tại sao Kim Huyền Ảnh lại biết nhỉ??? Quái lạ!!!

Bỗng chốc, Kim Huyền Ảnh từ từ bước xuống sân khấu giữa muôn ngàn tiếng vỗ tay, nó đứng đó như trời trồng.

Đầu nó trở nên rối mù, giờ nó chỉ biết cắn chặt răng mà nghĩ: “Hắn....hắn định làm gì đây?”

Đến lúc nó kịp định thần lại thì một bàn tay đã kéo nó ra xa đám ‘fan’ và dẫn nó từng bước bước lên sân khấu.

Hoan hô! Hoan hô!

Bis! Bis!

Trời ơi! Tên Kim Huyền Ảnh này, bộ mi định bóp nát bàn tay của ta sao?

Hắn nắm chặt tay nó đến nỗi tưởng chừng như gãy xương đến nơi.

“Oái!” Kim ko được, nó hét lên.

“Chuyện gì?” Hắn dừng dừng nhìn nó.

“o___o Gừm, cậu...mau buông tay tôi ra”

“...” Hiểu chuyện, hắn đỏ mặt liền vội buông tay nó ra...và người thì quay sang chỗ khác.

Đồ cái tên dê sòm, dám trêu ghẹo con gái nhà lành hửm??? Té đi!!!

Nhìn bản mặt ngơ ngơ của hắn thật ko chịu nổi, Mỹ Lan như muốn đá cho hắn lăn tròn xuống sân khấu mới hả dạ.

Nhưng khi nó đang chuẩn bị ‘tư thế’ thì Kim Huyền Ảnh liền quỳ xuống trước mặt nó và nó thì ngẩn người ra. Cả thành phố biển này lại có dịp rộ lên những tiếng hô hoan, bàn tán, về mặt ai nấy đều tò mò hướng về sân khấu. Lại chuyện gì đây?

“Cậu...đứng lên đi chứ? Mọi người đang nhìn cậu kìa!”

Nghe dzậy, Kim Huyền Ảnh nhìn xuống phía dưới, đúng là bọn họ đang nhìn mình thật. Song hắn quay lại nhìn Mỹ Lan, nở một nụ cười tươi:

“Đợi tôi làm xong chuyện này cái!”

“Cái gì?”

Nó há hốc mồm ra, mở to tròn hai mắt mà nhìn hắn chằm chằm...khó hiểu quá!

Ko làm cho nó và tụi ‘fan’ đợi lâu, dùng một cái....một chiếc hộp màu đỏ nhỏ bé xinh xinh đã hiện ra trước mặt nó và giữa hàng ngàn con mắt bên dưới.

“Sinh nhật vui vẻ nhé! Mỹ Lan yêu dấu!”

Rầm! Rầm!

Trời ơi! Vừa chấm hết câu nói của hắn cũng là lúc mở màn ột trận cuồng phong sắp xảy ra. Giông gió bão tố đang đến gần...Báo động khẩn cấp cho toàn dân!

Rầm! Rầm!

Xoẹt! Xoẹt!

Thời tiết bỗng thay đổi 360 độ, từng đợt sấm chớp đang kêu gào, nhá lên trong đêm tối, từng đợt sóng đang lên cao rồi lại đổ xuống đập mạnh vào bờ như đang cảnh báo một chuyện ‘khủng khiếp’ sẽ xảy ra.

Mưa rơi rơi trên mặt, lạnh toát người...sao vô duyên vô cớ tự nhiên trời lại đổ mưa to thế nhỉ ???

Đám ‘fan’ của tụi nó giờ thi nhau chạy tán loạn, mạnh ai về nhà nấy...chỉ còn lại sáu người đứng chôn chân trên sân khấu. Nhưng người tội nghiệp nhất vẫn là Kim Huyền Ảnh, hắn ko biết mình đã nói lời gì làm phật ý thần linh, khiến cho họ phải hô gào sấm chớp dữ dội đến thế nhỉ?....chỉ là một món quà ‘nhỏ’ thôi mà...

Trên tay hắn lúc này vẫn còn cầm chặt chiếc hộp màu đỏ, vẻ mặt buồn thấy rõ...Hai bà bạn cùng hai bồ của nhỏ cùng nhau dìu nó và Kim Huyền Ảnh vào trong trú mưa.

Lúc đi ngang qua hắn...bỗng nó cảm thấy một cảm giác kì dị xuyên qua, mắt dán chặt trên chiếc hộp ấy ko rời...Trong khi đó, Kim Huyền Ảnh lại rút lên qua kẽ răng: “Xui xẻo thật!”

9. Chương 9: Bạn Gái Một Ngày

Nghĩ sao dzậy? Làm bạn gái của hắn ta ư? Thà nó cắn lưỡi tự tử đi cho rồi!

Nhưng ...nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có một ngày thôi mà...cứ thử xem sao!

“Ê xem này, xem này...ở công viên Blue tối hôm qua xảy ra một sự kiện đặc biệt”

“Vụ gì dzậy?”

“Thì là...Dương Mỹ Lan với Kim Huyền Ảnh xuất hiện ở đó chứ vụ gì...”

“Có phải họ oánh nhau hok?”

“Trời! Họ ko những ko oánh nhau mà còn thân thiết nữa kia...”

“Hôm qua tôi cũng ở đó...tôi thấy Kim Huyền Ảnh tặng cho Mỹ Lan một hộp quà, nhưng chưa gì trời đã mưa rồi! Ghét thật!”

“Đúng rồi! Hình như là quà sinh nhật thì phải”

.....

Tềng teng teng...

Ngồi ở dưới căn-tin trường, Mỹ Lan nghe thấy tụi học sinh các lớp thi nhau bàn tán về nó và Kim Huyền Ảnh... nhưng càng lúc càng quá đáng thì phải...Ai là bạn trai của ai, ai là bạn gái của ai chứ?

Nực cười thật! Chắc bọn này bị mù hết rồi, dù có chết nó cũng ko chọn cái tên ôn thần đó làm bạn trai đâu...

Mà nhắc đến hộp quà, giờ chắc nó vẫn còn nằm ở nhà của Kim Huyền Ảnh đấy chứ! Từ tối hôm qua đến giờ, Mỹ Lan vẫn trần trọc suy nghĩ mãi, chả biết trong đó là viên kim cương hay là sợi dây chuyền đây...

Thấy cái hộp cũng nhỏ, nếu để sợi dây chuyền chắc ko vừa....còn viên kim cương...nó vừa nhưng với khả năng của Kim Huyền Ảnh, hắn đào đâu ra chứ...ha ha ha...

Mỹ Lan mơ mơ màng màng, đắm đuối tưởng tượng xem món quà của Kim Huyền Ảnh ấy là gì? Xong, mặt mày trở nên bí xị, miệng chu ra bực dọc.

Hừm...đáng nhẽ hôm qua hắn phải tặng mình luôn chứ, ai dè hắn lại đem về nhà...tên này bệnh quá đi mất!

Trước mặt nó, Tử Ân và Tổ Tổ ăn uống khí thế...làm như họ đã bị bỏ đói cả tháng trời ko bằng...thật là, chả bù với nó...

Giờ nó chả còn tâm trạng nào mà ăn với uống, mà sao hôm nay cái căn-tin này ồn ào như cái chợ thế nhỉ? Ko lẽ bọn họ đã bị khuấy động bởi một vụ việc nào khác còn ‘hấp dẫn’ hơn vụ của nó sao???

Nhìn qua nhìn lại, Mỹ Lan phát hiện ra một dáng người quen thuộc với chiếc áo thun đen đang chen lẫn giữa đám đông đang nhón nháo...có phải là Kim Huyền Ảnh ko dzậy cà???O__O

“Ê, Tử Ân...bà nhìn xem tên đó là ai dzậy? Mắt tui dạo này hơi bị yếu-...”

“Hửm??? Bà nói tên nào...”

“Thì cái tên cao chọc trời đó”

Hai bà bạn của nó cùng nhìn, một lúc lâu sau...cả hai cùng phán một câu y chang:

“À...đó là...ủa? Là ai dzậy?”

T____T

Trời!

“Thôi thôi...hết chuyện, ăn tiếp đi!”

Tụi nó cũng ko biết sao? Dzậy là ko phải trường mình rồi!

Dù gì đây cũng chẳng phải là người nó quen, cứ mặc hấn...bây giờ nó cần phải ăn hết đĩa cơm gà thôi, nãy giờ nguội hết trơn rồi còn đâu!

Nhưng...muốn ăn nó cũng ăn ko xong.

Vừa nuốt được một muỗng cơm thì đã bị một bàn tay to tướng đập mạnh lên bàn, khiến sáu con mắt phải trợn ngược.

Nhìn lên, là một khuôn mặt đầy sát khí: “Kim Huyền Ảnh”

Giữ!!! Cái tên này muốn phá hoại bữa ăn của ta sao? Lần nào gặp hấn cũng xui xẻo...ko kể buổi đi chơi đầu tiên cũng gặp phải trời mưa.

“Cậu làm gì thế? Ko thấy tụi này đang ăn cơm hả? Còn đập bàn nữa?” Nó đứng bật dậy, mặt đối mặt với hấn...hai con mắt nổi lửa.

Vô duyên vô cớ, hấn cũng làm dữ...hết vô mặt nó:

“Chuyện này là sao? Cô đã nhận lời rồi phải ko?”

“Nhận...nhận cái gì? Cậu nói cái quái gì thế?” Đột nhiên, nhìn thái độ của hấn như vậy nó bắt đầu thấy lúng túng.

“...Cô định giả vờ lắm lắm hả?” Lần này, hấn lại quát to hơn.

“Này, đủ rồi nghe...tôi chả biết cậu nói chuyện gì hết?”

Chưa bao giờ nó thấy hấn nổi giận ghê gớm như thế, khiến mắt nó dường như cay cay...khó chịu quá! Sao tự dưng hấn lại kiểm chuyện với nó thế này? Chả phải hôm qua còn cười sao?

“...Tôi biết rồi...” Bỗng hấn cúi mặt xuống, xong quay đi, chỉ nói lại vồn vện ba từ.

Nó ko thể nhìn xem vẻ mặt của hấn lúc này như thế nào.

Tất cả mọi người trong căn-tin vừa mới đây vẫn còn ồn ào như cái chợ giờ tự nhiên cũng yên ắng dần, mặt người nào người nấy cũng chứa đầy căng thẳng. Thật ra đã xảy ra chuyện gì?

“Bà làm gì đất tụi với Kim Huyền Ảnh phải ko?” Tổ Tổ lo lắng nhìn nó vẫn còn đang đứng im nhìn bóng của Kim Huyền Ảnh.

“...”

“Sao tự nhiên hấn nổi cơn khùng thế này? Tội nghiệp bà quá! Sáng sớm đã phải gặp hấn”

“...”

“Thôi...cứ mặc hấn, ăn tiếp đi...”

“...”

Để ngoài tai lời ‘an ủi’ của hai bà bạn, xác nó vẫn ngồi đó nhưng hồn thì đã bay đuổi theo Kim Huyền Ảnh hỏi cho ra lẽ rồi.

Khi tan học, ở bãi đậu xe, ba đứa tụi nó bắt gặp Lâm Dĩ Kỳ và Hứa Gia Lạc nhưng Kim Huyền Ảnh lại ko đi chung với họ...Bỗng nó thấy tim mình hơi nhói. Ko biết hấn có xảy ra chuyện gì ko? Trông hấn lúc ở căn-tin ko được ổn cho lắm!

“Chào các cậu”

“Ừk...” Lâm Dĩ Kỳ nhẹ nhàng đáp.

Riêng Hứa Gia Lạc thì: “Kì à, thôi mình đi trước đây...ở đây khó chịu thật”

Nói xong, hắn vác ba-lô lên vai rồi đi một mạch ra cổng.

Nó kinh ngạc nhìn hắn ta, sao ngay cả hắn cũng thay đổi y chang Kim Huyền Ảnh dzậy?

Tổ Tổ nhìn Hứa Gia Lạc xong lại nhìn Mỹ Lan, cũng có một câu hỏi tương tự.

Lâm Dĩ Kỳ liền hiểu ngay, mỉm cười nói: “Thật khó trách cậu ta, vì họ là anh em tốt của nhau mà”

Nó ngăn người ra nhìn luôn Lâm Dĩ Kỳ, rốt cuộc là bọn họ có vấn đề gì về thần kinh dzậy?

“Ko phải. Ý tôi muốn hỏi là tại sao họ lại có thái độ như dzậy?”

Lâm Dĩ Kỳ nhìn nó ko khỏi ngạc nhiên: “Ủa? Tôi tưởng Mỹ Lan là người biết rõ nhất chứ!”

“Nhưng thật ra tôi có biết cái gì đâu?” Mỹ Lan lắc đầu vô tội. “Cậu nói cho tôi biết đi!”

Tử Ân đứng bên cạnh nó, thấy bạn mình đang bế tắc liền nhảy vào: “Kì à, anh mau nói đi!”

Lâm Dĩ Kỳ nhìn Tử Ân xong động lòng, môi hơi mấp máy: “Chuyện này cũng ko phải lớn lao gì...chỉ tại Ảnh ghen thôi”

Nó đứng đó ko biết nói gì...nhìn chăm chăm Lâm Dĩ Kỳ... ‘ghen’ ư? Tại sao phải ‘ghen’?

Lâm Dĩ Kỳ tiếp: “ Mới sáng nay, có một cậu bạn tự xưng là bạn trai của Mỹ Lan, đã vào trường và ‘tuyên chiến với Ảnh’...”

Cái gì??? ‘Bạn trai’ ư ???O___O Nó bắt đầu hiểu ra vấn đề.

Gừm!!! Tên nào??? Tên nào dám cả gan mạo nhận ‘bạn trai’ của ta? Ta mà biết được, ko chém tên đó ra làm trăm mảnh thì ta đây ko phải là ‘công chúa Noble’ nữa!

.....

Ngày hôm sau...mới sáng sớm tinh mơ, tiểu thư Dương gia đã thức dậy, đây là một việc ngoài ý muốn của Mỹ Lan, bởi nó thật sự có muốn thức đâu...chỉ tại cái chuông điện thoại đáng ghét đã phá hỏng giấc ngủ ngàn vàng của nó thôi.

Với lấy chiếc điện thoại trên bàn, hừ...số lạ quá. Tắt. Ngủ tiếp. Nhưng nào có yên.

Chuông lại đổ. Bực mình, nó bắt máy: “Alô”

Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói trầm trầm: “M..ỹ La..n phải...i k...o?”

“...Ai dzậy?” Tự nhiên nó cảm thấy ớn lạnh trong người.

Ko lẽ đây là điện thoại ma sao? Ai đang nói mà nghe kinh khủng dzậy trời? Tên của nó vừa đẹp vừa hay như thế mà hắn lại gọi như gọi oan hồn dzậy...đang buồn ngủ cách mấy cũng phải tỉnh ngay tức khắc.

“Xin lỗi đã làm phiền...” Lời nói của hắn bắt đầu rành mạch hơn.

“Mà cậu là ai dzậy?”

“Tôi là bạn trai của cậu nè”

“Đồ bệnh”

Hừ! Chưa gì sáng sớm đã gặp phải mấy tên trốn trại. Số nó rõ đen, ngủ cũng ko yên giấc.

“Bây giờ thì chưa phải nhưng sau này sẽ là bạn trai thôi. Hôm nay, tôi với Kim Huyền Ảnh sẽ thi đấu, cậu nhớ đến xem đây!”

“Cậu nói cái gì? Thi đấu cái gì?”

“...” Tút tut..

Chuyện điên rồ gì thế này? Mấy tay bác sĩ bộ ngủ hết rồi hay sao? Bệnh nhân đã đào tẩu mà cũng ko hay biết? Ta sẽ đuổi việc hết tất cả mấy người...

Và điều nó ko ngờ nhất là sáng hôm đó, một cảnh tượng mang tính ‘khủng bố’ đã được dàn sẵn. Những cái đầu người từ các dãy hành lang lơ lửng nhô ra ngoài và chăm chú nhìn xuống dưới sân trường như chờ đợi một điều gì đó thú vị.

Nhìn về mặt ‘ko hiểu gì hết’ của nó, Tử Ân liền giải thích:

“Hôm nay, có một bạn học sinh trường Kang Hoo muốn so tài với Kim Huyền Ảnh...hiệu trưởng hai bên đã đồng ý rồi”

“Nghe nói cũng là ‘mỹ nam’ đó nha, hê hê” Tổ Tổ mắt đảo qua đảo lại tìm kiếm, hớn hở reo vang: “A...kia rồi! Đó chính là Hoàng Phi Hổ”

Ặc, tên gì sao giống trong phim ‘Phong thần’ quá dzậy trời O___O

Trong lúc nó cũng đang tò mò quan sát cảnh tượng bên dưới, thì bỗng từ đâu, đập vào mắt nó là hai bóng người: hai người có chiều cao ở mức ‘khủng nhất’ cùng xuất hiện một lúc trên sân trường Noble.

Họ cùng nhau bước lên sân khấu dưới sự cổ vũ nồng nhiệt của học sinh toàn trường. Nó mắt tròn mắt dẹt nhìn họ, tên Kim Huyền Ảnh với vẻ mặt lạnh như băng, ko một chút biểu cảm, hắn ko nhìn đến đám ‘fan cuồng’ của hắn dù chỉ một lần...khiến họ cứ tưởng là sự cổ vũ của mình chưa cảm động được ‘idol’ nên càng gào to dữ dội hơn nữa.

Nó thật là ngu ngốc khi nghe lời bầy bạ của hai đứa bạn, ko biết tại nó nghĩ làm sao mà chọn ngay vị trí lớp học RM- nơi mà số lượng ‘fan’ Kim Huyền Ảnh đều đổ dồn về hết...Điều đó chứng tỏ nó cũng là một trong số ‘fan’ của hắn sao???

Kế bên Kim Huyền Ảnh là cái tên Hoàng Phi Hổ kia, nhìn từ xa, trông hắn ko được rõ lắm nhưng theo phản ứng khá mạnh của đám nữ sinh, nó nghĩ chắc hắn cũng phải ‘khôi ngô tuấn tú lắm đây’!

Tổ Tổ trấn an nó:

“Mỹ Lan, bà yên tâm...trước khi Kim Huyền Ảnh thi đấu, tui đã bói cho hắn một quẻ rồi, đảm bảo với bà hắn vẫn ‘toàn mạng’ mà trở về”

“Tổ Tổ, bà nói xàm gì thế? Người ta thi hùng biện ngoại ngữ chứ đâu phải oánh lộn đâu mà toàn mạng hay mất mạng chứ!” Tử Ân nhéo lỗ tai nhỏ đau điếng.

“A A...a...tui nói xàm hồi nào? Cũng giống như oánh nhau thôi...oánh nhau bằng trí óc để giành một ngày làm bạn trai của Mỹ Lan chứ gì nữa?” Tổ Tổ cãi lại, hét to đến nỗi dưới sân trường, ban giám khảo đều nghe.

Mọi ánh nhìn từ mọi phía cùng một lúc ‘chiếu’ thẳng lên cả con người của Tổ Tổ, Mỹ Lan cũng ngẩn tò te ra mà nhìn nhỏ...

Chả biết bà tám này đang tầm bậy tầm bạ gì đây? Những scandal của ta đạo này chưa giải quyết xong đã có một scandal mới phát nổ...kiểu này làm sao mà ta chứa chấy cho nổi???

Mà con nhỏ này nói gì mà một ngày làm bạn trai của ta??? Ai phun tin đồn ‘thất thiết’ này dzậy??? Ta tổ chức cuộc thi kén chọn bạn trai hồi nào??? Trời ơi!!! Tin tức kiểu này ko nổi tiếng cũng lạ.

Tức ói máu!>~> nhanh như cắt, nó luồn lách qua đám ‘fan’ mà chạy ào ra ngoài, ko kịp để hai bà bạn nhìn thấy!!!

Và cũng nhanh như tên lửa phóng ra ngoài vũ trụ, trong chớp lát nó đã đứng sừng sững dưới sân trường, nơi mà có hai người con trai đang ‘quyết đấu’.

Tên Kim Huyền Ảnh thấy nó như ko, vẫn lạnh như tảng băng Bắc cực...Còn tên Hoàng Phi Hổ, hắn vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Giờ nó có thể nhìn rõ toàn bộ từng đường nét hoàn hảo trên gương mặt điển trai ấy, trông hắn ko khác gì một vị thiên sứ ‘thứ hai’....

Nó cứ ngẩn người ra nhìn hắn ta mà ko để ý gì đến vẻ mặt từ trắng bạch chuyển sang xanh lét của Kim Huyền Ảnh...Cho đến khi cô Nhã đứng lên từ bàn ban giám khảo, gọi nó thì nó mới tỉnh ra.

Chết cha!!! Mình làm gì ở dưới này dzậy nè??? Tự dưng ma xui quỷ khiến thế nào mà lại xuất hiện ở đây dzậy???

“MỸ LANN”

“BÀ LÀM GÌ ĐÓ? MAU LÊN ĐÂY ĐI!!!”

Tử Ân và Tổ Tổ cùng nhau la hét ở trên lầu 2...nó ngẩn ra một lúc...rồi chợt nhớ ra nguyên nhân mình đi xuống đây...

“Mỹ Lan, em làm gì dzậy??? Hai bạn đang chuẩn bị thi đấu mà?” Cô Nhã nhắc nó.

“Dạ...em chỉ muốn hỏi...”

“Hỏi gì?” Cô Nhã nhăn mặt nhứt mày như mất hết kiên nhẫn.

Nó nhìn sang hai tên này, định nói với hai người rằng nó ko có đề ra cái chuyện thi đấu giành quyền làm bạn trai của nó đâu, nhưng ko hiểu sao nó ko nói được, về mặt nó trở nên khổ sở: “À....chúc các bạn thi tốt...ha ha”

Thế là nó đành ngậm ngùi ôm chặt cái câu nói đó mà chạy một mạch lên lầu, tự nhiên nó thấy mình tào lao sao ấy!!!T____T

.....

45 phút sau.....

Nó vẫn mãi miết làm bài luận văn ông thầy đề ra hai ngày trước mà ko cần biết bên ngoài kia đang diễn ra vụ gì...

Và rồi, khi nó chấm bút bài luận văn thì tiếng trống báo hiệu hết giờ thi đấu vang lên.

Mọi người bước vào. Mặt ai cũng như cái bánh bao chiều. Có người còn tức giận nổi gân xanh đập nát cái bàn trước mặt. Có mấy tên gào rú ghê gớm, kêu ‘trời’ om tòi...khiến mọi người sợ tái mét.

Nó hoảng hồn chạy lại chỗ hai nhỏ bạn:

“Sao rồi? Bọn họ bị gì dzậy?”

Tử Ân nhìn nó phẫn nộ: “Chưa bao giờ tui thấy trường mình nhục nhã như ngày hôm nay”

“Nếu để cho Mỹ Lan đại diện thi đấu thì kết quả sẽ khác rồi” Tổ Tổ lăm lăm trong bụng.

Thật ra đã xảy ra chuyện gì??? Hok lẽ.....tên Kim Huyền Ảnh đã...bại trận O.O

“Thật sao???” Nó tròn mắt ngạc nhiên.

Đối thủ nặng ký nhất của ta ở trường Noble này đã bại trận trước một tên ‘ko ai biết’ như tên Hoàng Phi Hổ kia sao??? Thiệt là khó tin!!!

“Tên Kim Huyền Ảnh ko trả lời được một câu ngôn ngữ nào ra hồn.....gừ, thật là mất mặt cho trường chúng ta”

“Ngày mai tạp chí học đường sẽ bơi móc ra thêm, hần sẽ thê thảm còn hơn bây giờ nữa!!!”

“Thật là...mất hình tượng”

“....”

@____@ What??? Thế này là sao? Hần mà thua...giỡn chơi hoài.

.....

Ngày hôm sau,...

Một tá bom rơi từ trên trời xuống, đập trúng ngay trường Noble. Cả sân trường như nổ tung ra hàng nghìn mảnh. Bầu trời tuyệt đẹp của Kim Huyền Ảnh đến lúc phải ngả màu...nó trở nên tối sẫm.

Đi đến đâu, nó đều nghe mọi người bàn về cuộc thi được xem là ‘lưu danh thiên cổ’ của Kim Huyền Ảnh. ‘Mắng’ nhiều hơn là khen, và hầu như chẳng có đứa lạc loài nào lại khen. Trong khi đó, dùng một cái, những lời khen thưởng, nịnh nọt bắt đầu được bấm nút xung quanh nó.

Đáng nhẽ nó phải hãnh diện vì điều này mới phải, đối thủ đã được ‘dọn dẹp’, nó sẽ ko còn lo nghĩ đến việc tranh giành ngôi vị ‘bá chủ’ nữa...Nhưng sao nó lại ko vui thế này???

Hok lẽ là do những lời đồn đại kia ảnh hưởng đến nó khiến nó ko vui:

“Kim Huyền Ảnh thua...đồng nghĩa với việc Hoàng Phi Hổ sẽ được làm bạn trai một ngày của ‘công chúa Mỹ Lan’ chúng ta”

“Sướng thế nhỉ? Hắn ta đúng là tốt số”

“Nhưng sao Kim Huyền Ảnh ko tranh với hắn mà lại để thua thế này, cuộc thi này là sở trường của cậu ta cơ mà”

“Có lẽ....Kim Huyền Ảnh ko thích làm bạn trai của Mỹ Lan....”

“...”

>~<>

Cạch....cạch...cạch....

Nhịp gõ ngón tay xuống bàn ngày một tăng nhanh, thể hiện nỗi lo âu căng đầy trên mặt. Cái gì chứ??? Làm như ta đây là phần thưởng của cuộc thi dzậy? Ai thắng là được đi với ta sao.....một nghìn cuộc thi như vậy vẫn chưa có cửa đâu nhé!!! Xi.....>

Mà nếu có như dzậy thật, tại sao hắn lại ko thích thi đấu nhỉ? Chẳng nhẽ hắn ko thích ta thật!!! Ô hơ...hắn tự cao tự đại quá rồi! Bộ hắn tưởng ta đây cần hắn làm bạn trai lắm hả? Nằm mơ ban ngày rồi!!!

Lớp học đang nhốn nháo bỗng chốc im phăng phắc, nó vẫn ko hay biết tình trạng khác lạ này.. Cho đến khi một gương mặt gian manh hiện ra trước mặt nó, nhìn nó chăm chăm.

Nó hoảng hồn: “Kim Huyền Ảnh”

“Herr...ko hoan nghênh sao? Chắc giờ cô vui dữ? Tên kia đã thắng rồi đó!” Vẫn cái nụ cười nửa miệng.

“Gì chứ!”

“Chứ sao? Hok vui sao? Hok phải cô mún đi với hắn, đã nhận lời đi chơi chung với hắn rồi sao?” Vẻ mặt ko một chút biểu cảm.

“...” Nó sững ra trước hắn. Thật ko ngờ đối với hắn nó lại là một đứa con gái ‘mê giai’ như dzậy! >_____

Mọi ánh nhìn quan sát hai con người đang đối mặt với nhau như kẻ thù, một người ngồi yên ko nhúc nhích, đầu đốn vô cùng, trái tim như vụn vỡ....một người đứng đó, nhìn thẳng người kia với ánh mắt lạnh thấu xương, khiến bầu không khí trong lớp học trở nên ngột ngạt đến khó thở.

Cố gắng kiềm chế...kiềm chế...hết sức kiềm chế...nếu ko nó nghĩ là mình sẽ...khóc.

Nếu hắn đã nghĩ nó thích tên kia ngay từ lần gặp đầu tiên như dzậy thì cứ thế đi...dù sao cũng chả nhằm nhò gì, tin đồn một ngày làm bạn trai của ta chỉ là chuyện nhỏ, nếu hắn thích ta đi với người khác thì ta sẽ đi...Hắn tưởng hắn là ai? Lúc thì tỏ tình với ta, làm ta có chút xiu rung động, bây giờ ko thích thì ném ta cho người khác...Kim Huyền Ảnh! MI ĐƯỢC LẮM!!!! TA SẼ KHIẾN MI PHẢI HỐI HẬN.

10. Chương 10: Kẻ Theo Dõi Công Chúa Mỹ Lan

Đúng là...trò mèo đuổi chuột có gì vui??? Ngay cả khi con chuột nó nghĩ chạy rồi, tại sao con mèo lại ko thừa cơ mà ra mặt bắt lấy???

Thật ra mi định giở trò gì? Tại sao mi ko ra mặt? Mi là ai???

Mặc dù ko phải nó là người đề ra cái chuyện bạn trai một ngày vợ vắng này nhưng vì tức giận Kim Huyền Ảnh quá nên nó đánh liều ‘phóng dao’ lun.

Tên Hoàng Phi Hổ vào trường nó làm thủ tục đăng ký cuộc thi hùng biện quốc tế kỳ tới. Tình cờ nó cũng đi ngang văn phòng hiệu trưởng, nên đã gặp hần.

Ngạc nhiên thay, vừa gặp nó hần đã cười toe lét: “ Hay quá! Tôi đang định lên lớp tìm Mỹ Lan đây. Ngày mai hẹn hò nhé!”

“Hả???” Nó như chết đứng.

“Tôi nghĩ là.....ko...”

Nó chưa nói xong chữ ‘được’ nữa thì Kim Huyền Ảnh xuất hiện ở dưới cầu thang, hần cũng xuống phòng hiệu trưởng...

Lúc đi ngang qua nó, hần ko nhìn lấy một cái...Máu nó nổi tím lên, mi được lắm!!! Ta đi rồi cấm mi hối hận!!! Mi có van ta quay lại ta cũng mặc xác mi.

“Sao? Ko được hả?” Hoàng Phi Hổ nhìn nó mặt buồn hiu.

Nó liếc cái lưng tên Kim Huyền Ảnh một cái, xong quay lại với Hoàng Phi Hổ, nở cái ‘nụ cười tuyệt chiêu’: “À...tôi nghĩ là...ko ‘thành vấn đề’, her herrr...”

Tên Hoàng Phi Hổ nhìn nó một lúc lâu như ko tin vào lỗ tai của mình...Còn nó thì như chết lặng như ko tin vào những gì mà mình vừa nói ra.

Trời ơi!!! Đây có phải là sai lầm lớn nhất của cuộc đời con ko? Chỉ vì cái tên Kim Huyền Ảnh ấy đã ruồng bỏ nó thôi mà nó lại đi hẹn hò ngay cái tên mà mình ko hề quen biết??? O_____O Trở trêu thật!!!

Hai người đứng đó hơn 5 phút, ko nói ko rằng, bỗng tên ôn thần Kim Huyền Ảnh lại xuất hiện lần nữa. Hần đi ngang qua nó tập hai như tập một....toát ra một khí lạnh làm run người đối phương.

Gừh!!! Nếu mi đã lạnh lòng như thế thì cũng đừng trách ta vô tình.

Nó nắm chặt hai tay, nhìn thẳng Hoàng Phi Hổ- người này giờ vẫn đứng ngơ ra nhìn tia lửa điện giữa nó và Kim Huyền Ảnh:

“Được rồi. Ngày mai muốn đi đâu cậu điện cho tôi, tôi sẽ đến đó....À, cậu chưa có số điện thoại của tôi phải ko???”

Đang định kiểm cái cây viết thì Hoàng Phi Hổ liền nói: “Khỏi cần. Mình có rồi”

“Hả?” Nó ngạc nhiên, số điện thoại đáng giá ngàn vàng của nó xưa nay ko tùy tiện cho ai, sao hần lại biết nhỉ???

Hần nhìn nó cười hi hi: “ Hôm nay, mới sáng sớm ấy....Mỹ Lan nhớ ko???”

Nhớ à? Nhớ gì nhỉ? Trời!!! Hok lẽ hần chính là ...tên trốn trại.

Có lần hần đã nói ‘sau này sẽ làm bạn trai của nó thôi’, lúc đó nó ko tin cứ tưởng hần là tên khùng, ai dè người khùng hơn lại là nó bởi nó chính là người đồng ý mà. Đời thật ko như là mơ...khổ làm sao!!!

.....

Hôm nay là ngày chủ nhật tuyệt đẹp, khí trời mát mẻ, bầu trời xanh trong vắt ko một gợn mây, gió lùa qua kẽ tóc thổi bay bay những lọn tóc quăn của nó. Với chiếc váy trắng tinh khôi đang tung tăng nhảy múa với gió, trông Mỹ Lan y như một nàng công chúa bước ra từ câu chuyện cổ tích. Bên cạnh nàng là một chàng hoàng tử rất cao, rất đẹp trai và rất phong độ. Cùng nhìn nhau, họ cùng cười vì cả hai đều vô tình mặc chung một màu – đó là màu trắng.

Nhưng đâu chỉ riêng họ chọn màu này cho ngày chủ nhật, mà có đến 5 con người khác mà chúng ta đã biết đều chọn màu trắng, chỉ có kiểu dáng là khác nhau thôi. Ha ha ha, còn nguyên nhân của sự trùng hợp ngẫu nhiên này thì có trời mới biết!!!^ _____^

Ngày chủ nhật hôm nay cùng mang một ý nghĩa cho cả hai người. Đối với Mỹ Lan và Kim Huyền Ảnh có lẽ đây là một ngày tồi tệ nhất trong cuộc đời của họ. Nhưng nó cũng ko đến nỗi ‘xuyên tận địa phủ’ đâu, chỉ lơ lửng gần gần đó thôi;))

Mỹ Lan cùng với Hoàng Phi Hổ sánh bước bên nhau đi dạo mát. Hoàng Phi Hổ sung sướng đến vỡ cả mũi còn Mỹ Lan thì trông thê thảm hết biết.

Suốt một tiếng đồng hồ, tên Hoàng Phi Hổ cứ huyền thuyên kể về chuyện của hắn, rằng thành tích học tập của hắn ở trường Kang Hoo cao ngất ngưỡng cỡ nào, rằng hắn cũng có rất nhiều ‘fan’ nữ bám đuôi nhưng hắn chỉ để ý mỗi mình nó, rằng hắn đã tốn biết bao thời gian ‘tự kỉ’ để mà ‘thăm thương trộm nhớ’ về nó...

Ặc...Ặc...

Ừ thì nó cũng nghe, ừ thì nó cũng cảm ơn hắn...ngoài ra nó chả biết nói cái gì.

Bụng thì đói meo, chân tay đã rụng rời đến nơi....dzậy mà hắn vẫn cứ ‘thao thao bất tuyệt’ thế này, thiệt là báỉ phục, báỉ phục!!! O_____O

Đột nhiên, đôi chân dẫn lối thể nào lại đi về phía công viên Blue. Cảnh tượng thật náo nhiệt, khiến cho nó nhớ đến ai đó.

Vẫn nơi đây, vẫn cái sân khấu rộng lớn hoành tráng ấy mà người thì ko còn ở đây nữa,tại sao mọi chuyện lại trở nên thế này???

Hoàng Phi Hổ thấy nó đứng nhìn hơi lâu, liền hỏi: “Muốn vào ko?”

Nó ko trả lời hắn mà đi thẳng vào luôn...Hoàng Phi Hổ đi theo sau nó.

“Uống nước hay ăn chút gì ko, mình đi mua???”

“Ồ...được” Nó nói qua loa.

Bây giờ lòng nó nặng trĩu những suy tư.

Ngồi trên ghế đá trong công viên, nhìn từng dòng người đi qua, bỗng lòng nó tự hỏi: “ sao đôi trai gái đó nhìn vui vẻ thế nhở ?”

Từ một con người khác trong nó liền trả lời: “Đó là vì họ thích nhau, họ đi với nhau là do tự nguyện chứ ko ai bắt buộc cả, như thế mới là vui vẻ, hạnh phúc”

“Ồ!!! Dzậy quá ra là mình tự miễn cưỡng mình đấy à?”

Haizz

Nó thở dài chán nản. Phải chi bây giờ có thể xuất hiện một tên Kim Huyền Ảnh, dù hắn có đáng ghét, có làm điều gì tổn thương nó cũng được, miễn sao nó có thể gặp hắn.

.....

Cách Mỹ Lan ko xa, những khóm hoa hồng đỏ tươi như đang giấu cọt những con người đang ẩn nấp phía sau chúng. Những cái bóng cứ lén lút thập thò, đầu người này nhô lên tay người kia liền ‘vặn’ xuống.

Thật ra họ đang làm cái gì ở đây? Đó là cái câu hỏi đầu tiên mà những vị khách đi ngang qua họ đều phải nghĩ.

Thật ra cũng ko giấu giếm mọi người làm chi, 5 bóng người đó gồm những cái tên sau: Ái Tử Ân, La Tố Tố, Hứa Gia Lạc, Lâm Dĩ Kỳ và....Kim Huyền Ảnh.

Ai ai cũng biết rùi nhé!!! Bật mí thêm, họ đang chuẩn bị kế hoạch phá hoại buổi hẹn hò của Mỹ Lan với Hoàng Phi Hổ. Liệu họ có thành công ko khi dám thách thức bộ óc thiên tài của ‘công chúa Mỹ Lan’ đây....chờ xem nào!

Bên phía Mỹ Lan, nãy giờ nó đang ngồi chờ Hoàng Phi Hổ đi mua thức uống gì đó mà vẫn chưa thấy hắn quay lại, ko biết hắn có xảy ra chuyện gì ko? @_____@

Nó liền vội vàng chạy đi tìm hắn, vừa đi vừa nghĩ hok lẽ hắn quên mang tiền nên bị người ta bắt lại rồi.

Đến nơi, một quầy căn-tin nằm kế vòm phun nước trong công viên, nó thấy Hoàng Phi Hổ đang nói chuyện với một ông vừa cao vừa mập, dường như gây cản trở bởi mặt ông ta cứ găm gù như muốn ăn tươi nuốt sống tên Hoàng Phi Hổ dzậy, còn hần cứ mềm mỏng nói nhỏ nhẹ với ông ta như đang thương lượng việc gì đó.

“Trông cậu bảnh bao đẹp trai thế mà ko có một đồng à? Thôi đi chỗ khác đi!”

“Ôi ko được đâu ạ, đây là buổi hẹn hò đầu tiên của cháu....ông làm ơn bán cháu 2 lon nước ngọt này đi...lát cháu về nhà lấy tiền sẽ trả lại gấp đôi”

“(O_____O)” Ack ack...

Quả nhiên hần ko mang theo tiền thật, sao khổ thế ko biết, dzậy mà cũng bày đặtv hẹn ới chả hò.

Coi bộ nó phải ra tay cứu hần mới được. Rất may là ta đây có đem tiền chứ nếu ko thì thiệt là mất mặt!!! Mún tìm cái lỗ nhảy xuống cũng ko có.

.....

Với cái ống nhòm trong tay, Tử Ân tức sôi máu....nhỏ lắm bầm:

“Bước đầu tiên trong kế hoạch ‘phá hoại’ đã thất bại....hai người họ đã đi sang khu trò chơi rồi”

Tổ Tổ trừng mắt: “Tui nhớ đã mượn tên kia lấy trộm tiền của hần rồi mà, sao lại thế được nhi???”

Tử Ân phùng mang trợn má: “Tại bà Mỹ Lan đến kịp lúc nên mọi việc mới được giải quyết!”

“Hơ hơ...phải chi lúc này lấy lun tiền của Mỹ Lan thì tốt rồi” Vừa nghĩ Hứa Gia Lạc vừa cười sằng sặc.

Cả đám tiệc buổi, thôi dù sao cũng còn nhiều chiêu chưa xuất ra mà...Cứ từ từ mà phá.

Kim Huyền Ảnh đứng dậy, phẩy tay ra hiệu: “ Họ đi xa rồi đấy, rượt theo nhanh”

Tử Ân nín lại: “Khoan đã,.....đeo cái này zô sẽ ko bị phát hiện”. Nhỏ nói thêm: “Đề phòng bọn ‘fan’ bắt gặp, hỏng chuyện hết”

Phải công nhận rằng nhỏ này lợi hại thiệt, cái gì cũng nghĩ ra, đem theo một cái ba lô đựng đầy mặt nạ với đủ loại động vật, bộ nhỏ tưởng đang đi sở thú chắc. Nhưng dù gì thì kế sách của nhỏ cũng hay, thế là năm con thú bắt đầu sống chuồng chuẩn bị đi săn ‘công chúa Mỹ Lan’.

Mỹ Lan vừa đi vừa mệt, ko phải mệt về thể xác cũng mệt về tinh thần. Nó cầu mong trời tối liền ngay tức khắc để giải thoát cho cái cuộc hẹn vớ vẩn này.

Còn tên Hoàng Phi Hổ suốt dọc đường đi hần cứ thọt hai tay vào túi quần, vào áo khoác, như để xác minh lại cái ví tiền đang ở đâu.

Rõ ràng là hần có đem mà lại đem rất nhiều tiền nữa, giờ tự nhiên ko thấy đâu, thiệt là kì lạ.

Hoàng Phi Hổ đang định nói sẽ ko đi chơi nữa nhưng Mỹ Lan đã kịp bắt hần phải đi trò ‘xoay nhào lộn’.

Oh my god!!! Đây là trò mà nó thích nhất đây...

Nó nhìn sang tên Hoàng Phi Hổ để tìm một sự đồng tình nhưng sắc mặt của hần đã chuyển sang xanh lét.

“Thôi...mình ko đi đâu, sợ chết được”

Mỹ Lan bật cười: “Ha ha ha...cậu là Hổ mà sao cái gì cũng sợ hết dzậy”

Miễn cưỡng, hần đành phải theo Mỹ Lan lên ngồi trên chiếc ghế ‘xoay nhào lộn’. Mỹ Lan thấy tâm trạng mình thoải mái thật, chuẩn bị tinh thần để ‘xoay’ đây. Hô Hô!!!

“Hai vé đây ạ” Nó đưa cho anh soát vé, nở nụ cười tươi như hoa.

“Ồ...là Mỹ Lan sao, tuyệt, anh sẽ khuyến mãi cho em thêm 10 vòng nữa nhé!”

“Yeah! Cảm ơn anh” Ha ha ha, 1 nụ cười đổi lấy 10 vòng ‘xoay’ cũng ko tệ lắm.

Tất cả mọi người đã chuẩn bị tư thế, Hoàng Phi Hổ cắn chặt răng, mắt nhắm nghiền....trông hấn sợ đến tái mét mặt mày, chưa khởi động gì hết mà,...Sao nhìn hấn thê thảm thế nhỉ?

.....

Bọn Kim Huyền Ảnh cũng đến rồi, thấy Mỹ Lan mua vé trò ‘xoay nhào lộn’, cả đám liền chạy lại mua ngay 5 vé. Anh bán vé nhìn thấy 5 cái mặt nạ thú này nhém xiu đã té ngửa vì...hết hồn.

“5 vé đây”

Tử Ân lấy vé rồi cả đám leo lên ngay hàng ghế gần Mỹ Lan. Điều đặc biệt là 5 con thú này ko con nào sợ cái trò này cả...ghê gớm thật.

Ai nấy tham gia trò chơi đều phải liếc xéo 5 con người dị hợm này, mặc áo trắng đẹp như thiên sứ mà lại đeo cái mặt nạ như quỷ....mún làm nổi dậy mà.

.....

Trò chơi bắt đầu!!!!

Xoay 10 vòng đầu tiên, tất cả còn cười ha ha. Chọc ghẹo người này người kia.

Đến 10 vòng tiếp theo. Hít hà hít hà. Dở khóc dở cười.

Cuối cùng là 10 vòng ‘khuyến mãi’. Bọn nó đã quyết định ‘từ già’ trò ‘xoay nhào lộn’.

.....

Mỹ Lan cùng Hoàng Phi Hổ bước xuống, vừa chạm đất, tên Hoàng Phi Hổ liền chạy một mạch vào nhà vệ sinh, nó đứng nhìn hấn ko nén nổi cười. Trò này cũng bình thường thôi mà, tên này dở hơi thật!

Kể đó là cả đám người thú bước xuống, người đi lạng qua lạng lại rồi đụng người kia ngã cái ‘Rầm’. Đau quá!!! Hixx!!! >_____

Mỹ Lan đứng cười ngon lành, ko ngờ có người đi công viên mà lại đeo mặt nạ, quái thiệt!!! Nhưng xem ra ko một ai bước xuống mà tỉnh như ta đây.

Ha ha ha

Ồ...nhưng có một người trong số bọn họ vẫn tỉnh kìa, hấn ko một chút sợ hãi sau 30 vòng ‘xoay nhào lộn’. Hấn đeo mặt nạ con khỉ và đang đứng nhìn nó.

Nhìn hấn, đột nhiên tim nó lại đập mạnh dữ dội, cái cảm giác quen thuộc lại trở dậy, ko hiểu sao nó lại tò mò muốn biết đằng sau lớp mặt nạ ấy là ai??? Nếu là ‘hấn’ thì sao? Kim Huyền Ảnh???

Oh no! Tại sao trong lúc này nó lại nghĩ đến tên vô tâm ấy nhỉ? Chắc ‘xoay’ nhiều vòng quá nên não nó cũng có vấn đề rồi ko? (T____T)

Hoàng Phi Hổ quay lại, hấn thở hổn hển....coi bộ hấn vừa nôn hết lon nước ngọt vừa uống đây.

“Này, cậu ko sao chứ? Thôi về đi”

Nghe Mỹ Lan nói chữ ‘về’, bọn Kim Huyền Ảnh liền hào hứng lên, họ nghĩ cuối cùng cũng phá được Mỹ Lan và tên ấy rồi. Đang chuẩn bị ăn mừng thì họ nghe thấy Hoàng Phi Hổ nói:

“Ko được.....A, hay là chúng ta đi xem phim đi”

“Cái gì? Xem phim á???” Ó.Ồ

Mỹ Lan reo lên, bọn Kim Huyền Ảnh cũng reo lên.

Trời ơi!!! Dzậy là nó ko trốn khỏi tên này được rồi.

Thế là kế hoạch của chúng ta thất bại tập 2 rồi!!!

.....

Rạp chiếu phim hôm nay chiếu 2 bộ phim duy nhất: “Lưỡi hái tử thần” và “Điệp viên ko ko ko...ko thấy trở lại”

A ha! Nhìn cũng biết, tên Hoàng Phi Hổ nhất gan thế là cùng, chắc hẳn sẽ chọn bộ phim thứ hai.

Nhưng ko, nó đã lầm, hẳn đã chọn bộ thứ nhất:

“Mỹ Lan, phim này hấp dẫn lắm nè, xem nhé!!!”

“Hơ,...được” Nó ngẩn ra nhìn hẳn.

Sao tự nhiên gan hẳn trở nên to thế nhỉ? Có phải hẳn nhìn nhầm tựa phim ko?

“Mà cậu biết cậu đòi coi phim gì ko dzậy?” Nó hỏi lại cho chắc ăn.

“Mình đâu có bị lè....đây là bộ phim ‘Lưỡi hái tử thần’” Hẳn nhìn nó cười toe tét.

“Ồ...Ồ...tôi biết rồi”

Ngơ ra một lúc, cuối cùng nó và hẳn đi mua vé bước vào phòng phim kinh dị.

Bọn Kim Huyền Ảnh cũng bám đuôi theo đến tận rạp chiếu phim. Nhưng khổ nỗi họ đến trễ quá nên ko biết Mỹ Lan đã chọn bộ phim nào nên đang do dự.

Tử Ân thông minh liền đề nghị:

“Theo tôi, tên Hoàng Phi Hổ nhất gan lắm, hẳn sẽ ko thích xem mấy bộ kinh dị này đâu, do đó chúng ta nên vô phòng hài hước”

Tổ Tổ vỗ tay tán thành. Mọi người nghe dzậy cũng có lí nên cả đám đồng loạt kéo đi mua vé phim hài “Điệp viên ko ko ko...ko thấy trở lại”

Đột nhiên, sau đó tên Kim Huyền Ảnh lại phản đối:

“Thôi, tôi sẽ xem phim kinh dị”

“Sao lại thế?” Cả đám liền la làng lên.

“Ảnh à, Mỹ Lan ở bên đây kia mà” Lâm Dĩ Kỳ nói, tay vỗ lên vai bạn ai ủi.

Có lẽ Kim Huyền Ảnh cũng biết thế nên hẳn mới ko muốn vào đó thôi. Hẳn ko muốn làm ‘kì đà cắn mũi’ nữa.

“Tôi nói rồi, tôi sẽ xem phim kinh dị”

Ngay sau đó, Kim Huyền Ảnh liền mua ngay vé ‘Lưỡi hái tử thần’ và bước vào phòng kinh dị.

Cả đám còn lại ngẩn người ra, tên này thật là, hẳn sợ gặp Mỹ Lan như dzậy thì còn theo tụi này đến đây làm gì? Đã dzậy, tụi này bỏ mặc hẳn lun.

Thế là 1 tên vào phòng kinh dị, 4 tên vào phòng hài hước. Xem ra ông trời chỉ muốn ột mình tên Kim Huyền Ảnh đối mặt với Mỹ Lan thôi, cả đám kia đã vào lộn phòng rồi, muốn phá cũng phải có Mỹ Lan mới phá được chứ!!!

Kim Huyền Ảnh với chiếc mặt nạ khi đi vào bên trong, hẳn đang định tìm vị trí cuối cuối ngồi cho nó yên tĩnh 1 chút thì đụng ngay 1 người mà hẳn đang cố hết sức trốn tránh.

Hẳn ko ngờ là mình lại vô đúng phòng thật! Kim Huyền Ảnh trợn mắt nhìn ra cánh cửa : “ Hay là bây giờ ra ngoài vẫn còn kịp”

Hẳn đứng đó một hồi lâu, khoảng bao nhiêu phút cũng ko biết, nửa muốn đi nửa muốn ko. Kim Huyền Ảnh nhìn thấy Mỹ Lan đang ngồi cạnh tên Hoàng Phi Hổ, hẳn có cảm giác người mình đang nóng lên.

Tức tối làm sao khi cô ta cứ chăm chú coi bộ phim kinh dị mà ko hay biết rằng tên Hoàng Phi Hổ đang chuẩn bị ‘giở trò’.

Hừm!!! Những chiêu cũ mềm như dzậy hẳn đã gặp biết bao nhiêu lần....

“Mỹ Lan, cô đúng là con cóc”

Kim Huyền Ảnh nhìn lên màn hình, thấy sắp đến hồi giết người gây cản, thế nào tên Hoàng Phi Hổ kia cũng lấy cỡ sợ này sợ nọ mà lợi dụng Mỹ Lan. Hắn phải cứu cô ta mới được.

Nhưng nếu cứu cô ta, tức là hắn phải lộ diện sao? Tức là hắn phải thừa nhận rằng hắn đã theo dõi cô ta sao? Như thế thì quá là nhục nhã T_____T

Còn nếu ko lộ diện thì hắn sẽ hối hận suốt đời mất Ó.Ồ Trời ơi!!!

Đấu tranh nội tâm dữ dội một lúc lâu, cuối cùng hắn đã quyết định...lộ diện.

“Ngay khi anh chàng màu da đen cùng với ông sếp của mình đang cãi cọ thì một cái móc âu ở đằng sau đó đang chuẩn bị nhào đến, phóng thẳng vào ngay cổ họng của ông sếp...máu bắn tung tóe ra màn hình”

Kim Huyền Ảnh nghĩ đúng là cái đoạn này rồi, quả nhiên tên Hoàng Phi Hổ liền giả vờ mặt mày tái mét...khỉ thật!!!

Nhưng đúng lúc đó, một cô gái ngồi phía bên kia Mỹ Lan rời chỗ ngồi của mình đi ra ngoài nghe điện thoại, Kim Huyền Ảnh liền thừa cơ hội chạy đến ngay chỗ ấy.

Hắn kéo Mỹ Lan lên rồi cho cô ta ngồi ở chỗ của cô gái kia còn hắn thì ngồi ở chỗ cô ta.

Hắn hành động nhanh như tia chớp, ko một ai gần đó để ý gì, ngay cả tên Hoàng Phi Hổ ngồi bên cũng ko hay biết rằng bạn gái hắn đã nhảy sang chỗ khác mà thay vào đó là một ‘con khỉ’.

.....

Mỹ Lan giật mình khi bị một người lạ mặt ‘tấn công’, nó định la lên nhưng rồi lại lấy tay bịt miệng lại.

Trời đất!!! Sao hắn lại ở đây? Cái người này nó đã gặp ở công viên Blue, một người đeo mặt nạ khỉ. Dù là trong bóng tối nhưng nó vẫn nhận ra. Hắn làm gì dzậy nè? Tự dưng chen vào chỗ giữa nó và Hoàng Phi Hổ.

Mỹ Lan đang định hỏi tội tên khỉ này thì phải hết hồn với cái cảnh trước mặt.

Hoàng Phi Hổ vẫn mê man, nhắm mắt nhắm mũi ôm choàng lấy tên khỉ này, hắn lấy tay sờ mó lung tung, còn định hôn lên má tên khỉ nữa.....

ACK...ACK....

Kinh tửm quá đi mất!!! Tên Hoàng Phi Hổ này đang làm cái trò gì thế? Đột nhiên, đầu óc nó bừng sáng lên: “Nếu như người ngồi đây là nó thì nó chết chắc rồi còn gì.....Á...Á...Á...Tên khốn!!!”

“Này buông ra, đồ biến thái”

Tên khỉ đứng lên, cố hết sức vùng vẫy ra khỏi cái tên Hoàng Phi Hổ. Cả phòng chiếu phim bắt đầu nhốn nháo cả lên, nội dung phim giờ ko còn hấp dẫn gì nữa, họ cảm thấy chuyện ‘vật lộn’ này hay hơn nhiều àk

Phòng tối đen như mực, ko ai biết chuyện gì đang diễn ra, chỉ nghe mấy tiếng rên ‘á’ ‘hự’ rồi một cái ‘bịch’. Đường như có người đang đánh nhau dữ dội lắm.

.....

Ban quản lí rạp chạy đến. Bật đèn lên. Cả phòng sáng trưng. Mọi người có thể nhìn thấy người nào đang đánh và người nào đang bị đánh.

“Dê này! Dê này! Cho mi chữa!”

Tên đeo mặt nạ khỉ ra sức đánh tên Hoàng Phi Hổ te tua ko còn một mảnh, trong lúc đánh hắn cứ lăm bằm mãi một câu.

Mỹ Lan đứng đó sợ đến tái mặt. Nó liền chạy lại ôm cái tên khỉ đó ra đằng xa, ai dè còn bị hắn quát suýt phát khóc:

“Cũng tại cô hết, đi chơi mà ko biết lựa người”

Gừ! cái tên này, mi tưởng mi là ai mà dám dạy đời ta?

Nó hét vào mặt hần: “Tôi đâu mượn cậu giúp”

“Mà cậu là ai? Sao cứ đi theo tôi hoài dzậy?”

Hu hu hu.....

Ko kiềm được lòng, nước mắt ngăn nước mắt dài bắt đầu rơi lả tả trên mặt nó.

Kim Huyền Ảnh giật mình, có phải hần quá nặng lời rồi ko?

“A...Cô bị gì thế?”

Kim Huyền Ảnh bước lại gần Mỹ Lan, ôm nó vào lòng, xoa bớt những giọt nước mắt. Mỹ Lan ko biết mình bị chạm dây gì mà cứ đứng yên đó, ko muốn đẩy hần ra một chút nào, dường như có một sức hút nào đó thật mạnh mẽ.

“Xin lỗi...cũng tại tôi dại dột mà chọc tức cô. Nếu ko, cô cũng đâu đi đến đây” Hần nói rất nhỏ, dường như chỉ để ối mình nó nghe.

Đến đây, mắt nó chột sáng lên, ko lẽ cái cảm giác đầu tiên khi gặp hần ở công viên Blue ấy là đúng, hần chính là Kim Huyền Ảnh sao?

“Cậu....”

Và rồi hần từ từ tháo chiếc mặt nạ xuống, Mỹ Lan như muốn lạng người đi. Đúng là hần thật rồi! Tên xấu xa này!!!

“Cậu ...tôi giết cậu!!!”

Cứ ngỡ Mỹ Lan sau khi biết được khuôn mặt người hùng vừa cứu nó thì sẽ ra sức cảm ơn lắm, ai dè nó lại buông ra một câu ‘khủng khiếp’ thế này.

Kim Huyền Ảnh giật mình, thấy Mỹ Lan đang nhào tới chuẩn bị xé xác mình ra liền đứng lên chạy thụt mạng:

“Êh? Cô báo đáp ân nhân mình như thế đấy hở?”

Mỹ Lan cắn đầu cắn cổ rượt: “Báo đáp cái con khỉ mi...tất cả là lỗi của mi mà”

Vừa chạy Kim Huyền Ảnh vừa hối hận: “Biết dzậy tôi ko tháo nó ra làm gì, để cô tự cắn rút lương tâm, dày vò mình cho đến chết lun”

“Hừ! Ta chết cũng sẽ lôi mi chết chung!” Mỹ Lan gào rú khắp rạp chiếu phim.

Mọi người ai nấy đều ngó ra nhìn Mỹ Lan và Kim Huyền Ảnh, 2 người được xem là ‘idol’ của bọn họ ngày nào nay rượt đuổi nhau đòi chém đòi giết, thật là mất hết cả hình tượng.

Bọn Tử Ân, Tổ Tổ, Lâm Dĩ Kỳ, Hứa Gia Lạc vừa bước ra khỏi phòng chiếu phim hài hước, đang cười ha hả bỗng suýt phát khóc trước cảnh rượt đuổi nhau giữa hai đứa bạn.

“Này, đủ rồi....có ai đưa tôi đi bệnh viện ko?” Tên Hoàng Phi Hổ nằm lê liệt rên la oai oái.

Cả bọn thấy dzậy liền nhào đến ‘giúp’ hần một tay...

“Này thì đi bệnh viện này”

“Có bao nhiêu đây mà cũng đòi đi bệnh viện”

“Phải bầm dập hơn tí nữa rùi đi cũng chưa muộn mà”

“Oái...oái...cứu tôi!!!”

Hix ...

Đánh thật là mỗi tay chết đi được, nhưng vì trả thù cho Mỹ Lan và Kim Huyền Ảnh, bọn ta dù có gãy tay cũng ko hề chi...Nhào zô anh em!!!

11. Chương 11: Hạnh Phúc Bất Ngờ

Khi ‘sao quả tạ’ đã bay ra xa khỏi Trái Đất thì cuộc sống sau này của nó liệu có thể trở lại như trước không??? Hay là ...sẽ còn tồi tệ hơn nữa???

Và nếu còn có lần thứ hai, lần thứ ba, thứ tư...liệu ‘ngôi sao’ ấy có quay lại???

Sáng thứ hai,...tại trường học Noble , dùng một cái đã biến thành cái ‘lò heo quay’.

Sao mà nóng nực thế ko biết? Lại khó thở nữa? Cả sân trường, ở đâu cũng thấy bóng dáng của mấy cây quạt giấy...

Ba đứa tụi nó ngồi ở hàng ghế đầu của dãy lớp FM, phía bên kia là ‘bộ ba RM’...sáu ánh mắt nhìn nhau mỗi người một cách, riêng nó với Kim Huyền Ảnh, nhìn hần là nó chỉ muốn xâu muốn xé hần ra thôi.

Tại sao trên đời này lại có người ‘nhìn là chỉ muốn oánh’ mà ko cần biết lí do thế này???

Nhưng... sao ngộ quá, sao trông cả ba người họ mặt y như đưa đám dzậy nè??? HÔM NAY LÀ NGÀY TỔNG KẾT CUỐI NĂM mà zzz!!! Phải cười tươi ‘như hoa’ chứ nhỉ? VÌ SẮP ĐƯỢC NGHỈ HÈ RÙI...

Mà thôi mặc kệ, sao nó lại đi để ý đến mấy chuyện tào lao này thế nhỉ??? Gừh!!! Đẹp đi!!! SẮP TỚI MÀN TRAO THƯỞNG RÙI...he he he ^^

~Vừa nhắc là tới, cô Nhã ở trên sân khấu đã gọi ngay tên nó:

“Sau đây mời em Dương Mỹ Lan và Kim Huyền Ảnh – hai người đồng hạng nhất khối 11 với điểm trung bình 9,9...”

Ack....Ack... Cái gì? Cô Nhã nói gì mà nghe lũng bùng cái lỗ tai thế này???

O_o ĐỒNG HẠNG sao??? Hai con mắt nó mở to đến nỗi sắp rớt ra ngoài dzậy...Tên Kim Huyền Ảnh ấy đã phá tan tành kỉ lục 10 năm liền độc quyền bá chủ của nó. Xem ra bảng thành tích bên Anh của hần ko phải giả rồi=____=

Từ Ân ngồi bên thấy nó còn đang ‘nửa tỉnh nửa mê’ liền lấy tay ‘bộp’ cho nó vài phát: “Bà ngủ hả? Lên kìa”

Ấy da!!! Cái con nhỏ này, đánh gì mà đau khiếp, chứng tỏ nó ko phải đang nằm mơ. Nó quay phác sang tên Kim Huyền Ảnh, định xem phản ứng của hần thế nào ai dè hần đã đi một mạch lên sân khấu rồi, vẫn cái bộ mặt đáng ghét ấy nhưng còn nụ cười chéch bên trái thì lại có duyên kinh khủng...làm rung động biết bao trái tim mấy ‘bé fan’ bên dưới. Tên này lắm trò thật!!!

Nhưng ta đây nào có thua ai...đến lượt ta lên đây!!!

Nó điều chỉnh lại bộ đồng phục, lau mồ hôi nãy giờ vẫn chảy ‘ròng ròng’ ...hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh cơn sốc vừa nãy rồi thông thả bước đi như ‘siêu mẫu’ về phía sân khấu.

Vừa đi nó vừa ráng tranh thủ liếc mắt xuống nhìn quanh các ‘fan’. Chỉ trong vài giây tích tắc, ánh mắt đẹp tựa như hàng vạn ngôi sao của nó đã ‘hút hồn’ hết thấy mọi người.Tiếng chụp hình lách tách vẫn ko ngừng vang lên. Một cơn gió nhỏ cũng phải ‘lén’ tìm đến đùa với những lọn tóc gọn như làn sóng. Hô hô hô!!! Thế mới đúng chứ!!!

Cô Nhã trao hai phần quà to tổ chẳng kèm theo tiền thưởng và một bằng khen, nó mỉm cười dịu dàng đón lấy. Cô Nhã cười lại với nó tỏ vẻ hài lòng.

Xong, đột nhiên cô Nhã dí sát vào tai nó nói ‘hết sức’ nhỏ nhảm ko để cho tên kẻ bên nghe được:

“Đừng để mãi trong lòng, cơ hội để nói điều ấy ko phải lúc nào cũng có”

Hả???

“Ồ...dạ” Mặt nó đơ ra... Cô nói thế là sao nhỉ?...điều ấy là điều gì? Gì mà cơ hội này cơ hội nọ....càng nghĩ càng khó hiểu.

Nó và Kim Huyền Ảnh đứng ‘làm kiêu’ một lúc lâu để cho tiếng vỗ tay như sấm ở phía dưới tắt dần rồi mới về lại vị trí.

Vừa ngồi xuống ghế, hai bà bạn của nó đã chớp lấy ngay hai phần quà T.T, nó cũng ko thèm để ý...trong lòng nó bây giờ cứ nghĩ đi nghĩ mãi cái câu nói khó hiểu của cô Nhã. Cô muốn ám chỉ điều gì nhỉ?

Cứ thế cho đến khi buổi lễ kết thúc, nó vẫn giữ nguyên bộ mặt suy tư như dzậy mà đi về nhà, ko quên chào tạm biệt hai bà bạn chí cốt. Thế là 1 năm học đã kết thúc nhưng trận chiến của nó và Kim Huyền Ảnh vẫn chưa kết thúc, “ta sẽ đợi mi năm sau, nhất định ta phải thắng mi mới được”

Trên xe, anh Khanh cười vui vẻ với nó:

“Ko biết nghỉ hè năm nay tiểu thư định đi du lịch ở đâu đây? Để tôi chuẩn bị”

“...Ồ...giờ em chưa nghĩ ra”

=____= nói thật thì nó ko có ý định sẽ đi đâu hết, nó chỉ muốn dành trọn kỳ nghỉ hè để đi chơi với ‘ai đó’ thôi. Đối thủ thì là đối thủ nhưng đi chơi chung chắc cũng được chứ.

Bỗng cái câu nói của cô Nhã lại vang lên bên tai nó, vẫn ko thể nào nghĩ ra điều ‘ấy’ là gì, nó bèn đánh liều hỏi anh Khanh, từ hồi nào hồi nào anh luôn được mệnh danh là chuyên gia tâm lí mà.

Ai ngờ nhanh như chớp nó đã có đáp án, anh nói:

“Coi dzậy chứ tiểu thư còn ngây thơ quá, ko lẽ tiểu thư chưa có cảm giác ‘tim đập chân run’ với ai sao?”

“Hả?”

Ồ ...Tim đập...thì có, ủa mà lúc nào nó chả đập...Còn chân run hả, hình như ko phải chỉ có mỗi chân run mà nguyên cả người nó đều run mới đúng, như bây giờ đang ngồi trên xe dzậy, hơi của máy lạnh trong xe làm nó run lên bần bật.

“Thôi...anh nói còn khó hiểu hơn cả cô Nhã nữa”

“Ừm...dzậy tiểu thư cứ từ từ mà suy nghĩ nhé, tôi chỉ nói thế thôi”

Thế này là sao, một câu nói qua tay hai người càng ngày càng phức tạp và khó hiểu.

.....

Tối hôm đó, mọi người trong nhà đều đang tụ tập lại để bàn tính xem kì nghỉ hè này ko biết tiểu thư họ sẽ đi đâu, có người dự đoán là Newyork, có người thì là Paris,...tại sao họ lại hào hứng với cái chủ đề này thế nhỉ??

Nó nằm trong phòng ngủ, cảm giác thật là vui sướng khi đã vứt xong cái ‘của nợ’ đeo dai dẳng đằng cả 1 năm trời – đó là một chồng núi bài tập. Ha ha ha...từ nay ta có thể ngủ yên giấc rồi.

Tít tít...có tin nhắn mới.

Là Kim Huyền Ảnh.

Hừm, tên này, chưa gì mới bắt đầu nghỉ hè thôi hần đã muốn rủ nó đi chơi rồi!!! Hê hê, đừng mơ nhé!!!

Nhưng khi nó mở tin nhắn ra và đọc thì nụ cười trên môi liền vụt tắt.

Thình thịch.....thình thịch....

Tim nó đang đập...đập rất nhanh

Tay chân đang run lên đến nỗi ko cầm vững chiếc điện thoại

Bịch!!!

Chiếc điện thoại kèm theo dòng tin nhắn của Kim Huyền Ảnh rơi xuống

Nó cảm thấy sống mũi hơi nhức nhối, đôi mắt hơi mơ màng và ứa nước.

Chuyện này là sao???

Bye.....ừ???

Có rất nhiều điều muốn nói nhưng ko thể nói ngay bây giờ

Có lẽ anh sợ mình sẽ bị...đau thêm lần nữa

Anh sẽ giấu kín chúng cho đến khi em xác định rõ ‘điều ấy’

Đến lúc đó anh sẽ quay trở lại

Bye.....

Kim Huyền Anh

.....

Thời gian thấm thoát qua đi, ba tháng hè đã hết. Năm học mới lại bắt đầu. Những cô cậu học sinh bắt đầu hì hục vác ba lô đi đến trường.

Nó cũng dzậy. Và hai bên cạnh nó vẫn là hai bà bạn Ái Tử Ân và La Tố Tố.

Buổi lễ khai giảng năm học lớp 12 bắt đầu.

Vẫn là màn lên diễn thuyết của cô Nhã và nó vẫn là người lên phát biểu về bí kíp học tập như mọi năm.

Nhưng rõ ràng năm ngoái ko phải chỉ một mình nó đứng vị trí số 1 mà còn 1 người nữa đồng hạng với nó.

Bây giờ người ấy ko có mặt ở đây.

Có người nói cậu ta đã trở về trường cũ bên Anh quốc.... Có người nói cậu ta nhận được một hợp đồng quảng cáo mới bên Mĩ.... Có người nói gia đình cậu ta đang gặp khó khăn về kinh doanh, cậu ta phải về đó quản lí. Nhưng dù nguyên nhân đó là gì đi nữa....thì điều ấy cũng đã khiến cho cuộc sống của nó thay đổi.

Tử Ân nhìn nó cười gượng:

“Từ hôm đó đến giờ bà với hần ko liên lạc gì nữa sao?”

“Ừ” Lòng nó bỗng trống rỗng, cơn đau lại nhân lúc ập tới.

“Bà cũng ko đi du lịch ở đâu hả?”

“Ừ”

“Ha ha ..Ko sao đâu, ko có hần bà vẫn sống mà phải ko”

“Hi hi...bà nói nhảm gì thế? Thôi lên lớp đi”

Nó xoa đầu bà bạn, cả hai cùng cười. Tố Tố thấy tụi nó đã bình thường trở lại, ko còn trầm cảm như hồi hè liền phấn chấn theo, nhỏ cũng khoác tay tụi nó rồi cả ba đi lên lớp.

Bề ngoài nó vẫn tỏ ra ko có chuyện gì có thể ảnh hưởng đến nó cả, rằng nó đã quên đi những gì đã diễn ra hồi hè hay cả năm học trước nhưng càng cố gắng quên lại ko thể quên.

Nó chỉ có thể cố nén lại những dòng nước mắt sắp sửa lã lã trên má, mỗi lần ai đó nhắc đến cái tên ấy, nó lại ko kiềm lòng được, tim như bị ai đó bóp nghẹt. Khó chịu lắm!!!

Ko biết ở nơi đó, người ấy có biết ko? Nó muốn nói là bây giờ nó đã biết điều nó cần phải xác định rồi.

Chỉ có điều...người ấy đang muốn nó phải chứng minh thôi. Và nó nghĩ ko gì có thể sánh bằng THỜI GIAN cả. ‘Tôi sẽ chờ cậu’

Năm học mới có rất nhiều điều mới phải lo, phải nghĩ. Đặc biệt là việc chọn ngành nghề cho tương lai. Sắp tới tụi nó phải chuẩn bị thi Đại học.

Nhiều người nói rằng nó rất đẹp, đẹp như một thiên thần trong truyện tranh, giọng hát lại vừa trong vừa sáng....nếu nó theo đuổi sự nghiệp ca hát ắt sẽ nổi như cồn. Nhưng gia tộc nó lại muốn nó trở thành một

diễn viên, mặc dù nó chưa được đào tạo ở đâu cả nhưng ông chú Doãn Ngoạn lại nói nó rất có khiếu diễn xuất, nếu theo con đường điện ảnh nghệ thuật nó sẽ rất mau chóng trở thành viên ngọc sáng chói nhất làng giải trí.

Nhưng đáng tiếc là, nó chỉ muốn trở thành một nhà tạo mẫu, một nhà thiết kế thời trang như mẹ nó thôi. Từ nhỏ nó đã vẽ rất đẹp, ko có cuộc thi vẽ nào mà nó ko được giải nhất cả. Nếu như những người anh họ của nó đã trở thành một diễn viên, một ca sĩ nổi tiếng thì nhà thiết kế đầy sáng tạo như nó sợ gì ko được nổi tiếng chứ!!!

Thế là trong vài ngày cuối cùng của năm học lớp 12, tụi nó đã quyết định chọn ình những ngành nghề yêu thích.

Tử Ân với một nhà chuyên gia tư vấn tâm lí...mà theo nó thì thế mạnh của nhỏ chắc là chuyện tình cảm nhiều hơn. Cứ nghĩ đến những lúc nó được nhỏ tư vấn, với những kế sách nhỏ đưa ra, nó đã cắt được bao nhiêu là ‘cái đuôi’ ^^~Cũng được xem là chuyên gia rồi đấy chứ!!!

Đối với Tổ Tổ, chắc giờ nhỏ vẫn còn ôm cục tức ghen cổ trong cuộc thi đấu giành quyền đi tiếp ở đấu trường magic với Lâm Dĩ Kỳ. Cậu ta đã chơi piano hết sức điêu luyện và làm bay bổng biết bao trái tim của mọi người. Có lẽ chính từ lúc đó, nhỏ đã quyết tâm theo học chuyên sâu vào đàn piano. Sau này, Tổ Tổ có thể sẽ là một giảng viên của học viện thanh nhạc tâm cỡ quốc tế nào đó.

Riêng Mỹ Lan, vẫn là lựa chọn ban đầu – một nhà tạo mẫu, một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng CẢ THẾ GIỚI.

Ha ha ha....liệu đây có phải là ước mơ quá xa ko???

4 năm sau....

Trên vòm trời xanh thẳm, những áng mây trắng bông bênh trôi tạo nên những hình thù kì dị. Nơi đó, có một ‘con chim’ khổng lồ đang từ từ lao xuống thành phố bình yên.

Gừm....gừm....

Xẹttttttttt!!!!!!

“Hành khách chú ý....máy bay đang từ từ hạ cánh”

Tại sân bay.....

“KIM HUYỀN ẢONH...KIM HUYỀN ẢONH...”

“I love you so much”

“Nhìn bên này này!!!”

“Wowwww....đẹp trai quá!!!”

“Chắc tôi chết mất thôi!”

^ _____ ^ Great!!!

“KIM HUYỀN ẢONH – oh my love....”

“ ... ”

“Quả là một cú sốc cho tất cả các ‘fan’.

Sau 5 năm trở về, trông cậu ta đã trưởng thành hẳn, đẹp trai hơn và quyến rũ hơn. Một anh chàng với khuôn mặt tựa như thiên sứ và một chiều cao lí tưởng 1m 9 đã cuốn hút hàng vạn người trên khắp thế giới.

Đã từng là ngôi sao màn bạc tuổi teen với bộ phim đầu tay ‘Miss you’, nay cậu ta còn đóng thêm vai trò là một người mẫu teen, một ca sĩ đầy triển vọng trong làng giải trí âm nhạc.

Theo như các tạp chí nổi tiếng gần đây nhất thì cậu ta vừa mới cho ra 1 album đầu tay mang tên ‘Waiting for me, ML’.

Với chất giọng lạ, cao và đầy ấn tượng, Kim Huyền Ảnh đã làm nên một cơn chấn động ko hề nhỏ chút nào và khiến cho dư luận ngày càng xôn xao.

Nhưng điều đặc biệt ở đây là tên của album, tất cả các ‘fan’ của Kim Huyền Ảnh đều đang rất tò mò muốn biết ML thật ra là ai đây? Có phải là mối tình đầu của cậu ta ko?? Đó cũng chính là nguyên nhân khiến các ‘fan’ đang ủa nhau kéo đến cái sân bay bé nhỏ này.....”

Các tay nhà báo, phóng viên cũng kéo nhau ‘ầm ầm’ đến, xung quanh sân bay bây giờ đâu đâu cũng có ảnh của Kim Huyền Ảnh, từ những tấm chibi dễ thương cho đến những tấm poster cỡ lớn...Ồi chóng mặt quá đi mất!!!

Kim Huyền Ảnh vẫy tay chào các ‘fan’, nở một nụ cười bí hiểm...

Cậu tháo mắt kính ra, đôi môi hơi mấp máy: “Tôi đã về rồi đây”

Song song với sự kiện chào đón hoành tráng ở sân bay thì ở giữa trung tâm thành phố, tập đoàn đá quý E.S – nơi mà sản phẩm chỉ dành riêng cho những người thuộc tầng lớp quý tộc và tập đoàn thương hiệu thời trang M.S cũng vừa tổ chức buổi lễ sát nhập xong. Từ nay, cả hai tập đoàn thời trang và đá quý sẽ chính thức là một.

Và vị chủ tịch của tập đoàn lớn nhất nhì thế giới này ko ai khác chính là cô con gái độc nhất của gia tộc họ Dương – Dương Mỹ Lan.

Với kiểu tóc được búi cao và gọn gàng kết hợp với chiếc vest mỏng, trông nó thật sang trọng và thanh lịch, rất ra dáng một vị chủ tịch – lãnh đạo cả một tập đoàn hùng mạnh.

.....

Ngồi trong phòng làm việc, nó vừa nhâm nhi tách cà phê và vừa nghĩ đến những chuyện đã qua.

Thời gian sao mà qua nhanh thế ko biết...mới đây đã 5 năm rồi, kể từ khi nó và hần ‘chia tay’. Cuộc sống bây giờ đã khác, người cũng đã ‘già’ thêm. Dzậy mà hần vẫn ko liên lạc với nó dù một tin. Có phải nó nên quên đi con người vô tâm ấy mà đón nhận tình cảm của một người luôn chờ đợi nó như nó vẫn chờ hần ko?

Cộc...cộc...

Tiếng gõ cửa từ bên ngoài như lời nó thức tỉnh trong nỗi nhớ mong.

Nó chỉnh lại trang phục và ngồi ngay ngắn để ko làm mất hình tượng.

“Mời vào”

Roẹt....

Một người dáng cao cao, mặc một chiếc áo sơ mi trắng bước vào. Thì ra là Kỳ Thiên Văn – cậu ấy từ đó tới giờ vẫn dzậy, luôn âm thầm dõi theo quan tâm chăm sóc nó...khi nghe tin nó vào làm việc ở đây cậu ấy cũng nộp đơn vào làm. Sau bao năm, bây giờ nó đã trở thành chủ tịch, còn cậu ấy đã trở thành giám đốc.

“Đi ăn trưa ko....thưa chủ tịch?” Kỳ Thiên Văn tiến lại gần nó, tay gõ gõ lên mặt bàn như chờ đợi.

Nó nhìn cậu ấy một lúc lâu song cũng đồng ý.

Đi chung, cả hai nói chuyện rất vui, ai ai cũng bảo rằng tụi nó như một cặp trời sinh dzậy.

Nó cũng tự nghĩ.....Liệu bây giờ Kim Huyền Ảnh còn nhớ đến nó ko hay hần lại đang hẹn hò với một cô gái nào khác rồi?

Dzậy thì có sao bây giờ nó vẫn luôn đợi chờ hần....??? Có lẽ nó nên rạch ra một suy nghĩ khác....cho cuộc đời mình.

Tại nhà hàng.....

Trong lúc nó đang say sưa với món mì Ý khoái khẩu thì chợt vỡ lẽ ra này giờ Kỳ Thiên Văn vẫn chưa gọi món. Nó thật là...ko phải quá!!!

Cậu ấy cứ nhìn nó ăn như thế khiến nó cảm thấy hơi kì kì.

Nhìn thấy đôi mắt đen đầy mê hoặc ấy, người nó như bị ‘bấn loạn’ cả lên...Ko lẽ cậu ấy lại định tỏ tình với nó lần thứ 20 sao???

Kể ra cũng lâu lắm rồi, một sự chờ đợi ngoài sức tưởng tượng của nó....Có lẽ bây giờ nó nên...

“Tin tức mới nhất: sáng nay tại sân bay đã xảy ra một sự kiện lớn – một đại minh tinh đã làm chấn động cả làng giải trí cuối cùng cũng trở về với nước nhà ...sau đây mời các bạn hãy cùng xem đoạn ghi hình mới nhất mà chúng tôi vừa cập nhật được...”

Ặc...Sao đột nhiên nó cảm thấy lạnh lạnh trong người thế này...

“Wowwww.....!!!!” Một nhóm người ngồi ngang bàn với nó đột nhiên reo lên.

“Nhìn kìa, đó chẳng phải là...???” Những vị khách bắt đầu nhốn nháo.

Dàn loa âm thanh cỡ lớn cộng thêm cái màn hình phẳng rộng được đặt ngay trung tâm thành phố đã thu hút hầu hết tất cả mọi người từ trong lẫn ngoài nhà hàng, nói đúng hơn là cái nội dung tin tức mà MC đang đề cập tới.

“Có chuyện gì dzậy???” Kỳ Thiên Văn bắt đầu rời mắt khỏi nó...Cậu ấy đang nhìn theo mọi người.

Nó sững ra...ngoài đường đã chật kín xe với xe...Sao lại thế nhỉ? Có gì hay ho khiến họ phải nén lại khu vực này???

Ngay tức khắc, một hình ảnh quen thuộc trên tấm kính chiếu phẳng bóng ấy như cho nó một đáp án...

Ồ.....!!! Nó chỉ có thể kêu lên một tiếng thật nhỏ.

Chiếc nĩa trên tay đột nhiên mất trọng lượng...rơi thẳng xuống đất...phát ra một âm thanh rõ lớn.

Mắt nó mở căng tròn, cố gắng nhìn rõ cái con người điển trai ấy, cố gắng xác định xem đó có phải là người ‘tôi quen’...

Bất động

“Mỹ Lan...”

Lần đầu tiên thấy em,

Tôi cứ ngỡ mình gặp phải một thiên thần bé nhỏ đang đi lạc giữa chốn trần gian

Em cười, nụ cười tỏa nắng ấm áp

Và tôi nghĩ nụ cười đó chỉ mãi mãi dành cho tôi

Cho riêng mình tôi.....

Thế nhưng, chẳng qua đó chỉ là một giấc mơ

Sự thật lúc nào cũng tàn nhẫn

“Người em yêu thật sự không phải là tôi”

Kỳ Thiên Văn đau đớn nhìn nó, nó đau đớn nhìn Kim Huyền Ảnh.

“Cuối cùng cậu ấy cũng trở về”

Những giọt lệ bắt đầu tuôn rơi, ột người đang thật sự hạnh phúc trong tình yêu....và ột người đang âm thầm chúc phúc cho người mà họ ‘yêu’.

Trong một căn phòng lớn tối đen như mực, chỉ có vài tia sáng lơ mơ soi rọi những phím đàn trắng đen. Một cô gái với mái tóc ngắn, có chiếc nơ nhỏ xinh kẹp hai bên....dịu dàng ngồi trên chiếc ghế lướt từng phím đàn một cách uyển chuyển.

Đó là bài ‘You are my love’

Tiếng đàn thật buồn, thật sâu lắng...và thật đúng với tâm trạng của cô gái lúc bấy giờ.

“Đôi má ửng đỏ trong mưa

Cảm nhận được vị mặn của những giọt nước mắt

Ánh mắt dịu dàng của người lữ khách

Vang vọng trong thính lặng

Một giai điệu xuyên xao

Những ký ức em không sao nhớ nổi

Lẩn khuất

Em muốn bay đến nơi những kỷ niệm không tan biến

Bằng đôi cánh nhỏ trong mơ

Rồi hai ta

Sẽ vượt qua được bầu trời và vùng biển xa trùng xa

....”

“Anh soi sáng em

Trong bóng đêm tăm tối...”

Tiếng đàn chợt dừng lại. Cô gái ngừng hát. Nhưng giọng hát ngọt ngào của ai đó vẫn ko ngừng vang lên khiến cô hơi hoảng hốt...trái tim như thắt lại.

“Anh muốn gặp lại

Ánh mắt dịu dàng của ‘người’...”

.....

Là anh...!!!

Cô gái quay người lại và nhận ra rằng, tiếng đàn ko chỉ là một âm thanh nào đó mà còn là một sợi dây vô hình đã dẫn dắt ‘anh’ về với cô ấy, để cho hai trái tim lại được gần bên nhau.

“Tổ Tổ...” “Gia Lạc...”

Nhắc đến Ái Tử Ân...giờ ko biết cô ấy đang làm gì đây???

À...thì ra là đang tư vấn ột cô bạn cách lựa chọn bạn trai...

Xem ra khách hàng của Tử Ân rất đông, phòng chờ của cô ấy có lẽ phải khởi công xây thêm vài căn nữa mới được.

“Thế nhé, tôi nghĩ là với cá tính dịu dàng và khá nặng tình cảm, bạn nên chọn một anh chàng biết chia sẻ, biết quan tâm đến bạn nhiều hơn là một anh chàng lạnh lùng, chỉ muốn gây sự chú ý cho người khác...”

“Mình cũng nghĩ dzậy...”

“Ừkm...hì hì...”

Haizzz!!! Thế là xong một người nữa. Mãi hết cả lưng.

“Mời bạn tiếp theo”

.....

“Ko biết bạn có vấn đề gì cần được tư vấn đây???”

Chỉ mới nghe tiếng đóng cửa lại, chưa kịp nhìn đối tượng tiếp theo là boy or girl, Tử Ân đã hỏi luôn.

Vị khách tiếp theo quay lại và ngồi xuống chiếc ghế đối diện với cô.

Bỗng cô bồn thần cả người, ngơ ngác nhìn – một anh chàng với mái tóc nâu chãi xéo phủ xuống che cả mí mắt, một khuôn mặt thân quen và hình như mỗi ngày đều xuất hiện trong giấc mơ của cô.

Ồ...Đây là ban ngày mà!!! Ta phải tỉnh lại! Tỉnh lại!

Tử Ân lấy tay dấm mạnh vào đầu, ko lẽ bệnh ‘tương tư’ của cô càng ngày càng nghiêm trọng!!! Đã xuất hiện ảo giác rồi sao??? Nguy hiểm! Nguy hiểm quá!

Trong khi cô đang ra sức tra tấn đầu mình thì một tràng tiếng cười giòn tan vang lên từ phía con người ấy.

Ha ha ha

“Đồ ngốc!”

“Ngay cả bạn trai mình còn ko nhận ra ...dzậy mà đòi tư vấn cho người khác!!! ^^~”

Lâm Dĩ Kỳ liền tiếp tay Tử Ân, cốc lên trán cô một cái rõ đau.

Ha ha ha

Tiếp tục cười.

Nhưng ai ngờ mặt Tử Ân đang méo mó kinh khủng.

Mếu máo.

Dĩ Kỳ quay lại...chết cha!!! Cậu hơi mạnh tay thì phải.

“Đau ko?”

Tử Ân chu môi: “Đau...”

Đau ư???...Dzậy còn bây giờ thì sao???

Ngay tức khắc một nụ hôn ngọt ngào như mật ong đã nằm gọn trên trán cô.

Tử Ân tròn mắt. Cô cười.

Nếu bây giờ ‘anh’ hỏi thì câu trả lời chỉ có thể là ba từ ... ‘thật hạnh phúc’.

Gió biển buổi chiều thật mát mẻ, từng đợt sóng tràn vào như lấy đi tất cả những phiền muộn của con người.

.....chỉ để lại một bến bờ ‘hạnh phúc’.

“Anh đến muộn rồi!”

“Đâu có...”

“Còn dám nói ko...em đã chờ anh nửa tiếng rồi đấy!!! ><>

“Có sao ta??? Anh cũng đã chờ em nửa tiếng -.-”

“...-___-...Anh đứng ở đâu...???”

Mỹ Lan tức điên lên. Chả nhẽ hần ko nhớ lần đầu tiên tụi nó hẹn hò nhau là ở đâu sao???

Tay nó như muốn bóp nát cái điện thoại.

Đầu dây bên kia thoáng qua một tràng cười ‘hí hí’. Rõ ràng là hần định cho nó leo cây đây mà.

“A!!! Tìm thấy rồi!” Kim Huyền Ảnh reo vang.

“Tìm thấy cái gì???”

“Tìm thấy....một thiên thần áo trắng...”

“Đừng nói nhảm nữa...anh mà ko ra đây em sẽ đi về à”

Nó nhe răng đe dọa Kim Huyền Ảnh.

Ngay tức khắc lời đe dọa đã có giá trị...Từ xa, một cái bóng đen đang vẫy tay ‘chào’ với nó.

Có nhầm ko dzậy? Sao hần lại chơi toàn tập một màu đen thui từ đầu đến chân dzậy nè?

Chả bù với thời tiết hôm nay thật đẹp làm sao! Thiệt là...trong khi đó, nó lại chơi nguyên một bộ đầm màu trắng.

Nó giống như một thiên thần còn hần thì giống một ác quỷ.

Chả trách từ ngày xưa ngày xưa, nó và hần đã là đối thủ ko đội trời chung. Ngay cả việc chọn quần áo cũng đối lập nữa.

Nhưng....nếu như nói... ‘đội mưa’ chung thì có thể được...

Bởi ngay sau khi hai ánh mắt vừa gặp nhau thì thời tiết đang đẹp cách mấy cũng phải ‘chuyển xoay’.

Rào rào!!!

Tách tách...!!!

Từng giọt...từng giọt mưa đang rơi rơi

Nó như đứng chôn chân tại chỗ.

Cách đó ko xa, Kim Huyền Ảnh phì cười.

Ông trời thật biết đùa giỡn, mưa lúc nào ko mưa...sao ông cứ canh me ngay ngày hẹn hò của tụi nó mà làm mưa hoài dzậy!!! Hay thật!!!

Có lẽ chuyện tình của nó chỉ có thể đi chung với những cơn mưa bất chợt thế này thôi. Mặc dù ko lãng mạn như bất cứ chuyện tình của ai khác nhưng nó cảm thấy rất vui và hạnh phúc.

Hai con người đứng trên bến bờ của hạnh phúc, ngắm nhìn nhau qua hàng mi ướt nhòe vì mưa...mỉm cười ột kết thúc thật đẹp mà lạ vì có những cơn mưa.

“Ồng ngốc! Thiên thần áo trắng ấy là em đấy!”

By Kim Huyền Ảnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-so-tai-hoc-duong>